

РОБЪРТ Б. ПАРКЪР

ХАРТИЕНАТА КУКЛА

Част 20 от „Детектив Спенсър“

Превод от английски: Меглена Баждарова, 1993

chitanka.info

1

Лаудън Трип, с летен костюм и харвардска вратовръзка, дойде в офиса ми един хубав септемврийски ден и заяви, че иска да ме наеме.

— Какво говориш — възкликнах аз.

— Ти си учил в колеж — каза Трип. Той беше около петдесетгодишен, висок и слаб, със зачервено лице. Държеше лист хартия с нещо напечатано на него, като го четеше през полуочилата си.

— Няма вреда от това — казах аз. — Мислех да се занимавам с други неща.

— Играл си футбол в колежа.

Кимнах. Той пет пари не даваше дали ще кимна или не. Но аз обичах да кимам.

— Печелил си награди по борба.

Пак кимнах.

— Бил си се в Корея. Офицер ли си бил там?

— Не.

— Това е лошо. След това си бил полицай. Кимване.

— Това създава един малък проблем; уволнили са те. Можеш ли да кажеш нещо по този въпрос?

— На мен може да се разчита, лоялен съм и услужлив. Но не обичам да се подчинявам.

Трип леко се усмихна.

— Не търся момче за скаут!

— Това е още по-добре — отвърнах аз.

— Е — въздъхна Трип, — лейтенант Куърк каза, че си в състояние да изкараш хората от нерви, но на теб може да се разчита.

— Той винаги се е възхищавал от мен — казах аз.

— Очевидно си самоуверен — рече Трип. — Разбирам това. И аз съм минал по същия път. „Който е истински мъж, не трябва да се подчинява на никого.“

Кимнах насърчително.

— Знаеш ли кой е казал това?

Пак кимнах.

Трип почака един момент. Най-накрая не издържа:

— Е, кой?

— Емерсън.

— Много добре — каза Трип.

— С това приключихме ли? — попитах аз.

Трип наведе глава към мен в знак на извинение.

— Съжалявам, май наистина прекалих. Просто се опитвам да получа цялостна представа за теб.

Свих рамене.

— Не може да се прецени човек, освен ако не държи брадва в ръка — рекох аз.

Трип се намръщи за момент. И разтърси рамене, като че ли искаше да се отърве от конска муха.

— Така че — той спря за момент, — мисля, че ще свършиш работа.

Опитах се да изглеждам доволен. Той се втренчи в прозореца през мен и като си пое бавно дъх, си каза болката.

— Запознат ли си — попита той, — със случая Оливия Нелсън?

— Жената, която беше убита преди няколко месеца — казах аз.
— Точно в средата на площад Луисбърг.

Той кимна.

— Използвала е моминското си име — обясни той. — Това беше жена ми.

— Съжалявам — отвърнах аз.

— Да.

Помълчахме малко, докато обмисляхме подтискащия факт.

— Полицията попадна в задънена улица — заразказва Трип. — Приключиха случая като акт на случайно насилие и тъй като убиецът не е оставил никакви улики, по всяка вероятност няма да бъде хванат, освен ако не реши да извърши ново убийство.

— Не си ли съгласен? — попитах аз.

— Искам да го хванат — каза Трип сковано, — и да си получи заслуженото.

— И искаш аз да направя това?

— Да... Лейтенант Куърк те предложи, когато изразих безпокойството си от липсата на напредък от официалните власти.

— Така че сега сме наясно — рекох аз. — Аз ще ти го намеря. Не се занимавам с наказания.

— Вярвам в системата — заяви Трип. — Ако успееш да го намериш, сигурен съм, че съдът ще го накаже.

— Ъ-хъ — изсумтях аз.

— Ти да не се отнасяш скептично към съда?

— Отнасям се скептично към повечето неща — отвърнах. — Възложен ли е случаят на някого?

— Да, един млад детектив.

— Как се казва?

— Фарел. Детектив Фарел. Не мога да кажа, че съм във възторг от него.

— Защо?

— Ами, млад е. Надявах се да го възложат на някой с повече опит.

Кимнах. Виждах, че имаше още нещо.

— И има още нещо, малко... не знам. Не ми прилича на типичен полицейски детектив.

Изчаках. Трип не продължи. Тъй като при всички случаи щях да се запозная с Фарел, не го подканих да продължи. Сам можех да преценя що за птица е.

— Имаш ли някаква теория във връзка с убийството? — попитах.

— Никаква. Не мога да си представя кой би искал да убие Оливия. Може да е някой луд.

— Добре — казах. — Първо ще говоря с ченгетата. Така поне ще знам това, което и те знаят.

— Значи ще поемеш случая?

— Естествено — отговорих.

Обсъдихме хонорара ми. Той не възразяваше да ми даде аванс. Нито пък аз.

— Единственото, което трябва да знаеш — обясних му аз, — е, че след като веднъж започна, довеждам нещата до край. Което може да означава, че ще ти задам много въпроси. Както и на приятелите, и на роднините ти. На хората не винаги им е приятно някой да се рови в кирливите им ризи. Трябва още от началото да си наясно, че ме наемаш да разбуля тайните ти, както и тези на близките ти.

— Разбирам — отвърна Трип. — Ако отидеш твърде далеч, ще те уведомя.

— Можеш да ме уведомиш — кимнах. — Но това нищо няма да промени. Правя, каквото съм се заел да направя. И продължавам да го правя, докато не го приключя.

— Ще работиш за мен, г-н Спенсър.

— Да, и можеш да ми платиш и да си сигурен, че ще работя по проблема ти, че няма да те измамя или излъжа. Но не можеш да ми казваш какво да правя, и ако не желаш да приемеш това, няма смисъл да се залавям с работата.

На Трип това хич не му хареса. Но извади чековата си книжка, сложи я на ръба на бюрото ми и измъкна истинска автоматична писалка от вътрешния джоб на сакото си.

— Когато се нуждая от хирургична операция — каза той, — мисля, че не уча хирурга как да ме оперира.

— Чудесна аналогия — възкликнах.

Той кимна и ми написа чек с величествения си, леещ се по Палмеровски почерк. За хубава голяма сума. Чек, който човек с гордост може да депозира, което и направих, след като Трип си отиде.

2

— Ударил я е със специален чук — разказа ми Куърк, — от сорта на онези с дълга дървена дръжка, която ви дава опорна точка, за да можете да забиете шестнайсетцентов пирон с два удара. Ударил я е най-малко пет пъти.

Куърк беше облечен в сиво копринено сако от груб вълнен плат със светлосива обшивка по краищата, синя риза оксфордски стил, като яката се закопчаваше за ризата с копчета и плетена светлолилава вратовръзка. От джоба на самото му се подаваше тъмносиня декоративна носна кърпа. Като говореше, той оправяше нещата по бюрото си, мъчейки се да постави всичко на определеното му място. Нямаше много неща по него — телефон, жълти листчета за водене на бележки, прозрачна химикалка с черна капачка и голямо пластмасово кубче със снимки на жена му, децата и ловджийското им куче. Той внимателно нагласи кубчето точно по средата на задния ръб на бюрото. Правеше това, като си мислеше за нещо друго.

— Оставил го е на местопрестъплението.

— Или тя — казах аз.

Куърк премести снимките трийсет милиметра. Ръцете му бяха големи и дебели, ноктите му добре оформени с маникюр. Приличаха на загрубелите ръце на хирург.

— Е, да — отвърна той, — еманципацията. Може и жена да е била. Но ако е така, е била доста силна. Той или тя трябва да са държали чука за дръжката и бая силно да са го насочили точно както се прави, когато се забива пирон. Повечето от костите на главата ѝ бяха счупени.

— Само на главата?

— Да — кимна Куърк. — Това също ме безпокои. Ако някой ненормален се размотава наоколо с огромен чук и напада случайна жертва, защо толкова добре се е целил само в главата. Освен дето изглежда, че веднъж не е улучил и лошо е наранил лявото ѝ рамо.

— Повече прилича на предумишлено престъпление — казах аз.
— Ако се каниш да убиеш някого с чук, няма да си губиш времето да го удриш и по тялото.

— Знам — отвърна Куърк. Ръцете му сега бяха абсолютно неподвижни, като едната си почиваше върху другата. — Това също ни безпокои. Но при едно убийство винаги е така. Знаеш това. Винаги има нещо, което не може да се обясни, нещо, което не се връзва. Случаите на убийствата не винаги са съвсем ясни, дори и най-ясните от тях.

— И ти си мислиш, че това е от ясните убийства?

— В известен смисъл... — Докато говореше, гледаше снимките на пластмасовото кубче. Не беше толкова отегчен, колкото спокоен. Беше видял твърде много и това го беше дарило с онова спокойствие, присъщо на ченгетата — не съвсем лишено от чувство, наистина, но без вълнение.

— Имаме подходящо за случая обяснение. Само дето нямаме извършителя.

— Съпругът ѝ иска да хвана престъпника — казах аз.

— Естествено е да го иска — засмя се Куърк. — И аз искам същото.

— Не можеш да намериш мотив.

Той поклати глава.

— Тази мадама е същинска Мери Попинс, за бога. Майка на годината, съпруга на десетилетието, лоялна приятелка, добра гражданка, истински човек, отлична учителка, свършена готвачка и по всяка вероятност голяма работа в леглото.

— Не можеш да чуеш ни една обезсърчителна дума, — възкликнах.

— Не — съгласи се Куърк. — Никой не е имал никакво основание да я убие.

— Почти никой — казах аз.

— Случаят с лудия убиец може да послужи като обяснение — предложи Куърк. — Случва се.

— Проверихте ли съпруга?

Куърк ме погледна, като че ли съм му поискал полицейската значка.

— Откога мислиш, че се занимавам с това? За кого си помисляме първо, щом една жена е убита?

— Cherchez la hubby^[1] — казах аз.

— Благодаря — каза Куърк.

— Не е ли имало проблеми между тях?

— Никакви, според неговите думи.

— Няма ли приятелка?

— Казва, че няма.

— Тя няма ли приятел?

— Той казва, че няма.

— Можете ли да потвърдите това, както казват във вестниците, от независим източник?

— Ченгетата не са независими — поклати глава Куърк. — Частните ченгета като теб са независими.

— Но ти си проучил въпроса.

— Доколкото това беше във възможностите ни.

— До каква степен означава това?

Куърк сви рамене.

— Има властни хора — обясни той. — Те имат още по-властни приятели. Всички, които попитам, казват, че тя е била кандидатка да я обявят за светица. Той също е кандидат за светец, а децата им са малки светийчета. Трудно е да подбутнеш подобни хора твърде далеч.

— Преди да се случи какво?

— Преди да те повика комисарят.

— И да ти заповяда да спреш да се ровиш?

— И да ми каже, че освен ако нямам неоспоримо доказателство, не трябва да допускам, че тези хора ме лъжат.

— А ти нямаш неоспоримо доказателство.

— Не.

— Мислиш ли, че тук има нещо?

Куърк сви рамене.

— Ето защо си изпратил Трип при мен — сетих се аз.

— Това не е някаква си проститутка от Ямайка, която се е отровила с наркотици в празна стая, на двайсет мили от харвардския клуб. Това е бяла англосаксонска протестантка, дама от аристокрацията, която са убили с удари по главата на един ъгъл на проклетия Луисбъргски площад, по дяволите. Обади ни се един американски сенатор да ни попита как напредваме. Обадиха ми се от

Бостънската епархия на архиепископа. Всички казват, разкрий убийството или не се занимавай повече с него.

— Кое то не е най-подходящия начин да го разкриеш — казах аз.

Куърк отново замълча.

— Начинът да го разкриеш е да се заровиш надълбоко в него, да нарушиш живота на всички, свързани с този случай, да се съмняваш в думите на всички и до болка да си го вкараш сам отзад.

Куърк кимна.

— Сега разбираш защо се сетих за теб — каза той.

— Така че ако Трип не иска случаят да се разкрие, защо ме нае?

— Мисля, че иска да го разкрие, но с неговите предположения и при неговите условия. Той си мисли, че може да упражнява контрол върху теб.

— Е, все някой би трябвало да го направи — рекох аз. — Има ли пари оставени в наследство?

— Малка полица застраховка живот, която вероятно е покрила разходите за погребението.

— Никакво умствено заболяване?

— Не.

— Децата?

— Син, Лаудън младши, двайсет и две годишен студент от горните курсове на колежа Уилямс. Дъщеря, Мередит, осемнайсетгодишна, първокурсничка в Уилямс.

— И те ти се струват чисти?

— Американската мечта — каза Куърк. — Деканът гарантира и за двамата. Синът е в отбора по борба и дискуссионния отбор. Дъщерята е председателка на драматичния клуб и член на студентския съвет или както и по дяволите да го наричат там в Уилямс.

— Някаква история относно децата, която да не се връзва?

— Синът е изпадал в няколко нормални юношески затруднени положения, нищо особено. Ще ти дам досието му.

— Все още ли имаш някой определен да се занимава със случая?
— попитах аз.

— Да, Лий Фарел.

— Той е нов — казах.

— Да, и е педераст.

— Млад и педераст — възкликнах.

— За мен това не е проблем, докато не налети да ме целува по устата. Но на командния състав това не му харесва особено.

— Значи е от по-нисшия състав.

— Да.

— Свестен ли е?

Куърк се облегна назад във въртящия се стол и кръстоса ръце зад гърба си. Мускулите над лакътя му се издуваха под сакото.

— Може и да е — обясни той. — Не е имал много възможности да го докаже.

— Не му ли възлагат подобрени случаи?

Куърк се усмихна неопределено.

— Трябваше да го наемат, трябваше да го издигнат, но не е нужно да го използват.

— Искам да поговоря с Фарел.

— Разбира се — съгласи се Куърк. — Вие двамата веднага ще се сдушите.

---

[1] Търсете мъжлето (фр., англ.). — Б.е.р. ↑

3

Лий Фарел се отби в офиса ми късно следобяд, докато си преглеждах пощата и я захвърлях в кошчето.

— Лейтенантът каза, че се наемате сам да довършите случая с Оливия Нелсън — каза той.

Оказа се среден на ръст младеж, с мустаци, хубав тен, стегнатата стойка на спортист и почти плешив. Малкото коса, която имаше, бе ниско подрязана, а мустакът му — добре оформен. Беше облечен в бели памучни панталони и синя раирана памучна риза под светлокафяво сако от рипсено кадифе. Като се обърна да седне, прикладът на пистолета му изду ъгловидно сакото му. Той сви рамене автоматично, за да се освободи от него.

Погледнах го въпросително.

— Лейтенантът каза да ви сътруднича.

— Ако ти е приятно — казах аз.

— Мислех си, че мога да се справя и без теб — отвърна той.

— Чудно е, че толкова много хора мислят като теб.

— Случаят не става за разплитане — рече.

— Четох досието — кимнах.

— Лейтенантът обикновено не го раздава насам-натам — учуди се Фарел.

— Хубаво е, че ми казваш това — зарадвах се. — Имаш ли нещо, което да не е в досието?

— Ако имах, щеше да е там.

— Не е нужно да бъде — отвърнах. — Може да е необосновано мнение, догадка, интуиция, нещо от този род.

— Аз боравя само с факти — каза той. Репликата му ме накара да се усмихна.

— Мислиш ли, че това е забавно? — попита.

— Да, своего рода. Познаваш ли „Драгнет“?

— Не. Не обичам да ми се присмиват.

— Никой не обича това. Приеми го като сърдечна усмивка на разбиране.

— Хей, задник такъв — възкликна Фарел. — Мислиш си, че можеш да се подиграваш с мен?

Той стана, ръцете му висяха непохватно пред него, едната върху другата. По всяка вероятност притежаваше някакъв цвят колан по някакъв вид азиатска борба, водена с ръце.

— Това означава ли, че няма да искаш да сътрудничиш? — попитах аз.

— Това означава, че не позволявам на никой дръвник да ме учи. Може би си мислиш, че не съм достатъчно закоравял и здрав? Хайде, ела сега да опитаме да видим кой ще победи!

— Умен план — възхитих се. — Започваме здравата да се бием и когато убиецът надникне да ни разтърве, сграбчваме го за врата и го арестуваме.

— Дявол да го вземе — спря се Фарел. Постоя още малко, като се местеше от крак на крак, след това сви рамене и отново седна. — Не обичам да ме поучават безмозъчни същества — каза той. — Те си мислят, че случаят е приключен, но не могат в същото време и да го пренебрегнат, затова го дават на такъв начинаещ като мен.

Кимнах.

— Случаят вони — рече той.

Отново кимнах. С разбиране.

— Всичко е твърде свършено. Никой никому не е казал лоша дума. Всички са я обичали. Никой не е в състояние да се сети поне за една причина някой да я убие. Няма врагове. Няма любовници. Нищо. Разговаряхме с всички в семейството. Всички в службата. Всички записани в тефтерчето й. С всички, с които си е кореспондирала. Направихме списък на всички хора, с които сме разговаряли, питахме съпруга и децата й дали има някой, за който е възможно да не са се сетили. В службата направихме същото. Получихме още няколко имена и говорихме и с тези хора. Нямаме нито един заподозрян измежду тях. Разговаряхме с гинеколога й, треньора й... — той разпери ръце.

— Мислиш ли, че има нещо нередно — попитах аз, — защото си попаднал на безмозъчно същество и не искаш да приемеш този факт или наистина има нещо нередно?

— Попаднал съм на точно пет безмозъчни същества — каза Фарел. — Имам пълен куфар с безмозъчни теории, които водят в задънена улица.

— Въпросът ми остава — заявих.

Фарел бавно потърка ръце, разтвори ги и за един момент внимателно разгледа дланите си.

— Не знам — бавно каза той. — Аз също съм си мислил за това и не знам.

4

Площад Луисбърг се намира в центъра на Бийкън Хил, като свързва улиците Маунт Върнън и Пинкни. В центъра на площада има малка тревна площ, заградена с черна желязна ограда и статуя на Христофор Колумб. Около площада и срещу него са разположени редица триетажни тухлени градски къщи.

Домът на Трип-Нелсонови беше една от тях. Имаше широка релефна панелна врата, боядисана в кралско синьо. В средата на вратата имаше голямо полирано месингово чукало във формата на лъв, който държеше голям полиран месингов пръстен в устата си.

Бях вървял пеша по хълма към улица Чарлс, по същия път, по който е вървяла Оливия Нелсън в нощта на убийството си. Спрях на долния ъгъл на площада, където той се свързваше с Маунт Върнън. На него нямаше нищо забележително. Нямаше кървави петна сега. Тебеширените очертания на тялото, направени от полицията и оградената с жълта лента сцена на престъплението бяха изчезнали. Никой не се приближаваше насам и не се снимаше на мястото, където тежкият чук беше експлодирал в задната част на черепа на Оливия Нелсън. Според рапорта на следователя за смъртни случаи тя вероятно изобщо не е разбрала какво става. Възможно е да е почувствала експлозия — и след това е настъпила пълна тишина.

Носех със себе си документите по делото ѝ. Нямаше нищо, което да ми помогне да започна отнякъде и затова си помислих, че ще е най-добре да започна от дома ѝ, когато прочетох документите по разследване на убийството ѝ. Идеята ми не беше кой знае каква, но пък беше единствената, която имах. Трип знаеше, че ще дойда. Бях му казал, че искам да разгледам къщата. Позвъних и вратата се отвори от кръглолика брюнетка с нацупени устни и британски акцент. Беше облечена в истинска униформа на прислужничка, черна рокля, бяла престилка и малка шапчица. Човек вече трудно можеше да види така облечени хора.

— Казвам се Спенсър — представих се аз. — Г-н Трип ме очаква.

Тя ме погледна с празен поглед, като че ли бях безобидно, но непознато насекомо, настанило се удобно в салатата ѝ.

— Да, господине — каза тя. — Заповядано ми е да ви разведа навсякъде из къщата. Може ли шапката ви, господине?

Носех точно копие на бейсболната шапка на Бруклин Доджърс, тъмносиня с бяла буква Б на нея и бяло копче на върха. Сюзън ми я беше поръчала по същото време, по което ми направи и копие на шапката на Брейвс, която носех с другите си дрехи.

— Ще я задържа — стиснах шапката, — с нея приличам на Джийн Хекман.

— Разбира се, господине. Ако имате нужда от мен, трябва да позвъните на един от тези звънци.

Тя ми показа малък месингов звънец с дръжка във формата на розов храст, който беше поставен на масичка в предното антре.

— Колко очарователно — възкликнах аз.

— Да, господине.

Тя грациозно отстъпи назад, обърна се и изчезна под стълбището, вероятно към слугинското помещение. Имаше доста хубави крака. Въпреки че по всяка вероятност на Луисбъргския площад се считаше за проява на лошо възпитание изобщо да погледнеш краката на прислужничката.

Централното стълбище в предното антре с махагонови перила се извиваше надолу към богато украсена подпорна колона с бели чела на стъпалата и дъбови стъпенки. Холът беше вдясно, вляво се намираще кабинета, а направо от предното антре се влизаше в трапезарията. Кухнята беше под стълбите, вдясно от трапезарията. С папката под мишница се разходих бавно из къщата. Холът бе боядисан един нюанс по-тъмно от цвета на слонова кост, като пастелни драпирани завеси с цвят на праскова се спускаха до пода. Мебелите бяха облечени в бял сатен, с малка мраморна масичка в същия нюанс пред тях. Имаше доста официални фотографии на Трип, на една жена, която предположих, че е покойната му съпруга и двама младежи, без съмнение, децата им. Имаше хубава рисунка на английски сетер на стената над бежова мраморна камина, а над канапето, на най-дългата стена, беше окачена голяма картина на пъстър сив кон, която

изглеждаше като че ли е рисувана от Джордж Стъбс и избрана само защото подхожда на обстановката.

Къщата беше много тиха, с дебели килими. Единственият шум, който се чуваше, идваше от климатичната инсталация. Бях си облякъл обичайната отворена риза, джинси и маратонки, а отгоре носех морскосиньо яке. Беше твърде топло за якето, но имах нужда от нещо, което да скрие пистолета ми; а шапката тип Доджер не си отиваше с никоя друга от спортните ми дрехи.

Кабинетът беше боядисан в гористозелено, пълен с книги и тъмна мебел, зелено кожено канапе и столове. Имаше голямо бюро с компютър в единия ъгъл. Той изглеждаше съвсем не на място. Хич не се връзваше с обстановката. Никой не се беше сетил да го маскира като предмет от Викторианската епоха.

Книгите бяха безлични. Повечето от тях бяха учебници от колежа от преди трийсетина години, имаше книга с картини за Фредерик Ремингтън, американски тълковен речник, географски атлас на света, Ейн Ренд, Джеймс Миченър, Том Кланси, Барбара Тейлър Брадфорд, Луис Л'Амур, Жан Оуел, Род МакКуен, три книги как сами да си направим психоанализа и История на семейство Трип от Нова Англия в кожена обложка с позлатени букви на корицата. Поставих папката с документите за убийството на бюрото и седнах на зеленото кожено канапе, като започнах да я прелиствам. Очевидно беше направена по поръчка и дадена да се отпечата в частно издателство. Семейство Трип бяха пристигнали в Новия свят през 1703 година. Керъл С. Трип, корабен дърводелец от Съри, се беше заселил на място, което впоследствие стана известно като Белфаст, Мейн. Неговият внук се преместил в Бостън и основал търговската компания Трип през 1758 година и оттогава те бяха останали тук. Организационният принцип на книгата очевидно бе, че всички членове на семейство Трип бяха подобри от малкия Бо Пийп, включително и онези от осемнайсти век, които бяха натрупали семейното богатство от контрабандна търговия с ром, меласа и роби. От нея не научих нищо за убийството на Оливия Нелсън, която беше запазила моминското си име.

5

Къщата беше много тиха и неподвижна. Лекият шум на климатичната инсталация я правеше още по-неподвижна и само звукът от тиктакането на часовника в друга стая нарушаваше тишината.

Оставих семейната история настрана и отворих папката с документи по убийството на Оливия Нелсън, която Куърк ми беше дал. Седнал на зеленото кожено канапе в тихата стая на нейния почти празен дом прочетох описанието на следователя на смъртта на Оливия Нелсън. Прочетох рапорта от местопрестъплението, страниците с резюмета от разпитите, документите с чекове. Прегледах всичко. Не научих нищо полезно. Не бях и очаквал да науча. Просто бях методичен в работата си, защото не знаех какво друго да направя. Куърк беше приготвил всичко, което имаше по случая, а в крайна сметка то се оказваше едно нищо.

Оставих папката, станах и се разходих из къщата. Тя беше богато украсена в стила на един определен период. Нямахте нищо, което да не е в дадения стил или да не си подхожда. Стигнал до върха на стълбите, завих надясно и се отправих към господарския апартамент. Ченгетата вече бяха отбелязали, че семейство Трип имаха отделни спални и бани. Спалните се свързваха с обща всекидневна. В нея имаше избеляло канапе на червени райета във викториански стил, два прави стола, покрита с кожа маса с дебели крака пред прозореца. Имаше един екземпляр на „Гордост и предразсъдъци“ от Джейн Остин. Изглеждаше чисто нов. Беше подвързан с червена кожена подвързия, която си подхождаше с цвета на кожената покривка на масата. До стената срещу прозореца имаше голям махагонов шкаф с богато украсени месингови панти. Отворих го. Беше празен. Стаята беше уютна като зъболекарски кабинет. Преминах през всекидневната и влязох в спалнята ѝ. Тя явно си беше чисто нейна: голям балдахин на четири колони, подобен на тези в кралските спални покриваше леглото ѝ, покрито със старинна дантелена кувертюра, тежко падащи събрани драпирани завеси с цвета на старо злато, дебел килим с цвета на

слонова кост, на стената в подножието на леглото имаше голям натюрморт от деветнайсти век, представляващ зелени круши в синя и бяла купа. Чекмеджетата на скрина ѝ бяха пълни с пуловери, блузи и по-екзотично бельо, отколкото бях очаквал. Имаше малка стаичка, пълна с дрехи, напълно подходящи за стълба на обществото на Бийкън Хил. Имаше може би около трийсетина чифта обувки. Кутията ѝ за бижута беше пълна. Кутията за гримове също.

Седнах на леглото ѝ. Седем възглавници бяха внимателно подредени, както ги бе оставила последния път, когато е била тук, или прислужницата ги е подредила така тази сутрин. Ослушах се в тишината. Навън беше прохладен ден и климатичната инсталация се беше самоизключила. Не чувах тиктакането на часовника. Чувах само тишината и, колкото повече слушах, толкова повече я чувах. Нищо не се движеше. Никой не прошепна „Икономът е убиеца.“

Станах, минах през стаята, през всекидневната и отидох в спалнята на Лаудън Трип. Тя беше подредена в същия стил, както и останалата част от къщата. Стилът, създаден от нея или от декоратора ѝ. С тази разлика, че нямаше балдахин, леглото с четири колони около него беше същото като нейното. На масичката до леглото имаше дебела книга с меки корици — последния роман на Скот Търоу. До него лежеше дистанционното управление за телевизора. Имаше натюрморт на стената и абсолютно същият шкаф както в стаята на Оливия, поставен на същото място. Отворих го. В него беше телевизорът с голям екран, свързан през отвор отзад с електрическите и кабелни изводи. На долния рафт бяха подредени списания: Спортс Илюстрейтид, Форбс, Тайм, две стари притурки на Ню Йорк Таймс и телевизионният справочник за тази седмица. Другите стаи бяха безлични и съвършено подредени. Детските — също. На третия етаж имаше стаи за гости.

Върнах се в хола, взех снимката на Оливия Трип и седнах на канапето, облечено в сатен и я разгледах. Беше блондинка с къса свободно пусната коса, както ходят богатите бели англосаксонски протестантки. Кожата ѝ имаше здравословен вид, като на човек, който спортува. Очите ѝ бяха раздалечени. Носът ѝ беше прав и доста тесен с драматично разширяващи се ноздри. Беше се опитвала да удебели тънките си устни с помощта на молив. На врата си носеше перлен гердан. Приличаше на жена на около четирийсетгодишна възраст.

Била е на четирийсет и три, когато е починала. Не е запланувала смъртта си, не е имала време да се подготви, разхождала се е, добре облечена, може би с вкус на шоколадова бисквита в уста, може би е мислила за децата си или за съпруга си, или за секс, или й се е спяло, или за някоя важна работа, а може би се е опитвала да си спомни думите на някоя песен на Хари Белафонте. И някой се е появил иззад сянката, без лице, мълчалив в тихата лятна нощ, с дълъг чук в ръка. Въоръжен, като дивак от каменната ера. Но това тепърва предстоеше. Лицето от скъпия портрет не показваше дори и намек за предстоящите събития. То ме гледаше спокойно, безлично, изпразнено от съдържание.

— Какво, за бога, сте се загледали?

Вдигнах очи. Бяха децата.

6

Тя беше хубавичка. Ниска, със стегнато тяло, руса конска опашка, големи теменужени очи, устни, които изглеждаха леко подути. Беше си сложила твърде много грим и около нея витаеше нещо, което като че ли викаше „Не ме гледай“, докато в същото време гримът и дрехите, с които беше облечена, крещяха „Виж ме!“

— Казвам се Спенсър — представих се. — Аз съм детектив.

Беше облечена в бяла блузка, розови къси панталони, бели къси чорапи и бели маратонки с розови връзки. Имаше страхотен тен.

Брат ѝ изглеждаше досущ като нея, само дето не беше симпатичен. Не беше безличен. Не беше и нисък, вероятно около един и седемдесет, но имаше дебелия врат на борец и силно развита горна част на тялото, което го правеше да изглежда по-нисък, отколкото беше в действителност. Очите му бяха потънали в дълбоки кухини близо до твърде малкия за лицето му нос. Късо подстриганата му руса коса беше оставена малко по-дълга над челото и сресана назад. Нацупените му устни издаваха сприхавост и яд. Възможно е аз да съм предизвикал това настроение с присъствието си, но подозирах, че това си му беше постоянното изражение. Носеше риза с цвета на ръждата, къси панталони, сиви къси чорапи и бели високо изрязани баскетболни обувки. Слънчевите му очила с рамки също в цвета на ръждата и тъмнозелени стъкла, висяха на верижка около врата му. Тенът му също беше безупречен.

И двамата бяха застанали близо един до друг, като ме гледаха. Кен и Барби. С тази разлика, че Барби не искаше да ме погледне.

— Оставете снимката — изръмжа той. — Кой по дяволите ви пусна тук?

— Баща ви — отвърнах небрежно. — Той ме нае да намеря убиеца на майка ви.

— Върха — каза братът, — като че ли нямаме достатъчно полуидиоти кретеновидни ченгета, които да се мотат наоколо. И татко трябва да наеме още един.

— Ти си Мередит — казах на сестрата.

Тя кимна.

— А ти си Лаудън младши — обърнах се към него.

Той не отговори.

— Съжалявам за майка ви — рекох.

— Страхотно — отвърна той, — сега защо не поизчезнеш за малко?

— Защо се държиш така враждебно? — попитах.

— Враждебно? Аз? Ако аз се държа враждебно, ти много добре знаеш защо, дявол да го вземе.

— Чи-ип — каза Мередит. Гласът ѝ беше много мек.

— Баща ви вероятно смята за необходимо да постъпи така — обясних аз.

— Да-а — каза Чип. — Е, не ми е приятно да гледаш снимката на майка ми.

Погледът му беше изпълнен с арогантност, която се появяваше с богатството и положението в обществото. А също така и със самочувствието на бореца. Мислеше си, че може да ме победи, като ме бутне с пръст.

Ако продължавах да разговарям с тях, той но всяка вероятност щеше да опита и да се убеди, че не ме е преценил правилно. Щеше да му е от полза да научи нещо ново. Но може би точно сега не беше най-подходящият момент за тази цел.

Внимателно поставих снимката на масата и станах.

— Боя се, че ще трябва да продължавам да я гледам и да се занимавам с тези неща. Ще се опитам да не ви дразня повече от необходимото.

Мередит се обади с глас, който едва успях да доловя:

— Може да влошите всичко.

— По-добре ще е да се държите надалеч от нещата на майка ми — тросна се Чип.

Усмяхнах се любезно, минах покрай тях и излязох през предната врата. Не беше най-хитрият ход, но все пак беше по-добре, отколкото да се бия с Чип.

Срещнах Лий Фарел на едно място, наречено „При Пеки“ в Саут Енд. Беше сам на бара, когато влязох. Пред него имаше полупразна халба бира и една празна малка чашка.

Наместих се на високото столче пред бара и погледнах чашката.

— „Олд Томсън“? — попитах аз.

— „Фоор роузиз“ — каза той. — Имаш ли някакъв проблем по този въпрос?

— Просто носталгия, — въздъхнах. — Когато бях хлапе, пиехме „Олд Томсън“ с бира.

— Е, сега не е така — поклати глава Фарел.

— Исусе — възкликнах аз, — на колко години ли си бил, когато си завършил училището за добри обноски?

Барманът се приближи и наля още едно малко в чашката на Фарел. После погледна към мен.

— Наливна бира — казах.

Сипа ми една и постави салфетка пред мен.

Фарел изпи половината от уискито си, като го гаврътна заедно с част от бирата. След това се намести на столчето си, облегна се леко назад и ме погледна.

— Ти си човек с репутация. На труден човек.

— С труд съм си я заслужил — казах.

— И на умен човек — добави Фарел.

— Но скромен — допълних.

Бе малко след пет и половина следобяд и барът беше пълен с хора. Човек започваше да се чуди каква ли работа вършат, след като им беше нужно да се напият след това.

— Куърк каза да ти оказвам пълно съдействие — рече Фарел. Не гълташе думите си, но говореше като че ли с натежал език. — Каза, че си доста добър и можеш да намериш някакво разрешение на проблема, ако това изобщо е възможно.

Кимнах и си сръбнах малко бира.

— Един вид намеква, че аз няма да мога да се справя — добави той с огорчение. — Нали? Намек, че може би не съм чак толкова добър.

— Имаш други ангажименти. Аз нямам.

Фарел изпразни чашата с уиски и допи остатъка от бирата си. Кимна на бармана, който му ги напълни отново. Бузите му се бяха зачервили, а очите му блестяха.

— Колко души има тук, според теб, които са педали? — попита той.

Огледах се. Стаята беше пълна с мъже. Глътнах още малко бира. Погледнах Фарел и свих рамене.

— Всички с изключение на мен — казах аз.

— И можеш да кажеш това със сигурност само от един поглед?

— Това е бар на обратните резби — отвърнах сериозно. — Знам, че си педал. Куърк ми каза.

— Не съм сигурен, че това ми харесва — въздъхна Фарел.

— Защо, тайна ли е?

— Не, но защо трябва той да говори за това.

— Като обяснение защо са ти възложили задънен случай.

— Никога не съм си и мислил, че на Куърк му пука.

— Не мисля, че му пука.

— А много хора обръщат внимание на това — погледна в чашата си Фарел.

— Така е — съгласих се.

Поседяхме малко.

— Ти си мислиш, че швестерите не сме смели? — наостри се той.

— Предполагам, някои са и някои не са — казах миролюбиво. — Не знам достатъчно по въпроса, за да бъда сигурен.

Поседяхме още малко.

— Аз съм точно толкова добър полицаи, колкото и всички останали — вдигна глава Фарел.

Кимнах окуражително.

— Толкова добър, колкото си и ти!

— Разбира се — подкрепих го.

Фарел пийна още малко уиски. Думите му ясно се разбираха, но се чувстваше, че езикът му беше удебелен и натежал.

— Вярваш ли в това? — попита.

— Не ме интересува — казах аз. — Не ме интересува дали си толкова добър, колкото мен или не. Пет пари не давам дали си труден човек, умен или не. Не ми пука дали си хомо или хетеросексуалист или двете заедно или пък нито едно от двете. Единственото, от което се интересувам е да намеря убиеца на онази жена и до момента ти изобщо не ми помагаш.

Фарел поседя известно време, като ме зяпаше с онзи празен поглед на полицай, който те всички така добре са усъвършенствали, след това си кимна сам на себе си. Вдигна чашата с уиски, сръбна малко и отново я постави на плота.

— Знаеш ли, понякога, ако съм сам и няма никой наоколо... — Той се огледа из бара и сниши гласа си. — ... си поръчвам джин физ с трънка...

— Ясно — кимнах с разбиране. — Сега, когато установихме, че си с обратна резба и че си тук, можем ли да говорим за случая Нелсън?

— Папката с документите по случая е в теб.

— Да, и видях къщата, и разговарях с децата.

— Това е добре — каза Фарел.

Барманът се приближи и погледна в чашата му. Той поклати глава.

— Те са в състояние на стрес — рекох.

— Естествено — съгласи се той.

— Трип и жена му си имат отделни стаи — информирах го.

— Да.

— Което означава, че те не са се разбирали добре — доверих му.

— Така е — не се учуди той.

— Какво мислиш?

— Не изглежда да е прекарвала много време в стаята си.

— А той с какво се занимава? — попитах.

— В смисъл какво работи ли?

— Да.

Фарел сви рамене.

— Занимава се с парите на семейството, предполагам. Има офис и секретарка в сградата на дъво Пол в центъра на града. Ходи там всеки ден. Чете пресата, провежда телефонни разговори, ходи да обядва в Локс.

— Чудесно подреден живот — възхитих се аз.

— Може би просто е бил някой случаен луд — предположи Фарел.

— Възможно е. Но ако приемем тази теория, няма откъде да започнем и за какво да се хванем.

— Тогава да предположим, че не е бил случаен луд. Къде ни отвежда това?

— Към търсенето на мотива — казах аз.

— Вече обсъждахме това — махна с ръка Фарел. — Аз, Бенсън, Куърк, всички. Още веднъж ли искаш да го повторим?

— Може би. И след това, вероятно, ще пробвам да подходя към нещата под друг ъгъл.

— Като изходиш от миналото ѝ?

— Ако това не е случайно убийство, има нещо в живота ѝ, което го е предизвикало. Вие, ченгетата, сте проучили последните събития в живота ѝ. Аз ще ги прегледам още веднъж, защото съм методичен тип. Но не очаквам да открия нещо, което сте пропуснали. От друга страна, вие не сте се разровили надълбоко в историята на живота ѝ. Не ви е отпуснат бюджет за тази цел.

— А на теб отпуснат ли ти е?

— От Трип.

— Докато не реши, че злоупотребяваш със сметката му — ухили се Фарел.

— Дотогава — съгласих се аз.

Поседяхме малко в претъпкания бар. Бяха само мъже, повечето облечени с костюми и вратовръзки. Някои се държаха за ръце. Висок тип със слабо лице беше прегърнал прошарен мъж в сив блейзер. Никой не ми обръщаше внимание.

— Ти женен ли си?

— Не съвсем — отговорих аз. Фарел погледна през мен към бара.

— А при теб какво е положението? — попитах.

— Живея с някой...

Отново замълчахме. Хората се разхождаха сред масите. Аз ги наблюдавах и си сръбвах по малко бира.

— Забелязваш ли, че никой не идва при нас? — попита Фарел.

— Знаят, че си полицай — казах. — Мислят си, че аз съм някой
външен човек. Не искат да те загубят като клиент.

— Заради парите — въздъхна той.

Изчаках. Фарел се загледа в тълпата.

— Ставам прекалено чувствителен...

— Вярно е — съгласих се.

— Ти разбираш защо.

— Да.

Фарел премести погледа си към мен и кимна няколко пъти.

— Съжалявам — каза той най-накрая.

— Няма нищо — потупах го по гърба. — Но не мисля, че бих
искал да ходя сериозно с теб.

8

Секретарката на Трип се казваше Ан Самърс. Така пишеше на изящна месингова табелка на стилното ѝ орехово бюро. По всяка вероятност беше на около четирийсет и пет години, елегантна, с тъмнокестенява коса, подстригана късо. Големите кръгли очила със зелени рамки уголемяваха още и без това огромните ѝ светлокафяви очи и ги правеха красиви. Беше облечена в къса сива пола и дълго сиво сако. Седеше с кръстосани крака, облежната назад във въртящ се стол, обърнат към вратата. Краката ѝ бяха много хубави.

На бюрото ѝ имаше празен поднос за входяща и още един за изходяща кореспонденция с едно писмо в него. Телефон, лампа със зелена козирка, две зелени папки и от едната страна екземпляр от роман на П. Д. Джеймс с твърди корици.

— Добро утро — Гласът ѝ беше изискан. Звучеше като че ли наистина мислеше, че утринта е добра и се надява, че и аз мисля същото.

Казах ѝ кой съм. Изглеждаше очарована да се запознае с мен.

— Г-н Трип е в клуба си — каза тя. — Сигурна съм, че не е знаел, че ще дойдете.

Носеше кафеникавосив чорапогащник, който прекрасно подхождаше на краката ѝ.

— Всъщност дойдох, за да поговоря с вас.

Тя сведе очи за момент и се усмихна.

— Настина ли?

Вероятно не бях първият, който ѝ казва това, нито пък първият, който наистина идва с тази цел. Взех един червен кожен стол, приближих го до бюрото ѝ и седнах. Тя отново се усмихна. Готова да помогне.

— Знаете, че се занимавам с убийството на г-жа Трип?

— Да — каза тя. — Колко ужасно е това за всички тях.

— Наистина — съгласих се. — Как върви бизнесът?

Тя леко се помести на стола си.

— Моля? — попита.

— Как върви бизнесът при вас? — повторих въпроса.

— Не... не разбирам защо питате.

— Не знам какво друго да попитам — вдигнах рамене.

— Разговарях с полицията — Големите ѝ очи изглеждаха озадачени, но изпълнени с надежда. Гореше от желание да помогне, но не знаеше как.

— Знам — казах с разбиране. — Няма смисъл да повтаряте всичко отново. Така че по-добре да разговаряме за нещо друго. Като бизнеса например. Как върви, имате ли много работа?

Тя се намръщи. В нея се бореха противоречиви емоции. Леко намръщване, неуловимо почти помръдване на бедрото, слаба промяна в очите ѝ. Беше красива гледка.

— Не става дума за този род бизнес.

— Кой род?

— От вида, при който бихте могли да попитате „Как върви бизнесът?“ — каза тя и се усмихна толкова топло и сърдечно, че за малко да я поканя на танц.

— Заета ли сте? — попитах.

— Ами, не, не в истинския смисъл на думата.

— Какво ви е работното време?

— От девет до четири — отговори с готовност.

— А г-н Трип?

— О, той обикновено е тук като дойда и често си тръгва след мен. Предлагала съм му да идвам по-рано и да оставам до по-късно, но г-н Трип казва, че не е нужно.

— Той по-зает ли е от вас?

— Ами... откровено казано, не виждам причини за това.

— А вие до каква степен сте заета?

Тя сви рамене и разпери ръце. Ноктите ѝ имаха красиво направен маникюр и бяха лакирани със светлорозов лак.

— Има някои телефонни разговори, някои писма. Понякога правя резервации в ресторанти, понякога уреждам пътувания... — спря за момент. — Доста чета.

— Добре е за ума — казах аз. — Често ли ядат по ресторанти?

— Г-н Трип обядва навън почти всеки ден.

— А вечер?

— Рядко правя резервации за вечеря.

— Много ли пътуват?

Откръстоса краката си и отново ги кръстоса обратно, при което оглади полата по бедрата си.

— Повечето пъти уреждам пътувания за децата, по време на ваканцията.

— И те много ли пътуват?

— О, да, много. Обикновено през зимата ходят във Вейл или Аспен. Понякога в Европа през лятната ваканция. И често отлитат да се виждат с приятели от колежа.

— Семейството често ли пътува заедно? — попитах.

— Г-н Трип и децата понякога ходят насам-натам, особено когато бяха малки.

— А г-жа Нелсън? — попитах.

— Не мисля, че г-жа Нелсън обичаше да пътува.

Поседях малко, като обмислях информацията. Ан Самърс седеше спокойно, насочила страхотните си колене към мен, в пълна готовност, вежлива, спокойна и очарователна.

— А г-н Трип идва тук рано и си тръгва късно, дори когато няма много работа?

Тя кимна.

— Какво мислите вие за това? — попитах. Замисли се за момент, захапа устната си много нежно и поклати глава.

— Аз работя за г-н Трип. Също смятам, че съм му и приятел. И в двете отношения съм напълно лоялна — каза тя. — Не мога да правя изводи за личния му живот.

— Дори и пред мен — учудих се, — след всичко, което преживяхме заедно?

Ан Самърс бавно поклати глава.

Имаше хубава усмивка. Зъбите ѝ бяха бели и равни, а очите ѝ — живи, дори приканващи. Имаше нещо около нея, което неуловимо навяваше мисълта за копринени чаршафи и дантели, неизказан намек за страст, който се усещаше под безупречното спокойствие на външния ѝ вид. Поседях още малко като го вдъхвах, възхищавах му се, съзерцавах ясната неизразена сигурност, че тази екзотична плът би била моя само да поискам.

И двамата почувствахме момента и го разбрахме.

— Моногамията е положение, което има не само хубави страни
— споделих аз.

Тя леко кимна и спокойно се усмихна.

— Моля, не се притеснявайте да попитате, ако има още нещо...
— леко потърка ръцете си.

Станах.

— Разбира се — казах. — Благодаря ви за помощта. Бях доволен,
че гласът ми не ме издаде.

На вратата отново я погледнах, все още неподвижна, с
кръстосани крака, усмихваща се. Слънчевата светлина от източния
прозорец зад нея улови червения оттенък на косите ѝ. Ръцете ѝ
почиваха спокойно на бедрата. Обещанието за възможност се
прокрадна в стаята между нас още веднъж в продължение на един
дълъг момент. След това поех дълбоко дъх и излязох, като затворих
вратата.

9

Обядвах с Лаудън Трип в Харвардския клуб. В Бостън има два такива клуба, единият е в центъра на града във висока сграда на улица Федерал, а другият, по-традиционният, е в залива Бек на булевард Комънуелт. Въпреки факта, че офисът на Трип е в центъра на града, на около един блок от улица Федерал, той избра традиционния. Аз също. Бях си облякъл кафяво сако от туид с втъкана леко светлокафява нишка, синя оксфордска риза, светлокафява вратовръзка, черни панталони и тъмнокафяви мокасина от шведска чортова кожа с черен ръб. Тъмносивите ми чорапи бяха с шарките на кости на херинга. Бях си сложил светлокафява носна кърпа в предното джобче на сако, тъкмо се бях подстригал и обръснал. Ако не беше чупеният ми шест пъти нос, можех да мина за богаташ.

Трип беше облечен в сив банкерски костюм с тесни ревери и три копчета, като панталоните му бяха поне с три инча по-къси от краката му. Носеше тясна вратовръзка на черни и сребърни райета и кафяви обувки без пета със заострени върхове. Човек разбираше, че е богаташ, още щом го видеше.

Трип демократично размаха ръце.

— Много мило от твоя страна да дойдеш — възкликна той, въпреки че аз бях този, който беше помолил да се срещнем на обяд.

Харвардският клуб изглеждаше точно както трябваше да изглежда. Високи тавани и покрити с килими подове, а на стените имаше картини на побелели англосаксонски протестанти в тъмни костюми. Трип поръча коктейл Манхатън. Аз си поръчах сода.

— Не пиеш ли? — попита Трип. Звучеше малко изненадан.

— Правя си експерименти с вътрешна модификация — отвърнах.

— А-ха — каза той.

Погледнахме менюто. Кухнята предлагаше печена треска и стек аламинут. Сервитьорът донесе напитките ни. Трип изпи половината си Манхатън. Аз си сръбнах от содата. Поръчахме.

— Сега — запита Трип, — с какво мога да ти бъда от полза?

— Ако не е твърде болезнено за теб, разкажи ми за семейството си.

— Не е твърде болезнено — облегна се назад Трип. — Какво искаш да знаеш?

— Всичко, което ти желаеш да ми кажеш. Говори ми малко за тях, за жена си, децата, какво са обичали да правят, как са се разбирали, нещо интересно за тях. Просто си търся откъде да започна.

Трип любезно се усмихна.

— Разбира се — каза.

Направи знак на сервитьора да му донесе втори Манхатън. Отказах втората сода. Все още ми беше останало много от първата. Изглеждаше, че содите траят по-дълго от водка и мартини с лед.

— Ние бяхме почти идеалното семейство. Бяхме предани един на друг, обичахме се, грижехме се един за друг.

Кимнах. Келнерът донесе втория Манхатън. Трип пресуши на един дъх остатъка от първия и подаде чашата на келнера. Той размени чашите и си отиде. Трип се втренчи в новия Манхатън, без да го пие.

— Въпросът е, че Оливия и аз не бяхме само мъж и жена, а приятели. Обичахме да бъдем заедно. Обичахме да бъдем с децата си. — Той спря, все още загледан в недокоснатата напитка пред себе си. Леко потрепери. — И да се разбие така ужасно нещо толкова хубаво...

Изчаках. Той взе коктейла, пийна една глътка и го постави обратно на масата. Направих се, че не виждам содата си.

— Знам, че звучи твърде хубаво, за да е истина, носталгично или нещо от този род, но кълна се, наистина беше хубаво. Никога няма да срещна някой като нея.

Той замълча и ние поседяхме тихо. Сервитьорът в мълчание ни донесе обета. Бях си поръчал сандвич с пиле. Трип си избра треска. Храната беше точно толкова хубава, колкото в Харвардския клуб на факултета, където бях ял преди няколко години.

Нямаше много жени в ресторанта. На една маса до стената двама мъже си поръчваха още пиене. Единият от тях беше щатски сенатор, все още розов от сауната, чиято напитка, когато я донесоха, се оказа голямо тъмно шотландско уиски със сода. На масата до мен имаше трима типа, облечени с дрехи, шити при един и същ шивач — тъмносини костюми на тънки тебеширени райета, бели ризи с дискретно навити надолу яки, червени вратовръзки. Вратовръзките

варираха — едната беше червена на малки бели точки, другата малко по-тъмно червена на сини райета, а третата беше от син мек вълнен плат индийски десен на червен фон. Истинският мъж не трябва да бъде конформист. Единият от тях говореше. Беше едър, без да бъде мускулист, а вратът му малко се подаваше над яката.

— И ето я Буфи — говореше той, — с гол задник по средата на проклетия тенис корт и...

— Предполагам, че всичко това ти изглежда идеализирано — каза Трип. — Мисля си, че хората са склонни да говорят по този начин след някоя голяма загуба.

— Просто слушам — рекох.

— И не правиш никаква преценка?

— Съвсем пасивна — казах. — Не мисля, просто регистрирам и записвам казаното в главата си.

— Винаги ли правиш така?

— Поне докато не изслушам всички, свързани с дадения случай.

— Струва ми се, че за мен това би било трудно — кимна с глава Трип.

Опитах сандвича. Пилето беше пропътувало известно разстояние от магазина. Резените бяха съвършено кръгли и тънки като вафла, а бледата марулка беше повехнала.

Свърших да дъвча и казах:

— Това, което правя, изисква човек да се отдалечи до известна степен, да създаде съзнателно напрежение.

— Какво?

Поклатих глава.

— Литературна алюзия — казах. — Просто парадирах със знанията си.

— Оливия беше голяма работа в тази област. Винаги цитираше някого.

— Тя преподаваше литература, нали?

— Да, и драма в колежа Шоумат. Студентите й я обичаха.

Кимнах. Опитвах се да доловя разговора на съседната маса. Те обсъждаха какво Буфи е татуирала на задника си.

— Беше прекрасна преподавателка — каза Трип.

Ядеше треската си със скорост, с която вероятно щяхме да останем до часа за вечеря. Ако Съюзън и той решеха да се състезават по

скорост на хранене, не можеше да се каже кой ще излезе победител.

Сенаторът си беше изпил уискито със сода и в лявата му ръка имаше още едно, изпито донякъде. Той обикаляше от маса на маса. Спря до нас достатъчно дълго, за да чуе края на приключението на Буфи, смя се и пошушна нещо на разказвача. Цялата маса се смя от сърце. Беше кански смях, смеха на вътрешни хора, наши момчета. Почти със сигурност беше за мадамата, наречена Буфи. Мъжете никога не се смеят по този начин за нищо друго, освен за жени и то в сексуален контекст. Подлизурски смях, примесен с благодарност, че човек с ранга на сенатора е споделил с тях не само пикантна забележка, но и пикантен възглед към живота.

— Достатъчно пораснало, за да кърви — каза сенаторът, — достатъчно пораснало за месаря.

Масата отново се заля с благодарно веселие, а сенаторът се обърна към нас. Розовият цвят на лицето му се беше превърнал в потъмно червен. Може би се дължеше на уискито със сода. Беше почти плешив, но събрал косата си в типичното за плешивите мъже място зад ухото, подредена върху плешивата му глава и фиксирана с лак за коса. Дребен човек, той изглеждаше в добра форма. Синият костюм от три части му беше по мярка, а жилетката не зееше, както при повечето други политици. Когато се обърна към нас, изражението на лицето му стана тъжно. Постави ръка на рамото на Трип.

— Лаудън — каза той. — Как я караш?

Трип се обърна към сенатора и кимна.

— Толкова добре, колкото би могло да се очаква, сенаторе, благодаря.

Сенаторът ме погледна, но Трип не ни представи един на друг.

— Аз съм Боб Стратън — каза сенаторът и протегна ръка. Казах името си и стиснах ръката му. Ако наистина ме виждаше изобщо, то беше с периферното си зрение. В общественото си его той вероятно всичко виждаше с периферното си зрение. Беше изцяло съсредоточен върху самия себе си.

— Има ли някакъв напредък в разследването и търсенето на този кучи син?

Трип поклати глава.

— Всъщност не — отговори той. — Спенсър тук работи по случая за мен.

— Вие полицаи ли сте? — попита сенаторът.

— Частен — казах.

— Наистина ли? — повдигна вежди той. — Ако имате нужда да ви се отворят някои врати, обадете се в офиса ми.

— Разбира се — усмихнах се.

— Имате ли визитна картичка? — заинтересува се сенаторът. — Искам да предупредя хората си да са нащрек в случай че имате нужда от помощ.

Дадох му една визитка. Той я погледна за момент, кимна сам на себе си и я сложи в джобчето на ризата си. Отново постави ръка на рамото на Трип.

— Ще успееш, Лаудън. Обади ми се по всяко време, когато имаш нужда.

Трип тъжно се усмихна.

— Благодаря, сенаторе.

Сенаторът стисна рамото му и отмина към друга маса, отпивайки от тъмното си уиски със сода по пътя.

— Добър човек — изкоментира Трип. — Добър сенатор, добър човек.

10

Никога не можех да видя Сюзън, без да почувствам малко, но забележимо вълнение. То беше примесено с чувство на благодарност, че тя е с мен и на гордост, и на арогантност, че е щастлива да бъде с мен. Но в повечето случаи беше ускорено пулсиране по нервните възли, което, ако можеше да се чуе, щеше да прозвучи като „уф“.

Тя беше семпло облечена, както винаги. Носеше джинси, ниски черни боти със сребърна обшивка, светлолилава копринена блуза, на места закопчана върху стегната черна фланелка. Беше си сложила нефритени обици, малки като топлийки, а гъстата ѝ черна коса беше безупречно сресана.

— Приличаш ми на котешки задник тази вечер — казах.

— Всичко, което казваш, е безкрайно лирично — каза Сюзън. Държеше чаша шампанско в ръка и вече бе изпила почти една четвърт от нея за около двацет минути. — Какво ще ядем?

— Биволско филе, мариновано в червено вино и чесън, зелена салата, царевичен пудинг и червени картофи с дафинов лист.

— Пак ли? — попита Сюзън.

Кучето на чудесата Пърл беше в кухнята с мен, в пълна готовност да се нахвърли на биволското филе. Отрязвах му едно парченце от крайчето и му го дадох.

Сюзън дойде и седна на една табуретка от страната на плота на хола. Изпи още един милиграм от шампанското си. Извади бутилката от кофата с лед на плота, облегна се напред и напълни чашата ми.

— Пол се обажда днес — рече тя. — Каза, че се е опитвал да се свърже с теб, но ти си бил излязъл.

— Знам — казах. — Има оставено съобщение на телефонния ми секретар.

— Казва, че сватбата е отменена.

Кимнах.

— Знаеше ли това?

— Той говореше така, като че ли сватбата няма да се състои — отговорих.

— Имал е трудно детство — каза Сюзън.

— Да.

— Разочарован ли си?

Кимнах.

— Знаеш колко добре изглеждам в смокинг — припомних й.

— Независимо от това.

— Хората не трябва да се женят, освен ако не са и двамата сигурни, че го искат — отговорих.

— Разбира се, че не — съгласи се Сюзън.

— Въпреки това щеше да бъде доста забавно — рекох.

— Да.

В камината на хола гореше огън. Миризмата му винаги обогатяваше апартамента, въпреки че далеч по-малко отколкото присъствието на Сюзън. Навън, зад прозореца на хола срещу плота на бара, се беше стъмнило.

Извадих малка стъклена чинийка от хладилника и я сложих на плота.

— Ау-у — възкликна Сюзън. — Червен хайвер.

— Хайвер от съомга — обявих тържествено. — С препечен хляб и прясна сметана.

— Прясна сметана — усмихна се Сюзън, като поклати глава.

Излязох от кухнята и седнах на другата табуретка до нея. Хапнахме по малко хайвер.

— Работиш по случая на убийството на Бийкън Хил — каза тя.

— Да. Куърк изпрати съпруга при мен.

— Защо?

— Не бил доволен от работата на полицията по случая. Куърк е направил всичко в рамките на възможностите си.

— Куърк доволен ли е от работата на полицията по случая? — попита Сюзън.

— Куърк не говори много.

— Значи не е доволен, така ли?

— Официалното обяснение — рекох, — е, че Оливия Нелсън е станала жертва на случаен акт на насилие, без съмнение от страна на

някой ненормален. Няма никакви доказателства или улики, които да сочат към нещо друго.

— А Куърк?

— На него това не му харесва — казах.

— А на теб?

— И на мен не ми харесва.

— Защо?

Едно от многото неща, на които се възхищавах в Сюзън, беше, че тя никога не водеше просто разговор. Когато задаваше въпрос, тя наистина се интересуваше от отговора. Любопитството ѝ беше неподправено и искрено, като винаги пораждаше размисъл. Когато човек приключеше разговора си с нея, обикновено знаеше повече по въпроса, отколкото в началото. Дори ако ставаше дума за някой ваш личен въпрос.

— Била е пребита до смърт с огромен чук. Има синина на рамото, когато вероятно се е дръпнала — демонстрирах ѝ как с рамото си. — Останалите удари са нанесени на главата ѝ. Изглежда, че този ненормален е подходил изключително внимателно.

— Ненормалните могат да бъдат и методични в действията си — каза Сюзън.

Кимнах и пийнах малко шампанско. Сложих малко хайвер от съомга на триъгълна препечена филийка, като размазах една лъжица сметана върху него. Подадох я на Сюзън, която се наведе и отхапа малко. Аз изядох останалото.

— И — продължих, — независимо от това какво мислят хората, улиците не са пълни с манияци убийци. Не е най-удачното предположение.

— Наистина — съгласи се Сюзън, — обаче е възможност.

— Но не е полезна хипотеза, защото не предлага полезен начин на процедиране. Ченгетата вече са проучили всички, които са регистрирани за подобни прояви. Освен това нищо не може да се направи, освен да се чака лудия отново да нападне, за да го хванат следващия път. Или пък по-следващия.

Огънят омекотяваше стаята. Това е сърцето на дома, е казал Франк Лойд Райт. А ако той не знаеше дали е така, то кой друг би могъл да знае?

— Но — каза Сюзън, след като помисли, — ако предполагаш, че не е някой луд...

— Луд човек — рекох.

Сюзън постави ръка на челото си.

— Загубих си мисълта. Ако предполагаш, че не е някой луд, можеш да започнеш да си гледаш работата както ти си знаеш. Да търсиш мотива и прочие неща от този род.

Чашата на Сюзън беше все още наполовина пълна с шампанско, но тя си досипа от бутилката, за да го освежи с по-студено. Докато правеше това, аз станах и хвърлих в огъня още две дървета.

— И все пак има нещо друго — изрече Сюзън.

— Само защото си психоаналитичка — казах, — мислиш, че знаеш всичко.

— Мисля, че те познавам — отговори тя, — а това няма нищо общо с професията ми.

— Добре казано.

Пийнах малко шампанско и хапнах хайвер от съомга, като си мислех как по-добре да формулирам мисълта си. Сюзън мълчеше.

— Проблемът е, че има официална версия за всичко. Но обективните данни някак не се връзват напълно с нея. Не искам да кажа че им противоречат, но... — разперих ръце.

— Например? — запита Сюзън.

— Ами, да вземем къщата им. Тя е прекрасна, но напълно безлична. Прилича на изложбена зала, с изключение на спалнята му, безлична е като хотелска верига.

— Неговата спалня?

— Да. Ето още нещо. Те имат отделни спални, разделени от всекидневна. Неговата показва признаци на живот — има телевизор, книги на нощната масичка, телевизионен справочник с програмата на телевизията. Но нейната... — поклатих глава. — Стаите на децата приличат на нейната. Официално са проектирани и подредени да бъдат детски стаи и съответно по същия начин са декорирани. Но няма никакъв признак, че някой някога е живял там, да речем, да е изпушил тайно една цигара или пък да е чел секс списания с фенерче под чаршафите.

— Какво още?

— Той ходи рано на работа всеки ден и остава до късно. Няма никаква работа. Секретарката му, която, между впрочем е шеметна, през цялото време си чете романчета.

— Това е много изтънчено — каза Сюзън.

— Да, така е, въпреки че не бих казал, че е така, когато ти се налага по цял ден да го правиш. Тай говори за децата си без никакъв намек, че от време на време те биха могли да го изкарат от нерви или пък да са го правили. Те са свършени. Тя е била свършена. Любовта му е всеобхватна. Привързаността му е непоколебима.

— А има все пак някаква приемлива граница на показността — предположи Сюзън.

Кимнах.

— Да.

— Тази демонстрация на идеализиране на миналото не е необичайна в скръбта — каза Сюзън.

— Знам — рекох. — И аз съм се сблъсквал със скръбта.

— Това е един вид отричане.

— Знам. Това, което се опитвам да доловя е откога продължава това отричане. — И какво точно се отрича.

Сюзън кимна. Огънят изсъска, като една част от дървото се откърти в камината. Хайверът от съомга беше изяден. Шампанското също вървеше към привършване.

— И така, какво смяташ да правиш? — попита Сюзън.

— Да започна от другия край.

— Искаш да кажеш да се разровиш в миналото й?

— Да. Къде е родена. Къде е ходила на училище, подробности от този род. Може би ще изникне нещо.

— Полицията не е ли направила това? — попита Сюзън.

— При нашумял случай като този, ако жертвата е непозната, може би щяха да се занимаят с тези неща — казах. — Но тази жертва е известен стълб на обществото. Животът й е като отворена книга. Няма парии или пък основания да се ровят в живота й от детството насам.

— А ти защо ще го правиш? — попита Сюзън.

— Не знам какво друго да направя. Искаш ли да ядеш?

Сюзън пийна малко от шампанското си и ме погледна над ръба на чашата си.

— Колко привлекателна беше секретарката на Трип? — запита.

— Доста — отговорих разсеяно. Сюзън се усмихна.

— Колко мило — каза тя. — Може би след като изядем биволското филе и сръбнем десертно вино на канапето и гледаме как огънят угасва в камината, ти ще мислиш коя от нас двете да чукаш в спалнята до изгрев слънце.

— Ти си далеч по-привлекателна от нея — уверих я аз.

— О, добре...

Мълчахме, докато слагах месото на скарата и царевичния пудинг във фурната.

— До изгрев слънце? — попитах.

— Хипербола на ревнива страст — засмя се Сюзън.

11

Седях с Фарел в почти празната стая на отдел „Убийства“. Офисът на Куърк се намиреше на другия край на стаята. На стъклената врата беше написано с черни шаблонни букви „Началник“. Куърк не беше там. Имаше само едно ченге в помещението, тежък плешив тип с червено лице и голямо шкембе, който носеше закачен около ухото си телефон и си беше вдигнал краката на бюрото. От устата му висеше цигара с дълга пепел, която се клатеше, като говореше. От време на време пепелта падаше и се посипваше по ризата му. Той не й обръщаше никакво внимание. Пистолетът беше закопчан отпред в пояса и очевидно му пречеше като седеше. Той два или три пъти се опита да се понамести, за да му е по-удобно, най-накрая го извади и го постави на бюрото си. Беше Глок.

— Всички ли сега работите с Глок? — попитах.

— Да — каза Фарел. — Отделът ни се опитва да е в крак с наркотрафикантите.

— И успявате ли?

Фарел се засмя.

— Хлапетата имат пистолети Глок, а проклетите наркотрафиканти ги защищават по въздуха.

Дебелото ченге продължаваше да говори. Беше оживен и размахваше дясната си ръка. Когато цигарата му изгоря, той я изплю, бутна друга в устата си и я запали с една ръка.

— В сведенията за Оливия се казва, че е родена в Алтън, Южна Каролина, през 1948 година — казах аз.

— Да.

— Баща й и майка й са починали, няма никакви роднини.

— Да.

— Бакалавър по хуманитарните науки, Дюк, 1969 година; магистър на хуманитарните науки, Бостънския университет, 1982 година.

Фарел кимна. Докато говорех, той си отвори една дъвка и я пъхна в устата си. Не предложи и на мен.

— Преподавала е английски на първите курсове факултативно в колежа Шоумат и е водила курс по история на изкуството в Бостънския клон за възрастни по реалистично предаване на природата в произведенията на изкуството. Работила е по последните няколко кампании на Стратън, доброволно е изявила желание да участва в дружеството на обединените фондове и редица други благотворителни дейности и прояви.

— Добре — каза Фарел, — можеш да прочетеш рапорта.

— И каква пише в него?

— Ами той е в ръцете ти — посочи Фарел.

— Някой ходил ли е в Алтън?

Фарел ме зяпна.

— Ти чувал ли си нещо за състоянието на икономиката наоколо? — каза той. — Трябва да работя допълнително, за да си изкарам прехраната. Никого няма да изпратят в Алтън, Южна Каролина, за бога!

— Само питам — рекох.

— Проведох няколко телефонни разговора. В тях е удостоверението ѝ за раждане. В девическата академия в Каролина има сведения за следването ѝ. Дюк и Бостънския университет също имат нейни документи и сведения.

— Чудесно — казах.

— Каниш се да отидеш там? — попита Фарел.

— Може би — рекох. — Тук доникъде не мога да стигна.

— Ще се присъединиш ли към групата? Между другото, получихме запитване за теб от офиса на сенатор Стратън.

— Ако ме номинират, няма да участвам — заявих. — Ако ме изберат, няма да служа.

Фарел не ми обърна внимание.

— Получи се в офиса на комисаря и ми го прехвърлиха.

— Защото в него се споменава случая Нелсън?

— Да. В офиса на комисаря не са и чували за теб.

— Те губят от това — казах. — И какво искаха да знаят?

— Подробности за произхода ти и за теб, впечатленията ми от компетентността ти, този род неща.

- С кого разговаря?
- С един тип на име Мориси, каза, че е помощник на сенатора.
- И какво им каза?
- Казах, че си умен като ухо на дървеница — отговори Фарел.
- Вие, момчета, напълно сте се вманиачили на тема секс —
рекох.
- Че защо пък не?

12

Отлетях за Атланта на следващата сутрин, взех влак от изхода на летището до терминала, свалих си куфара от конвейерната лента, наех кола и се упътих на югоизток по шосе 20 към Алтън. По-голямата част от пътя ми минаваше през Джорджия, като Алтън се падаше точно през линията в западната част на Южна Каролина, не твърде далеч от Аугуста. Пристигнах там в около два и половина следобед, като слънцето тежко и стабилно напичаше през дърветата, насадени край главното шосе.

Центърът на града беше оживен. Той заемаше място колкото два големи жилищни блока в ширина и шест в дължина. Първата сграда вляво беше триетажен, облицован с бели дъски хотел със зелена табела, на която със златни букви пишеше „Алтън Армс“. Срещу хотела като се пресече улицата имаше аптека с барче, а до него — магазин за мъжко облекло. Манекените на витрината бяха облечени като в провинциален клуб в сини блейзери с качулки и карирани жилетки. Имаше няколко долнопробни ресторанта, магазин за преди и голямо съдилище в стил Фолкнър, направено от камък. Колите бяха паркирани с предниците си към тротоара, както обикновено правят в малките градчета и никога в големите градове.

Паркирах с предната част към тротоара пред хотела Алтън Армс и заобиколих една хрътка, заспала на слънцето върху горещия цимент. Езикът ѝ висеше навън, а кожата ѝ потрепваше, като че ли сънуваше, че е диво куче в източноафрикански равнини, което се мъче да се отърве от мухата цеце.

Във фойето на хотела имаше климатична инсталация и от него се влизаше в ресторанта, ограден с дъбови перила, като се изкачваше едно стъпало. В единия край на стаята имаше камина, достатъчно голяма, за да се опече американски лос на нея, а вляво от входа се намираще рецепцията, зад която стоеше приятна експедитивна на вид жена с посребрена коса и младежко лице.

Външният ѝ вид заблуждаваше. Беше експедитивна като руски колхоз, въпреки че по всяка вероятност беше по-приятна. Отне ѝ двайсет минути да ме регистрира и още десет да ми намери ключ за стаята. Докато успя да свърши всичко това, аз вече си бях подпрял ръцете на гишето и поставил глава върху тях. Не ѝ стана забавно.

— Моля, господине — каза тя. Правя всичко възможно.

— Не звучи ли това обезкуражително? — възкликнах.

Най-накрая се добрах до стаята си. Поставих самообръсначката и четката за зъби на рафта в банята, сложих чиста риза на шкафа, мушнах деветмилиметровия си Браунинг в колана зад бедрото, където гънките на самото ми щяха да го скрият. Хубаво нещо е това автоматичния пистолет. Тъй като е плосък, не изисква никаква специална промяна в дрехите, за да може да се носи удобно.

Бях обмислил възможността да рискувам да дойда в Алтън, Южна Каролина, без пистолет. Но едно от Спенсъровите най-добри правила при разпитане на престъпления е, никога не отивай невъоръжен, когато разрешаваш случай на убийство. Така че аз го бях набутал под ризата, обух чисти чорапи и проверих щателно чантата си. Вероятно щях да имам нужда от тази проверка.

Попитах едно учтиво цветнокожо момче в зелената униформа на портиер, което се разхождаше във фойето на хотела пред централната веранда, как да стигна до академията на Каролина. Хрътката още беше там, лежейки неподвижна на слънцето, но се беше обърнала на другата страна, така че вече знаех, че е жива.

Академията на Каролина представляваше три бели сгушени къщи, разположени сред много зеленина и цветни лехи от другата страна на главната улица зад търговския център. Директорката беше висока, костелива, белокоса жена със силен нос и малка уста. Беше облечена в дълга бяла тънка рокля със светлосин широк платнен колан с висящи краища. Обувките ѝ също бяха светлосини.

— Аз съм д-р Полин МакКалъм — каза тя.

Опитваше се да бъде твърда и експедитивна, но южнокаролинския ѝ провлечен говор провали опита. Стисна ми ръката твърдо и експедитивно, и посочи към стола с изправена облегалка пред бюрото си.

— Казвам се Спенсър — представих се и ѝ подадох една от визитните си картички. — Опитвам се да получа представа за

произхода и живота на една от бившите ви ученички, Оливия Нелсън, която е учила при вас в края на петдесетте, началото на шейсетте години, предполагам.

На малката табелка с име на бюрото пишеше „Полин МакКалъм, доктор по образователните науки“. Офисът ѝ имаше овална форма с голям прозорец в ниша, който гледаше към тенис кортовете. На стените имаше снимки на завършващите класове, облечени в бели рокли.

— Коя година е започнала да учи при нас г-ца Нелсън? — попита д-р МакКалъм.

— Не знам — вдигнах рамене. — Родена е през 1948 година и е завършила колежа през 1969 година.

— Така че трябва да е започнала през 1953 година, ако е преминала пълния курс на обучение, и да е завършила през 1966 година.

Тя стана и отиде до една библиотека вляво от бюрото си и започна да преглежда подвързаните със синя кожа годишници, които я изпълваха. На тенис кортовете имаше група млади жени в бели роклички за тенис. Инструкторката имаше хубав тен и силни крака и дори оттук можех да видя мускулите на ръцете ѝ. Всяка една от младите жени се изреди да прави лек сервис. Повечето от тях отблъскваха топката с желание, но тромаво, като че ли ракетата беше твърде тежка за тях. Топката рядко се връщаше през мрежата.

— Надявам се, че това не е вашия отбор по тенис — рекох.

— Мис Полард е много добра треньорка — повиши тон д-р МакКалъм. — Но това е час по физическо възпитание. Всички наши момичета са задължени да имат физическо три часа седмично.

Тя извади годишника на академията за 1966 година от библиотеката, отвори го и прелисти страниците със снимки на завършили ученици.

— Да — каза тя, — ето я. Оливия Нелсън. Сега като гледам снимката, си я спомням. Хубаво момиче. От много добро семейство.

Мина зад бюрото и ми подаде годишника. Взех го и погледнах снимката.

На нея беше тя, същият тесен нос с драматични ноздри, същата тънка уста, даже тогава оформена с червило. Осемнайсетгодишна, в профил, с коса вързана на дълга опашка, облечена в бяла блуза с

висока яка. Нямахте и намек за Виетнам или наркотици или цялата-власт-на-народа в лицето ѝ. Това не беше лицето на някой, който е слушал Джими Хендрикс, нито пък е пушил трева, нито пък е излизал на среща с момчета, които пееха, „Хей, не, няма да отидем ние там“. Бавно наведох глава, като я гледах.

Надписът под снимката показваше, че хобито ѝ са били конете, любимото ѝ място Кентърбъри Фармс, а амбицията ѝ да стане първото момиче, което е победило с кон Дърби.

— Какво представлява Кентърбъри Фармс? — попитах.

— Конюшния за състезателни коне тук, в Алтън. Г-н Нелсън, бащата на Оливия, беше много изтъкната личност в състезателните среди.

— Какво можете да ми кажете за нея?

— Какво искате да знаете? — застана нащрек д-р МакКалъм.

— Тя стана жертва на неразгадано убийство в Бостън — обясних.

— Но вие не сте от полицията?

— Не, работя за съпруга ѝ.

Тя се замисли за момент. Вън момичетата продължаваха неуспешните си опити да се научат да играят тенис, въпреки че г-ца Полард не изглеждаше обезсърчена.

— Не мога да си спомня много за нея — каза д-р МакКалъм. — Тя беше от проспериращо и влиятелно семейство, но, да си кажем истината, повечето от нашите момичета произхождат от такива семейства. Беше добра ученичка, мисля. Дипломата ѝ ще ни каже точно, ще уредя да ви направят копие, но не си спомням нищо особено за нея.

Спря за момент, погледна към тенис кортовете и се усмихна.

— Разбира се, куриозното е, че си спомням най-добре лошите ученици — рече. — Те са тези, с които прекарвам най-много време.

— Вие тогава директорка ли сте била? — попитах.

— През 1966? Не. Бях шеф на катедрата за съвременни езици — отговори тя. — Не си спомням да съм имала в класа си Оливия Нелсън.

— Има ли нещо, за което да можете да се сетите и което да хвърли някаква светлина на убийството ѝ?

Д-р МакКалъм поседя тихо за момент, като гледаше навън, покрай мен. Навън момичетата в бели рокли настървено удряха топките за тенис в мрежата.

— Не — каза бавно тя, — не знам нищо. Но, разберете, не си я спомням ясно. Бих могла да ви свържа с нашата секретарка по учебната част, когато се върне от отпуска.

Приех предложението и взех името и телефонния ѝ номер. Поговорихме още малко, но не открих нищо. Станах, ръкувахме се и си тръгнах. Като минавах по извиващата се пътечка можех да чуя ударите на ракетите за тенис.

— Вие и аз, г-це Полард — промърморих по посока на инструкторката.

13

Отвън пред академията на Каролина спрях до тротоара, за да пусна един тъмносин Седан да мине покрай мен, пресякох улицата и се запътих по долния хълм покрай свободната библиотека на Алтън към хотела Алтън Армс.

Белокосата администраторка с младежко лице ме изгледа с любопитство, като минах през фоайето. Бързо измести поглед настрани като я погледнах и изведнъж се оказа много заета да подрежда нещо на рафта под гишето. Огледах се из фоайето. Нямахе никой. Минах покрай асансьора, качих се по стълбите и си влязох в стаята.

Беше претърсвана. Небрежно. Кувертюрата на леглото висеше по-долу, отколкото преди. Възглавниците бяха разхвърляни, чекмеджетата — отчасти отворени. Щорите на прозореца бяха оставени равно подредени, а не както преди. Проверих си куфара. Нищо не липсваше. Нямахе и какво толкова да липсва. Погледнах през прозореца. През улицата отсреща беше паркиран тъмносин Буик.

Известно време си мислих за Буика, за претърсването на стаята ми и за това как ме беше изгледала администраторката като влязох. Погледнах вратата. Не беше отваряна със сила. Помислих и за това. След това се върнах във фоайето и попитах администраторката:

— Някой влизал ли е в стаята ми?

Тя подскочи. Не много, може би около двуинчов вертикален подскок, но все пак си беше подскок.

— Не, господине, разбира се, че не.

— Кой номер е стаята ми? — попитах.

Тя се обърна ентузиазно към екрана на компютъра.

— Ако ми кажете името си, господине, с удоволствие ще проверя кой номер е стаята ви.

— Ако не знаете името ми или номера на стаята ми — рекох, — откъде знаете, че никой не е влизал в нея?

— Аз, ами, никой не влиза по стайте на гостите на хотела, господине.

— Часовникът ми липсва — казах. — Бях го оставил на шкафа, а сега го няма там.

— О, Боже — възкликна уплашено. — Той не би... Изчаках. Тя не знаеше какво да каже. Имах време.

Нямах нищо против мълчанието. Долу откъм бара и трапезарията можех да чуя как един мъж се смееше. Почаках още.

— Сигурна съм, че той не би откраднал часовника ви, господине.

— Кой?

— Офицер Суини.

— Ченге?

— Да, господине. Това е единствената причина, поради която го пуснах в стаята ви. Той е полицай. Каза, че става дума за важен полицейски въпрос.

— От полицията на Алтън?

— Да, господине. Той е детектив в офиса на шерифа.

— Познавате ли го?

— Да, господине. В гимназията беше съученик на брат ми.

— Той ли кара тъмносин Буик седан? — попитах.

— Не знам, господине. Не го видях, докато не влезе във фойето. Каза, че се отнася за официален полицейски въпрос. Сидейл може да знае за колата.

— Сидейл ли се казва цветнокожия тип в зелената униформа?

— Да, господине. Офицер Суини каза да не ви казвам. Той каза, че работата е официална.

— Разбира се — усмихнах се и умишлено погледнах часовника си. Беше 3:10. Тя не показа признак, че го е забелязала.

Излязох на широката веранда. Сидейл метеше стъпалата.

— Извинявай, Сидейл, познаваш ли офицер Суини от полицията на Алтън?

Сидейл леко се усмихна.

— Тя изобщо не умее да пази тайна за пет пари, нали? — каза.

— За пет пари — отговорих. — Знаеш ли каква кола кара Суини?

— Като дойде тук, караше пикап Форд Рейнджър. Червен с черна пластмасова облицовка на седалките.

— Случайно да знаеш кой е притежателят на синия Буик, паркиран през улицата?

Сидейл погледна към Буика, след това към мен и поклати глава.

— Не мога да кажа, че знам.

— Знаеш, че Суини е бил в стаята ми, нали?

— Разбира се — каза Сидейл, — нали аз го пуснах.

— Как така?

— Тя ми каза да го направя.

— И ти стоя ли при него? Сидейл отново поклати глава.

— Само го пуснах да влезе. Не се навъртам около ченгетата повече от необходимото.

— Видя ли го, когато си тръгваше?

— Естествено. Тръгна си преди около двадесетина минути. Около десетина минути преди вие да се върнете.

Отново погледнах Буика. Нямаше издайническа антена за подслушване. Но имаше малка клетъчна телефонна антена на задния прозорец. Прозорците бяха с тъмни стъкла.

— Има ли някой в Буика? — попитах. Сидейл сви рамене.

— Паркиран е тук, откакто излязох — каза. — Ти в беда ли си?

— Още не — отговорих.

Излязох от верандата и се упътих към Буика. Както се приближавах, някой запали колата и замина.

Върнах се в хотела и се обадох на Фарел в Бостън. След това попитах Сидейл за пътя и тръгнах надолу по улицата към Кентърбъри Фармс. Състезателната конюшня се намираще като се пресече града, но в Алтън пресичането на града не представляваше събитие, изпълнено с открития и вълнуващи преживявания.

Заминах от Бостън в ранна есен, но в Алтън все още беше лято и дебелите листа на арковидните дървета нашарваха широките улици със слънчева светлина. Малкото коли се движеха свободно, знаейки, че няма за къде да бързат. Горещината беше поносима и леко ме обгръщаше без нападателността на големите градове през лятото.

Отвън академията на Каролина минах покрай извиваща се тухлена стена, по-висока от главата ми. Нямах нито остри, нито прави ъгли. Стената криволичеше равномерно навън и навътре. На пресечката с един мръсен път стената зави незабелязано и се отдалечи от мен. Тръгнах по мръсния път. Калта беше мека и червена и краката ми издаваха неприятен звук, като стъпвах в нея. Тук дърветата не се спускаха надолу, стояха изправени и много високи, вечнозелени борове, без клони първите трийсет или четирийсет стъпки, така че вървенето по този път приличаше на ходене през коридор, обграден от двете страни с колони. Не се чуваше никакъв звук освен този, издаван от краката ми и подсвиркването на скакалец, което беше толкова настойчиво и постоянно, че избледняваше и човек преставаше да го забелязва. Надолу по пътя можех да видя как се откриват тренировъчните писти и в центъра на вътрешното поле имаше огромно тумбесто дърво, заобиколено от колони борове.

Светлина в края на тунела.

Чух звук от удряне на копита. Стигнах до тренировъчната писта. Няколко коня се разхождаха наоколо в меката червена пръст. Трениращите ездаци бяха повечето момичета в джинси, ботуши и твърди шапки, малките им камшици за езда бяха затъкнати отзад в коланите и стърчаха до гърбовете им. Петдесет килограмови

момичета, контролиращи петстотин килограмови животни. Като се приближих, можах да чуя как конете си поемаха въздух през разширените си ноздри и го издъхваха на големи пръхтения. Дишането им беше регулярно като заглушеното биене с копитата.

Вляво, на около половин миля нагоре по пистата, имаше малка преносима врата за стартиране. Трима-четирима мъже се бяха събрали около нея, като наблюдаваха как конете тичат. Единият от мъжете беше яхнал спокоен силен кафяв кон. Другите трима стояха прави. Зад стартовата врата имаше паркинг с три или четири коли, а зад него вдясно се виждаха няколко бели сгради. Тръгнах към вратата.

Приближих към човека на коня.

— Добро утро — поздрави той.

— Искам да поговоря с някой, който отговаря за конюшната — рекох.

— Тогава ви трябва г-н Фъргюсън — каза човекът и кимна към един от другите мъже, които стояха и гледаха конете.

— Франк Фъргюсън — обърна се към мен другият мъж и протегна ръка.

Представих се.

— Елате да поговорим в офиса ми — покани ме Фъргюсън. — Може да е останало малко кафе, въпреки че сигурно вече е изстинало.

Фъргюсън беше нисък с превити крака и значително шкембе, което изглеждаше твърдо. Косата му си беше на място, посивяла и къдрава, оставена дълга за човек на неговата възраст. Ходеше с инженерни ботуши и джинси с червена карирана риза, бежовото му сако от рипсено кадифе беше с кожени кръпки на лактите. Отправи се към офиса с бърза крачка и в движение измъкна извита лула от морска пяна от десния джоб на самото си. Напълни я с тютюн от кожена кесия с цип. Докато стигнем до офиса, лулата вече димеше в устата му, а тютюнът беше напъхан обратно в джоба на самото.

Офисът се намирал в единия край на дългата конюшня, където бяха отделенията на състезателните коне. Те гледаха света около тях, като хрупаха сено, поклащаха се и най-малко един от тях дъвчеше усилено оградата на отделението си. Младо същество къпеше с маркуч един висок дорест жребец. Момичето беше облечено в кафява тенис фланелка, на която пишеше Кентърбъри Фармс, а вързаната ѝ на дълга плитка руса коса стигаше до кръста. Тя изплакна коня със силна струя

вода, намаза го със сапун и започна да го търка с четка. Отново го изплакна от пяната. Конят стоеше спокойно и гледаше с големите си кафяви очи тренировъчната писта на полето. От време на време поместваше копитата си.

Самият офис не представляваше нищо особено. Имаше снимки на коне и собствениците им, събрани в повтарящи се пози в кръга на победителите. Изглеждаше, че има много собственици. Фъргюсън присъстваше на повечето от снимките. В стаята имаше голямо метално бюро и сива маса с папки на нея, кафе машина с наполовина пълна каничка с кафе, сложена на затоплящата чинийка. Миришеше лошо, както мирише кафе, което е стояло половин ден на топло.

Фъргюсън кимна към кафето. Поклатих отрицателно глава. Той седна на бюрото, аз взех един прав стол, обърнах го с гърба напред и поставих ръцете си на облегалката му.

— Аз съм детектив — рекох. — Разследвам биографичните данни и произхода на една жена, която е работила тук, жена на име Оливия Нелсън. Може би преди около двайсет и пет години, вероятно двайсет и седем или двайсет и осем. Вие били ли сте тук тогава?

Фъргюсън кимна и си наля чаша от отровно-миришещото кафе. Сложи си две супени лъжици захар, още две сметана и го разбърка, докато ме слушаше.

— Да, разбира се. Аз съм в този бизнес от четирийсет години, следващата пролет ще станат четирийсет и една. Точно тук. Помагах да се открие състезателната писта в Алтън. Всички мислеха, че това трябва да стане в Кентъки. Но не стана така и аз им показах, че не са прави.

Той още веднъж разбърка кафето си.

— Помните ли Оливия Нелсън? — попитах.

— Хлапето на Джек Нелсън? — каза Фъргюсън. Поклати глава. — Старият Джек, който мреше да си присвои нещо чуждо. Беше голям хитрец, най-големия, който някога съм виждал.

— Да си присвоява? — попитах.

— Джек свиваше всичко, което не е човешко същество — обясни той.

— Хубаво е човек да си има хоби — рекох. — Какво можете да ми кажете за Оливия?

Фъргюсън сви рамене.

— Много време мина оттогава. Беше достатъчно добро дете, обичаше да се разхожда, учеше се да язди точно като хлапетата ей-там сега, падаше си по конете. Нали знаете, младите момичета обичат да упражняват контрол върху нещо голямо, силно и мъжко между краката си.

— Добре казано — казах. — Нещо необичайно в тази връзка?

— Нищо, беше по-богата от останалите... затова я взех. Джек беше вложил много пари в конете ми.

— От синдиката?

— Да, господине. Стигнахме до Кийнленд, до Сарагота и годишните търгове. Купувахме коне, които изглеждаха подходящи и продавахме акции срещу тях.

— Чували ли сте нещо за Оливия, след като тя напусна работата си тук?

Фъргюсън отново сви рамене, дръпна от лулата си. Беше добър пушач на лула. Беше я запалил с една кибритена клечка и беше успял да поддържа огъня ѝ без много усилия.

— Не — отговори. — Не се занимавам много със съдбите на хлапетата, след като напуснат конюшният. Знам, че отиде да учи в колежа и майка ѝ почина... — бавно поклати глава. — Като че ли уби Джек със смъртта си. Човек би помислил, че не държи много на нея, като го гледаше как хойка насам-натам, докато беше жива, но трябва да я е обичал по свой собствен начин. Когато почина, той направо се побърка от мъка. Отне му две години, за да преодолее скръбта си.

Фъргюсън дръпна от лулата и без да я вади от крайчеца на устата си, изпусна малка струйка дим от другия. След това се ухили.

— И все пак, не бих искал да оставя дъщеря си сама, когато Джек е наоколо.

Имах чувството, че в стомаха ми се свива буца.

— Какво искаш да кажеш? — попитах.

— Джек е вече почти на седемдесет години, но ако му падне нещо, не му прощава — каза Фъргюсън.

Замълчах. Фъргюсън ме погледна замислено. Знаеше, че е казал нещо, което не е трябвало. Но не знаеше какво. Чакаше.

— Значи е жив — констатирах.

— Поне миналата седмица беше — рече Фъргюсън. — Пийнахме му по няколко питиета. Имаш ли по-нова информация?

Поклатих глава.

— Бях чул, че е починал.

— Е, не е — каза Фъргюсън.

— Бил съм дезинформиран — рекох.

Сезоните не се бяха променили в Южна Каролина. Още беше лято. Но земната орбита бе неумолима и въпреки температурата вечерта се спусна по-рано от обикновено. Наближаваше коктейлно време, когато си тръгнах от офиса на Фъргюсън и се отправих бавно към Алтън Армс. Като минах покрай паркинга забелязах синия Буик да се измъква от там и да тръгва към павирания път, който минаваше от конюшната към магистралата.

По мръсния път под високите борове вечерта вече бе настъпила. Бръмченето на скакалеца не се чуваше, а вместо него се беше появила песента на щурците и от време на време се долавяше тананикането на нощните птици. Не се чуваше никакъв друг звук, с изключение на стъпките ми в меката земя. Никой друг не се движеше по пътя. Можех да почувствам тежестта на пистолета върху бедрото си. Беше хубаво чувство.

Тъй като се оказа, че бащата на Оливия Нелсън не е починал, излиза, че някой беше излъгал ченгетата. Но нямаше начин да се разбере дали го бе направил Лаудън Трип или Оливия, която бе излъгала Лаудън, или пък дори самият Джек бе заблудил дъщеря си.

Като се върнах в хотела, се качих в стаята си и се обадох на Фарел.

— Научи ли нещо за регистрационния номер на онази кола? — попитах.

— Това, което ще ти кажа, ще ти хареса — отговори той. — От полицията в Южна Каролина казват, че този номер е класифициран. Сведения за собственика се дават само при представяне на доказателства, че информацията е абсолютно необходима.

— И ти какво, не можеш ли да представиш такива доказателства?

— Как? Защото колата те следи или защото ти си мислиш, че те следи? Не. Ако те беше блъснала и изчезнала, и ако трима свидетели бяха видели това, тогава би имало доказателства за необходимост да се получи информацията.

— Това е част от разследване за убийство — рекох.

— Ти казваш това, но полицията в Южна Каролина не е на същото мнение. Те казват, че мога да отида да си опържа северняшкия задник. Въпреки че го поднесоха по по-учтив южняшки начин.

— Класифициран регистрационен номер на кола обикновено означава, че тя е прикритие за полицаи.

— Ъ-хъ — съгласи се с половин уста.

— Добре — нямаше какво друго да кажа. Слушах слабото кухо мълчание в телефонната слушалка за известно време.

— Добре — повторих отново.

Фарел изчака.

— И аз имам нещо, което със сигурност ще ти хареса — казах.

— Така ли?

— Бащата на Оливия Нелсън е жив.

— Ами!

— Овладей се! — рекох.

— Трип каза, че родителите ѝ са починали — колебливо прозвуча Фарел.

— Точно така — отговорих.

— И защо ще лъже?

— Може и да не лъже. Може тя да му е казала, че са починали.

— Тя пък защо ще лъже?

— Може да си е мислила, че са починали — казах.

— Ще спреш ли, дявол да го вземе — изруга Фарел. — Ако баща ѝ е жив, а на нас са казали, че е починал, значи някой е излъгал.

— Ти го каза — рекох.

През прозореца на хотелската си стая можех да видя синия Буик, неподвижен под тежките дървета срещу хотела.

— Ще отидеш ли да го видиш? — запита Фарел.

— Ти го каза — повторих.

— Ще спреш ли, за бога, да говориш като шибан идиот на жонгльорско представление?

— Разбира се, г-н Железен — казах. — Веднага щом вие направите нещо, за да откриете типа, който ме следи.

— Защо просто не престанеш да му обръщаш внимание и да го забравиш? — попита Фарел.

— Ами, първо, защото съвсем открито ме следи. Освен ако не е най-неспособното и тъпо ченге в старата конфедерация, явно иска да го видя.

— Което означава, че се опитва да те сплаши? — констатира Фарел.

— Да. И искам да знам защо. И кой го изпраща.

— Като разбереш, да не забравиш да ме уведомиш.

— И дума да не става, разбира се, освен ако не е някой класифициран — отговорих.

Взетият ми под наем Форд беше паркиран в паркинга на задния десен ъгъл на хотела. Излязох от предната врата и се отправих към него. Човекът в Буика можеше да ме види. Така се беше разположил, че ако тръгнах с колата, да може да ме последва. Да следиш някого е много по-лесно, ако нямаш нищо против той да научи, че е следен.

Като запалих Форда видях пушека от всмукателната тръба на помпата на Буика. Излязох от изхода на паркинга, завих зад ъгъла и се паркирах точно зад Буика, като оставих двигателя да работи на празен ход. Нищо не се случи. Не можех да видя какво става вътре в другата кола поради тъмно оцветеното стъкло. Поседях си тихо и спокойно. През улицата мързеливата хрътка се помота напред-назад около ъгъла на хотела И седна на горното стъпало на верандата, като разположи предните си крака на долното. Сидейл излезе след малко и даде на кучето нещо за ядене. То не промени положението си, само устата му се движеше, дъвчейки храната. Сидейл взе една метла и започна да мете верандата. Мястото изглеждаше чисто, но подозирах, че това си беше нещо, което Сидейл редовно си правеше, когато нямаше какво друго да върши, за да не виси като паяк във фойето и да разговаря с администраторката.

Буикът отново заседна на едно място. Потрепера леко и отзад се появи лека следа от пара, излизаща от всмукателната му тръба. Мислех си дали Брукс Робинсън или Майк Шмид щяха да играят трети бейсмън в бейзболния отбор на Спенсър, съставен само от звезди. Клонях повече към Шмид. Разбира се, Били Кокс би се справил с всеки, но Шмид беше този, който правеше ударните бройки. От друга страна със същото се славеше и Еди Метюс.

Пред мен Буикът включи на скорост и се отдели от тротоара. Последвах го. Той зави наляво на края на късата уличка, след това рязко надясно, забави на зеления светофар и потегли изведнъж, когато светофарът превключи. На червено успях да застана плътно зад него и запазих малка дистанция докато той вървеше надолу по улицата зад

супермаркета на Кръогер. Не го изпусках от очи дори като превиши лимита за допустима скорост и се отправи по Каунти Роуд.

Когато стигнахме до маршрутно шосе 20, той се запъти на изток към Колумбия. Караше с около осемдесет и пет мили в час. Взетият под наем Форд малко подскочи, но успя да се задържи зад него. След десет мили такова бързо каране, Буикът направи обратен завой в завоя, разрешен за официални моторни превозни средства и се отправи обратно назад към Аугуста. Аз го последвах. След няколко минути на едно дълго нанагорнище намалихме скорост. В лявото платно имаше огромен трактор с десет колела, а в дясното — бял Кадилак, който пътуваше със същата скорост като трактора. Те си вървяха като тандем с около четирийсет мили в час. Ние бяхме заседнали зад тях. С тази скорост се преследвахме около пет минути. Буикът не преставаше да натиска клаксона си, но Кадилакът нито за секунда не ускори скорост. В Кадилака не се виждаше главата на шофьора над предната седалка. Това обикновено не е добър знак.

На следващият изход Буикът зави, изтреця надолу по рампата и зави надясно към Еврика. Последвах го и за малко не минах право покрай него. Беше спрял на шосето на един чакълен страничен път. Всъщност минах край него преди да зърна синия му цвят през нискостъблените борови дървета. Спрях, върнах назад и се разположих зад него. Отново заседнахме на едно място.

Синя сойка летеше наоколо от един до друг бор, като ни наблюдаваше така, както гледаше и всичко останало. Спираше за момент, главата ѝ се завърташе, оглеждаше се във всички посоки, след това без никакви видими причини отлиташе до друго дърво, или просто се прехвърляше на друг клон и отново се оозърташе във всички направления. *Semper paratus*. Винаги на път.

Пред нас чакъленият път се извиваше в мощни линии, които водеха по прави ъгли към магистралата през един процеп в горите. Зад нас и, над нас движението по магистралата следваше хода си, без да подозира че малко по-нататък пътят бе запрещен от бавно движещ се огромен пътен блок.

Начело на моя отбор за вечни времена трябваше да застане Узи Смит. Бях гледал Марти Мериън, но той не притежаваше удара на Узи. Пий Уий Рийс, от друга страна, беше един от най-големите играчи, умеещи да уловят топката, които някога бях виждал. И това беше

правилото, по което квалифицирах играчите. Беше отбор за всички времена, съставен само от звезди, единствени по рода си. Узи правеше уникални неща, които не бях виждал никой друг да прави на футболно или бейзболно игрище. Трябваше да се спра на Узи.

Шофьорът на Буика взе решение. Вратата се отвори, той излезе и се запъти назад към мен. Беше облечен в светлобежов костюм и кафява блуза с папионка на врата, носеше средновисоки токове. Имаше черна чанта, метната през рамото и беше жена. Може би около четирийсетгодишна, с добре запазена фигура, здраво стиснати зъби и широка уста. Очите ѝ бяха овални и раздалечени едно от друго. Гримът подчертаваше овалността и разделечеността им по начин, който не можах напълно да разбера. Свалих прозореца на колата. Токовете ѝ отекваха в чакъла, докато приближаваше към мен. Изглеждаше сърдита.

Изчаках да приближи до колата и тогава попитах:

— Виждали ли сте някога как играе Узи?

— Е добре, приятел, кажи си проблема — рече тя.

— Ами опитвам се да избира между Узи Смит и Пий Уий Рийс за моя страхотен отбор за вечни времена, съставен само от звезди...

— Остави глупостите настрана — тросна се тя. — Зададох ти въпрос. Искам отговор.

Усмивнах ѝ се. Тя видя усмивката и я пренебрегна. Не се поддаваше на чара ми.

— Не знам дали бихте се съгласили да дойдете с мен на танци или на нещо от този род — предложих ѝ.

Тя се намръщи, бръкна в джоба си и извади кожен портфейл. Отвори го.

— Аз съм полицай — каза.

Емблемата беше в синьо и златисто жълто и на нея бяха изписани буквите „Шериф област Алтън“ от външната ѝ страна.

— Вероятно това означава, че няма да има танци, а?

Тя сърдито поклати глава.

— Виж какво, момченце, нямам никакво намерение да се будалкам с теб наоколо. Отговори веднага на въпросите ми или ще те вкарам в ареста.

— Интересно за какво, че съм карал след офицер?

— Защо ме следиш?

— Защото ти ме следиш. И регистрационният номер на колата ти е класифициран. Помислих си, че ако се залепя зад теб или ще трябва да се сблъскаме лице в лице, или ще мога да те проследя до вкъщи.

Тя ме зяпна. Беше стандартен твърд полицейски поглед.

— И ти реши да се изправиш срещу мен лице в лице — продължих. — Сега знам, че работиш за шерифа. Кой те прати да ме следиш?

— Аз съм тази, която ще задава въпросите, приятел.

— А, не, въпросът ти не се урежда. Не знаеш какво да питаш.

— Дали знам или не — каза тя, — няма значение. Мога да ти кажа нещо. Мога да ти кажа, че си затънал до гуша и ще постъпиш умно, ако си отидеш у дома и си намериш друго занимание преди това нещо да ти излезе през ушите.

— Ти съвсем открито ми показваше, че ме следиш — рекох. — Някой е претърсил из основи стаята ми и позволи да го разбере. Помислих си, че искат да ме сплашат. Това, което искам да знам е защо. Кой иска да ме обезкуражи? Какво можеш да ми кажеш за Оливия Нелсън? Къде си правиш косата? — отново ѝ се усмихнах.

Тя пак ме погледна с онзи твърд полицейски поглед, който се оказа учудващо ефективен, като се има предвид, че приличаше малко на Одри Хепбърн. След това поклати глава веднъж, остро. А очите ѝ странно заблестяха.

— При Розета — каза тя. — В Бейтсбърг.

След това се обърна на средновисоките си токчета и се запъти обратно към колата, влезе, направи обратен завой и мина покрай мен, като излезе на шосе Еврика.

Намирах се в стаята си в Алтън Армс, лежах на леглото със свалени обувки и три възглавници под главата, като разговарях със Сюзън по телефона. На шкафа имаше бутилка уиски, сода и кофа с лед. Ризата ми висеше на закачалка в гардероба, покрит с розова вата за юргани. Пистолетът ми лежеше на нощната масичка, като цевта сочеше настрани, за да е по-безопасно за всеки случай. Сръбвах си уиски от една висока чаша, изпратена заедно с бутилката. На нея имаше гравирани гребен на шлем с буквата А, преплетена в него. Облечени с вата закачалки и чаши с монограм. Първокласен хотел.

— Как е бебето? — попитах.

— Тя е добре — отговори Сюзън. — Заведох я на разходка след работа, купих ѝ нов кокал, сега лежи на леглото, гледа ме и го гризе, като разлива сока от кокала на кувертюрата на леглото ми.

— Колко прекрасно — рекох. — Липсвам ли ѝ?

— Татко липсва ли ти, чедо? — попита Сюзън извън слушалката. Изчаках.

— Не — каза Сюзън в слушалката, — очевидно не. Може би след като си свърши кокала.

— Това звучи далеч по-жестоко от жилото на пепелянката — рекох.

— Ти ми липсваш на мен — каза Сюзън.

— Е, това все пак е утеха — успокоих се. — Въпреки че не е съвсем същото.

— Защо не?

— Може просто да те гони сладострастието.

— Докато любовта на Пърл е предмет на Провансалската поезия — рече Сюзън.

— Точно така — казах.

Тя се изсмя. Винаги обичах да слушам смеха ѝ. А да съм го предизвикал аз за мен беше равностойно на западната страна на седмото небе.

— Ти забавляваш ли се там? — попита Сюзън.

— Не. Отделът на местния шериф се опитва да ме сплаши до смърт.

— Наистина ли?

— Да. Скоро се сблъсках с една груба детективка на шерифа, която си прави косата при Розета в Бейтсбърг.

— Разкажи ми — каза Сюзън.

И аз ѝ разказах, като започнах от претърсването на стаята ми, включително и за разговора си с Фъргюсън.

— И откъде накъде офиса на шерифа ще се занимава с такива неща? — попита тя.

— Някой им е наредил, предполагам. Не виждам защо иначе в областта Алтън, Южна Каролина, отделът на шерифа ще знае за моето съществуване.

— Трудно е да си представи човек — рече Сюзън, — но вероятно е истина. Така че кой мислиш може да им е наредил?

— Някой, на когото не харесва ровенето ми в миналото на Оливия Нелсън — отговорих.

— И аз си мислех горе-долу същото. Въпросът е кой не иска да правиш това и защо.

— Да — рекох.

— А ти нямаш ли отговор на този въпрос?

— Никакъв.

— Друг е въпросът кой има такива права да нарежда на шерифския офис какво да прави — рече Сюзън.

— Добър ход, Дела — казах.

— Дела?

— Дела Стрийт... Пери Мейсън. Мисля, че съм твърде начетен за теб.

— Трудността обикновено не се крие в начетеността — рече Сюзън.

— Както и да е — опитах се да я успокоя, — има твърде много неща, които не знам, за да правя много догадки. Единственото име, което възниква в мисълта ми и което притежава такива права и пълномощия е сенаторът Стратън.

— Че той откъде накъде ще иска да те обезкуражи?

— Може и да не го прави — казах. — Срецнах го, когато обядвах с Трип в Харвардския клуб. Те се познават. Разпитвал е за мен ченгетата в Бостън. Но това може да е просто рутинно проучване на голям участник на избирателната кампания, истински или потенциален.

— И той е единственият, за когото можеш да се сетиш?

— Точно така.

— Мислех, че един либерален сенатор от Масачусетс не би имал много влияние в провинцията на Южна Каролина — каза Сюзън.

— Политиката създава странни приятелства — рекох.

— Може бащата на Оливия, който не е починал, да има нещо общо с това...

Пийнах още малко от уискито си със сода.

— Възможно е — съгласих се.

— Какво смяташ да правиш сега?

— Ще пийна две-три чашки, ще си поръчам сандвичи, ще си легна и хубаво ще се наспя. На сутринта ще потърся ресторанта, за да закуся. Сидейл, пиколото, който ми е най-близкия приятел в Южна Каролина, казва, че това е място, което за нищо на света не трябва да се изпуска и че всеки се храни там. Автентична южна кухня, казва той.

— И на мен ми липсва — рече Сюзън. — А какво ще правиш след закуска?

— Ще изляза и ще видя дали ще мога да поговоря с Джек Нелсън — казах.

— Това може да е интересно — възкликна тя.

— Не толкова интересно, колкото си ти — опитах се да я зарадвам.

— Разбира се, че не — каза Сюзън. — Но може би ще откриеш, че полицаите са били подведени да повярват, че той е умрял.

— Много ми се иска да можем да хапнем заедно в ресторанта на конюшната утре — рекох. — Чаша кафе, овесени ядки, риба със сос и ти.

— Да предположим, че не можеш и никога няма отново да ни посрещнат с добре дошли в ресторанта на конюшната. Пази се — предупреди ме Сюзън.

— Да — отвърнах. — Обичам те.

— И аз те обичам — рече тя, — а ти може би липсваш на бебето повече, отколкото тя може да си представи.

Затворихме телефона. Полежах в леглото малко с уискито си, като проучвах оформлението на тавана на стаята. След това станах, за да освежа питието си и погледнах през прозореца. Алтън беше тъмен и мълчалив под стъмнилото се небе. Нямаше луна. Не се виждаха никакви звезди. Вятърът леко движеше клоните на дърветата и вдигаше достатъчно шум, за да мога да го чуя през затворения прозорец. През улицата, на жълтата светлина на уличната лампа се виждаше празно пространство прораснал с трева чакъл. Нямаше и следа от синия Буик. Нямаше никакви коли. Може би се бяха отказали от опитите си да ме сплашат. Може би бяха просто решили да подходят към мен по различен начин. Замислено си изпих питието, раздвижих мускулите на гърба и рамената си и погледнах Браунинга, който лежеше на нощното шкафче.

Вдигнах чаша към пистолета.

— Пия за теб, приятелю — казах.

След това взех менюто на обслужването по стаите и започнах да си мисля какво да си избира за ядене.

Ресторантът на конюшната се намираше на около четвърт миля от тренировъчните писти на Алтън, ниска, почти бяла сграда с куп сгурия отпред и с паркинг, определен на неподходящо място в чакъла, където имаше три пикапа и зелен Ягуар седан. Стара метална реклама на кока-кола висеше над входната врата. От отворените прозорци се носеше миризма на мас.

Влязох. Сградата беше разделена на две помещения отпред и отзад. В една от стаите имаше две маси за бiliarд и музикален бокс-автомат. Трима-четирима ездаци в тенис фланелки и джинси играеха бiliarд и пиеха кока-кола, като слушаха Уейлън Дженингс. От моята страна на арковидния вход трапезарията беше изпълнена с дълги пластмасови, покрити с метални листови маси. Отзад се намираше кухнята. Добре облечени мъж и жена ядяха шунка с яйца, овесени ядки и препечен хляб. Три по-обемисти жени с големи шапки и украсени с волани и къдрички рокли седяха на съседната до тях маса. Върнах се обратно в кухнята, където две жени готвеха. Едната от тях имаше прошарена в черно и сиво коса, а другата — прошарена в бяло и сиво. И двете бяха с изпотени чела. Белокосата жена беше облечена в сини джинси по-широки от Делъуеър. Чернокосата носеше рокля на цветя. И двете се бяха препасали с престилки. Без да вдига поглед от скарата, където пържеше бъркани яйца, чернокосата попита:

— Кво искаш?

Поръчах си овесени ядки, препечен хляб и кафе.

— И това ли е всичко? — попита тя.

— Това е всичко, за което бих се осмелил да помоля — рекох. — Миризмата вече запушва артериите ми.

Все още без да вдига поглед, тя кимна с глава към пластмасовите маси. Белокосата постави на щанда пред мен голяма порцеланова чаша и кимна към кафето в поддържащата го топло каничка.

— Седнете — каза чернокосата, — ние ще ви го донесем.

Налях си кафе, сложих сметана и захар и го занесох до един празен стол. Белокосата се появи иззад щанда с огромно количество чинии и ги постави пред обемистите жени. Можех да разбера защо са толкова пълни.

Срърбнах от кафето. Беше твърде горещо. Със зор глътнах малко и за известно време подухах чашата, за да изстине. По стените на стаята висяха закачени снимки, повечето от които представляваха конните състезания, жокеите и собствениците, наредени в кръг с конете си. Конете бяха винаги тези, които са най-малко развълнувани. Снимките бяха стари, чернобели, избелели, с подгънати краища и разпокъсани от непрекъснатото лепене със скок към грапавата стена. Единственото по-ново нещо беше големият календар за настоящата година, украсен със снимки на кучета, играещи покер. Имаше стара снимка на Оливия Нелсън, евтина цветна снимка, която приличаше на тези, които правят по училищата всяка година и изпращат в къщи в картонена рамка, родителите я купуват и я поставят на полицата на камината. Станах, приближих се към стената и се загледах по-отблизо. Ясно беше, че това бе Оливия Нелсън. Приличаше на снимката си в годишника от колежа и не се различаваше много от снимката си на четирийсет и двегодишна възраст, която бях видял в хола ѝ на Бийкън Хил. Кафето ми беше поизстинало, пийнах малко, докато гледах снимката ѝ. Бялата жена излезе от кухнята и се запъти към мен със закуската.

— Къде сте седнали? — попита.

Кимнах към масата, тя тръгна пред мен и постави подноса на масата.

— Извинете — спрях я, — може ли да ви попитам защо на стената ви има снимка на Оливия Нелсън?

Сивата коса на жената беше лошо направена и се размотаваше из челото ѝ като скъсан чорап. Брадичката ѝ се стегна и долната ѝ устна се издаде напред.

— Тук няма снимки на Оливия Нелсън.

— Тогава коя е тази млада жена? — попитах като посочих момичето на училищната снимка.

Челюстите ѝ се стиснаха, а долната ѝ устна се издаде още малко напред.

— Това е Черил Ан Ренкин — каза жената.

— Страшно прилича на Оливия Нелсън. Сигурна ли сте, че не е тя?

— Мисля, че би трябвало да познавам собствената си дъщеря — рече тя. Гласът ѝ едва се чуваше, гледаше надолу, като че ли говореше на краката си.

— Дъщеря ви? Черил Ан Ренкин, която е точно копие на Оливия Нелсън, е ваша дъщеря?

— Тя не прилича на Оливия Нелсън — прошепна тя на краката си.

Кимнах и се усмигнах с разбиране. Трудно е да се държиш възпитано и с чар към някой, който се е втренил в земята.

— Познавате ли Оливия Нелсън?

— Познавах я.

— Можете ли да ми разкажете за нея?

— Не.

— Къде се намира дъщеря ви сега? — попитах.

Тя поклати глава по кучешки, като продължаваше да гледа надолу.

— Имам работа. Не мога да стоя тук и да пропиляя целия си ден в разговори — Обърна се и се запъти обратно към кухнята, където започна да чупи яйца в една купа.

Чернокосата я погледна, след това се обърна към мен. Помислих малко за това и реших, че тя няма желание да говори повече по въпроса. Може би колежката ѝ си мисли, че съм по-черен от дявола и ако двете заедно решат да ме нападнат, доста ще се затрудня.

Върнах се на масата си, изядох овесените ядки и препечените филийки, допих си кафето и погледнах снимката на Черил Ан Ренкин, която страшно приличаше на Оливия Нелсън.

Бях объркан.

Къщата на Джек Нелсън се намираше отвъд тренировъчните писти, на един хълм с поляна, която се простираше на около половин миля надолу към шосето. Пътят към нея беше покрит с черупки от стриди и се извиваше в бяла арка бавно през зелената ливада към двойна пътна врата за коли, поставена на блестящи бели колони. Къщата също беше бяла и изглеждаше като че ли е била построена преди Гражданската война, но добре запазена. На три етажа, смътно напомняше европейска провинциална къща, освежена от наличието на растения и храсти, които не познавах, така че бяла като щъркел, тя имаше вид на плуваща отгоре на хълма върху вълни от цветове. От нея се излъчваше тишина. Прозорците бяха пусти, сутрешното слънце се отразяваше в тях без никакъв смисъл. По краищата на мястото от двете страни бяха засадени високи южни борове, които ограждаха имението. Птичките виеха гнезда в клоните. Можех да чуя песните им. Приблжих към къщата. Виждах пчелите, които кръжаха над растенията, движейки се от цвят на цвят. Краката ми изглеждаха натрапчиви, като стъпвах шумно по пътя, обсипан с черупки от стриди.

Звъннах на звънеца, той оттекна вътре в къщата. Редица кучета започнаха да лаят при този звук, въпреки че нямаха вид да искат да кажат нещо особено с лая си. Почаках. Кучетата продължиха да си лаят без никакъв ентузиазъм, като че ли просто си вършеха работата и всъщност не се интересуват особено от звъненето на външния звънец.

Лек ветрец полъхна по върховете на по-високите цветя по предната част на къщата и ги накара нежно да се поклатят. Пчелите се поклатиха заедно с тях, необезпокоявани от вятъра, съсредоточени върху нектара си.

Не чух стъпки. Вратата просто се отвори. Бавно. Зад вратата се виждаше огромно тъмно входно антре. Бавен старешки мъжки черен глас бавно каза:

— Да, господине?

— Казвам се Спенсър — рекох и подадох една визитна картичка в тъмнината. — Тук съм, за да видя г-н Нелсън. — Усмихнах се в тъмното антре. Съвсем приятелски, като човек, който продава шевни машини. Черна ръка, почти невидима в тъмното антре, взе картичката ми.

— Влезте — каза старешкият глас.

Във входното антре очите ми започваха да привикват с тъмнината. В къщата се носеше странна миризма на нещо свежо. Миризма, която познавах, но не можех точно да определя. Почувствах нещо да се търка в крака ми и като погледнах надолу видях едно ловджийско куче, което се бе облегнало на коляното ми. Беше твърде тъмно, за да го видя ясно, но по начинът, по който си държеше главата и си клатеше гърба, можех да кажа, че е старо. Наведох се и му позволих да помирише ръката ми. С разширяване на зениците ми успях да видя, че имаше още три или четири други кучета, които стояха наоколо, но никое от тях не се държеше враждебно. Всичките бяха ловни.

Черният човек каза:

— Почакайте тук, господине. Ще видя дали г-н Нелсън може да ви приеме.

Гласът му беше мек, а той — много стар. Висок колкото мен, но слаб и приведен, като че ли му беше неудобно, че е толкова висок и искаше да го скрие. Носеше износен черен костюм и бяла риза, като единия край на яката ѝ се беше вдигнал нагоре, с тясна окаяна черна папионка като комарджия от филмите, завързана така, че краищата ѝ да висят по-дълги. Ръката, която държеше визитната ми картичка, беше изненадващо дебела, със здрави пръсти. Ръцете му бяха грациозни като на свирач на арфа или на човек, който често разбърква карти.

— Разбира се — казах аз.

— Не обръщайте внимание на кучетата, господине — рече той. — Те няма да ви посегнат.

— Знам — отговорих. — Обичам кучета.

— Да, господине — каза той и се отдалечи, краката му леко изшумоляха по тъмния дъбов под. Беше обут в пантофи.

Стаята беше облицована цялата в тъмен дъб, стените бяха панелни, а таванът — направен от панели и греди. В антрето нямаше прозорци. В задната част на входното антре нагоре се виеше стълба и

може би преди е имало прозорци, защото иззад завоя проникваше малко светлина.

Миризмата на свежо, която бях забелязал, намаля, когато старият човек си тръгна и отново се засили, когато чух шума от пантофите му, които се приближаваха някъде изпод стълбите. Усетих се, че душа. Къщата миришеше на алкохол и черният човек също. Нищо чудно, че миризмата ми се беше видяла толкова позната.

— Г-н Нелсън пита по каква работа искате да го видите, господине?

— Отнася се до дъщеря му — казах.

— Да, господине.

Той пак се отдалечи и този път го нямаше повече време. Почесах старата хрътка зад ухото и тя облегна главата си по-здраво на коляното ми. Другите кучета седяха наоколо с уважение, застанали в полукръг, който, по всяка вероятност си имаше някакъв свой кучешки ред. Старото куче явно беше главатарят. Сега вече можех да виждам достатъчно добре, за да забележа колко сива е муцуната на кучето. И около очите му беше сиво като на миешца се мечка. Предните му лапи се огъваха леко навътре.

Из цялото антре имаше рисунки на състезателни коне в позлатени рамки, повечето очевидно от деветнайсти век, когато са ги рисували с дълги тела и малки глави. От друга страна може би през деветнайсти век те наистина да са имали дълги тела и малки глави.

Кучето потри коляното ми с главата си и аз се наведох, за да го погледя още малко. Другите кучета ни наблюдаваха. Под прясната миризма на алкохол се носеше по-търпимата миризма на кучета. Обичах и двете миризми, въпреки че имаше хора, които не понасяха нито едната от тях.

В къщата не се чуваше ни звук, ни дори и типичните за всички къщи шумове като климатична инсталация, скърцане на стълбище, включване и изключване на хладилника. Не се чуваше нищо, освен тишината, която като че ли е нараствала непрекъснато от края на Гражданската война насам.

— Вие, момчета, добре ли се забавлявате тук? — попитах.

Кучетата не отговориха. Едното от тях, не видях точно кое, размаха веднъж опашката си. Черният човек се дотърти обратно.

— Г-н Нелсън каза да заповядайте оттук, господине. Отидохме до края на входното антре, минахме под стълбището и през една врата влязохме в ярка галерия по продължение на задната част на къщата, изпълнена със слънчева светлина, нахлуваща през дългите френски прозорци. В края на галерията завихме надясно в огромна осмоъгълна оранжерия със стъклен покрив във формата на минаре. Един старец седеше в плетен шезлонг върху тъмнозелен килим в средата на под от сини камъни, като слънцето струеше върху него. Беше облечен в бял костюм и приличаше на Марк Твен, попаднал в ада. Имаше дълга бяла коса и голям бял мустак. По всяка вероятност тежеше около сто и четирийсет кила, повечето от тях съсредоточени в корема му. Имаше и малко в шията, и много в гънките на врата му, които се разпиляваха върху яката на ризата. Но имаше следи, показващи силата, която някога този човек е притежавал. А профилът на червеното сбръчкано лице беше същият, който дъщеря му беше показала на портрета си.

На плетена масичка до него стоеше порцеланова купа с топящ се лед, полупразна бутилка Джек Дениълс и чаша вода. В ръката си държеше дебела ниска чаша. Бастун, направен от дървото на трънка беше облеган на шезлонга. До плетен стол имаше също плетена малка масичка с голям цветен телевизор. На екрана се виждаха пищно украсени състезателни коли, които непрекъснато обикаляха една състезателна писта. В стаята нямаше други мебели. Човек оставаше с чувството, че се намира в празен гимнастически салон.

Тук имаше още три-четири кучета, всичките ловджийски, с дълги уши, черnobели, които по нещо ми приличаха на кучето-чудо Пърл. С изключение на това, че опашките им бяха дълги. И цветът им беше различен. И те бяха по-големи. И по-спокойни. Едно от тях размаха опашка на пода, като ме видя. Другите ме наблюдаваха, без да реагират. Проснали се на пода, само поместиха очи за да ме погледнат. Някъде отгоре се чуваше бръмченето на климатичната инсталация, но тя не се виждаше. Въпреки слънчевата светлина, в стаята беше студено.

Старият черен човек ми посочи другия стол със съсухрена, но все още грациозна ръка. Седнах. Джек Нелсън гледаше втрънено автомобилното състезание. Пот избиваше по челото му.

— Бихте ли искали малко уиски с вода, господине? — попита черния човек.

Замислих се за момент. Уискито можеше да помогне на зъбите ми да спрат да тракат от студ. От друга страна беше десет и трийсет сутринта. Поклатих отрицателно глава. Черният човек кимна и се отдръпна, като застана прав близо до вратата. Нелсън продължаваше да зяпа ралито по телевизора.

Изчаках.

Никой не направи нищо. Като че ли неподвижността беше обичайното състояние на нещата тук, а движението бе нещо необичайно и непривично.

Старият Джек си пийна още малко уиски.

Гласът на телевизионния коментатор на ралито беше изпълнен с вълнение, когато колите обикаляха и обикаляха около пистата. Вълнението изглеждаше съвсем не на място в тази стая, където времето като че ли беше спряло, а движението се считаше за странност и чудатост. Самият огромен телевизор не се връзваше с обстановката и приличаше на временен натрапник в тази неподвижна стая, пълна с кучета, старци и мен.

Седях. Черният човек стана. Кучетата се протегнаха. А старият Джек зяпаше състезанието по телевизора и си пиеше уискито. Изчаках. Нямах за къде да бързам.

Най-сетне някой спечели състезанието. Джек взе дистанционното управление от масичката до него и натисна копчето за премахване на звука. Телевизорът замълча. Той се обърна и ме погледна, а когато заговори, буботещият му глас като че ли излизаше право от корема подобно на ръмженето на кит.

— Нямам дъщеря — каза той.

— Нито една?

— Нямам дъщеря — повтори и довърши уискито си, като се опита да си приготви ново. Старият черен мъж веднага отиде при него. Приготви му питието без излишни движения и му го подаде, като се върна на неподвижния си пост близо до вратата.

— Познавате ли жена на име Оливия Нелсън? Той поклати глава, тежко, като че ли около нея имаше рояк стършели.

— Не — каза.

— И никога не сте я познавали? — попитах.

— Вече не.

— Но някога сте я познавали.

Той за пръв път ме погледна, като бавно вдигна глава от гърдите си и ме загледа с ревматичния си разфокусиран поглед.

— Да.

Отново изчаках. Нелсън пак си пийна. Едно от кучетата внезапно стана, отиде при него и сложи глава на скута му, Нелсън автоматично го погали по главата с дебела, несръчна ръка. По ръцете си имаше петна като хората с болен черен дроб, а ноктите му бяха изгризани, като че ли ги ядеше.

— Омъжи се за африкански негър — рече той. — Аз... Изглеждаше обхванат от забрава и от спомени.

Загуби мисълта си и забрави какво беше започнал да казва. Отпусна глава, потопа носа си в ниската чаша и пийна.

— И? — попитах.

Той вдигна поглед, изненадан да ме види там.

— И... какво?

— И какво се случи, след като тя се омъжи? — попитах.

Той отново отпусна глава.

— Джеферсън ще ти каже — промърмори. Погледнах черния човек. Той кимна с глава.

— Джеферсън, кажи му — рече Нелсън.

Отново пи, включи звука на телевизора, зазяпа се в автомобилните състезания и като че ли изчезна. Брадичката му потъна в гърдите. Джеферсън се приближи, взе чашата с уиски от ръката му и я сложи на масата. От един вътрешен джоб извади голяма червена носна кърпа и избърса челото му с нея. Нелсън започна да хърка. Кучето махна главата си от скута му, върна се при другите и си легна с въздишка в слънчевото петно на пода от сини камъни.

— Г-н Нелсън сега ще поспи, господине — каза Джеферсън. — Ние с вас можем да поговорим в кухнята.

Последвах го във от студената стая, където Нелсън спеше, обливайки се в пот, заобиколен от кучетата си пред безцелното автомобилно състезание. Въпреки думите на Фъргюсън, Джек Нелсън вече не изглеждаше да представлява някаква заплаха за девиците.

Кухнята беше слугинска и се намираше под стълбите. Жълтеникав линолеум покриваше пода, а в единия край имаше голяма газова печка на крака и мивка. Стаята беше мрачна, в нея се носеше мирис на газ за лампи, въпреки че не можах да видя причината за този мирис. Лек слой прах покриваше всички повърхности. Старата хрътка, която бях срещнал в предното антре, ни беше последвала до кухнята и се беше разположила тежко на пода пред печката. Джеферсън посочи бяла метална масичка със сгъваеми краища и седнахме от двата ѝ противоположни края.

— Г-н Нелсън остаря — каза Джеферсън.

— Всички остаряваме — отговорих. Джеферсън се усмихна.

— Да, господине, прав сте.

Той погледна разсеяно старата хрътка, която лежеше до печката.

— Като млад си струваше да се види — рече. — Яздеше коне. Стреляше. Занимаваше се с кучетата. Не се боеше от никой човек. Хората му правеха път, като минеше — меко се усмихна и добави: — Падаше си също по мадами.

Изчаках. Това беше умение, което сега се учех да разработвам в себе си.

— Винаги се грижеше за семейството — проговори отново Джеферсън.

Старият хладилник в далечния ъгъл шумно превключи. Никой не му обърна внимание.

— Бил съм с него през целия му живот. Той също винаги се е грижил за мен...

— А сега ти се грижиш за него.

— Така става в живота. Г-жа Нелсън си отиде. Г-ца Оливия също.

— Разкажи ми за Оливия — казах.

Гласът му едва ли беше малко по-силен от шепот. Очите му бяха отнесени, ръцете, инертно поставени на масата, изглеждаха тъжно

крехки.

— Тя разби сърцето му — рече той.

— Омъжи се за черен човек? Джеферсън кимна.

— Не трябваше да прави това. Разби сърцето му.

— Е, това не разбива сърцата на всички — казах.

— Той не можа да се промени, твърде стар е, твърде... — Джеферсън се замисли за момент. — А и е твърде много г-н Джек. Не беше дори един от нашите негри. Тя се омъжи за африкански негър.

— Ти някога виждал ли си го? — попитах.

— Не, господине. Те никога не идват тук. Г-н Джек казва, че никога вече не иска да я видят очите му. Казва, че е мъртва, поне що се отнася до него.

— И сега вече е — рекох.

Джеферсън вдигна глава и ме погледна втренчено.

— Не, господине — каза той.

— Да. Съжалявам, Джеферсън. Ето защо се ровя в миналото й. Ще оставя на теб да решиш как да му кажеш и дали да му кажеш.

— Кога почина тя, господине? Изчислих на ум за момент.

— Преди десет седмици — отговорих, — в Бостън. Джеферсън ме зяпна.

— Не, господине — каза той.

— Съжалявам — рекох.

— Винаги съм поддържал връзка с нея — гласът му звучеше убедително. — Г-н Джек се преструва, че е починала, но тя ми пише писма и аз й пиша. В Найроби, това е в Африка, там живее.

Кимнах. Хрътката се протегна, като четирите й крака се намериха за момент на пода, след това облиза муцуната си и отново потъна в сън.

— Получих писмо от нея вчера — каза Джеферсън. Гласът му беше тих като пепел.

— Писала го е миналата седмица — продължи той. — Тя не е мъртва, господин Спенсър.

Нищо не се помръдна. Никъде. Беше толкова тихо, че можех да чуя как старото куче леко дишаше в съня си.

— В теб ли е това писмо? — попитах.

— Да, господине.

Джеферсън стана, отиде в килера и се върна след миг с писмото. Беше написано на онази тънка синя хартия за писма по въздушна поща, която като се сгъне сама си става плик и трябва правилно да бъде разгъната, за да може човек да следи страниците.

— Може ли да го прочета? — попитах.

— Да, господине.

Писмото започваше с „Джеферсън, скъпи“ и беше компендиум на последните събития в болницата, в която, доколкото разбрах, тя и мъжът ѝ работеха в един беден квартал на Найроби. Спинът заемаше първо място по причина на смъртни случаи и за мъже, и за жени, пишеше тя. Позоваваше се на няколко пъти на последното писмо на Джеферсън. То беше датирано пет дни преди това и беше подписано, „Какво винаги с обич, Ливи“. Нямахме никакви основания да се съмнявам в истинността му.

— Ти естествено, познаваш почерка ѝ — казах.

— Да, господине. Когато беше малко момиче ѝ помагах да си пише домашните. Когато отиде да учи в колежа, ми пишеше писмо всяка седмица. Оттогава непрекъснато ми пише всяка седмица. Вече повече от двайсет и пет години. Познавам почерка ѝ много добре, господине.

Кимнах.

— Радвам се, че не става дума за нея, Джеферсън.

— Да, господине.

— Но все пак това е бил някой друг.

— Да, господине.

Имах в себе си копие от портрета, който бях намерил в хола на жертвата. Извадих го от вътрешния си джоб и го показах на Джеферсън.

— Разбира се, че прилича на г-ца Ливи — каза той.

— Тази жена каза, че се казва Оливия Нелсън. Била е омъжена за виден Бостънски бял човек, живеела е на Бийкън Хил и е имала две деца на ученическа колежанска възраст.

— Не може да е г-ца Ливи — Гласът му беше равен и говореше по начина, по който човек би отбелязал, че земята е кръгла.

— Познаваш ли жена на име Черил Ан Ренкин? — попитах.

— Не, господине — отговори Джеферсън. Лъжеше. Каза го твърде бързо и твърде убедително.

— Снимката ѝ виси на стената в ресторанта на конюшнията — рекох. — Жената, която работи там, казва, че тя ѝ е дъщеря.

— Не зная нищо за това, господине. Отново кимнах.

— Дали ще можете да ми обещаете, господине, да не казвате на г-н Джек, че си пиша с г-ца Ливи?

— Разбира се, че няма, Джеферсън — отговорих, — но се обзалагам, че той знае за това.

— Естествено, че знае, господине. Но няма да иска аз да знам, че той знае.

— Сигурен ли си, че не знаеш нищо за Черил Ан Ренкин?

— Не знам нищо по този въпрос, господине. Нищичко.

Джеферсън стана и аз станах, качихме се горе до предната врата. Протегнах ръка, Джеферсън я пое. Ръката му беше деликатна и силна, суха като прахта.

— Нелсън е щастлив човек, защото те познава, Джеферсън — рекох.

Черният човек се усмихна.

— Да, господине — каза той.

21

Телефонът в стаята ми в Алтън Армс имаше дълга жица. Човек можеше да се разхожда из стаята докато говори. Разказвах на Куърк историята на Джеферсън и гледах през прозореца.

— Имаш ли адреса ѝ в Найроби? — попита Куърк.

— Да, взех го от плика — казах и му го продиктувах.

— Ще ѝ се обадим — рече той. — Ако тя действително е там, може би ще успеем да накараме някого от американското посолство да отиде при нея и да я разпита.

— Фарел ще дойде ли тук? — това ме интересуваше.

— Все някой ще дойде — отговори Куърк. — Я ми повтори още веднъж историята за тази Черил Ан Ренкин.

— Всичко, с което разполагам, е снимката ѝ в ресторанта на конюшната. Изглежда точно както Оливия Нелсън е изглеждала в снимката по случай завършването на гимназията. Напълно прилича и на портрета в хола на жертвата след двайсет и пет години.

— Мислиш, че това са стари снимки?

— Да. И жената, която казва, че е майка на Черил Ан е може би на около седемдесет години.

Навън времето беше слънчево и горещо. Дърветата през улицата изглеждаха увиснали по-надолу от обикновено, а листата им стояха неподвижни. Синият Буик тръгна, направи завой и паркира пред хотела. Една полицейска кола спря зад него, след нея друга. От едната ѝ страна беше написано „Шериф на Алтънска област“. Униформени полицаи започнаха да излизат от колите. Те заобиколиха хотела, като се опитваха да не привличат вниманието на хората.

Двама се запътиха навътре в случай че се опитам да избягам през кухнята.

— Мислиш ли, че тя би могла да бъде жертвата? — попита Куърк.

— Твърде много прилича на жертвата, за да я пренебрегнем — отговорих. — Но точно сега имам друг проблем.

— Да?

— Мисля, че отделът на шерифа на Алтънска област ще ме арестува — казах и му описах действията на новопристигналите. На вратата се почука.

— Ето ги — рекох. — Кажете на този, който ще пристигне тук, че съм в затвора.

— Аз ще дойда — каза Куърк.

Затворих телефона, извадих пистолета от кобура и го сложих на нощното шкафче с дулото настрани от вратата. След това отворих и се усмихнах на полицайката, която си правеше косата в Бейтсбърг.

Не ми предявиха обвинения. Просто ми взеха нещата, включително и пистолета, и ме натикаха в една килия съвсем сам в съдилището на областта Алтън. Никой почти нищо не каза. Но помощниците на шерифа се навъртаха наоколо и бяха нащрек, доколкото това беше във възможностите им, докато не ме заключиха в килията. След това всички си тръгнаха и ме оставиха сам в една килия 8 на 10 стъпки в мазето на съдилището. Нямаше прозорци, само една единствена крушка светеше на тавана на килията ми и една в коридора отвън. Имаше тоалетна в ъгъла на стаята и бетонно легло, запоено за стената. Тънък гол дюшек на леглото, възглавница и вълнено одеяло, което имаше вид на някога носено от мулето при оране.

Легнах на леглото, поставих възглавницата вдигната под главата си и се загледах в тавана. От другите килии не се чуваше никакъв шум. Или областта Алтън беше на първо място по липсата на престъпления, или другите затворници бяха настанени някъде другаде. Арестът ми беше незаконен. Не ме бяха обвинили в нищо. Не се бях явил пред съд, не ми бяха дали право на адвокат. Не ми бяха прочели правата, може би защото в момента нямах такива. Вероятно се надяваха, че когато дойдат, аз ще се съпротивлявам и това ще им даде основание да предявят обвинение срещу мен. Но аз не го направих. Тръгнах с тях без да промълвя нито една дума. Нямаше смисъл да питам. Нямаше да ми кажат. Напълно е възможно и те самите да не знаят. Но аз бях направил нещо, за да дам мотив на някой да направи нещо, и може би това нещо беше глупаво.

Отново проследих в ума си моя вечен за всички времена отбор: Куфакс, Кампанела, Мюсиъл, Робинсън, Смит, Шмит, Уилямс, Димаджио, Мейс. Никой не беше не на място освен Мейс и, разбира се, Уили щеше да играе десен нападател. И Ред Барбър щеше да предава мача по телевизията. А червеният Смит щеше да пише за него.

Светлините тихо угаснаха. Тъмнината беше абсолютна. Отникъде не проникваше никаква светлина, докато най-накрая очите

ми привикнаха към нея. Можех да видя намек за светлина, проникваща под вратата до килиите в края на коридора.

Баскетболният ми отбор нямаше проблеми за първите четирима играчи: Бърд, Ръсел, Меджик Джонсън и Джордан. Но кой щеше да бъде другият център нападател? Да избира ли Уилт и да оставя Ръсел да играе нападател? Изглеждаше подходящо разрешение на проблема. Може би Боб Пит. Или дьо Бушер, или да направя Бърд нападател, или да оставя да играе Елджин Бейлър. А какво да правя с Джулиъс?

Чудех се дали някой ще ми донесе вечеря и реших, че никой няма да направи това. Искаха да стоя изолиран и гладен, и да ме държат на тъмно докато ми се атрофира решителността. Опипом в тъмното намерих тоалетната и мивката до нея, като пуснах водата. Имаше кран само за студена вода. Пийнах малко от шепата си и започнах да се разхождам напред назад из килията, като напипвах решетките и стената, а след това се ориентирах за размера, протягах леко ръка навън, но като вървах и спирах, завивах точно, когато трябва и в главата ми се въртеше един план.

Спомних си първата жена, с която бях спал. Казваше се Лили, спомнях си голото ѝ тяло с пълни подробности толкова ясно, все едно, че съм я виждал вчера. Стана ми интересно и започнах да си припомням другите жени, които бях чукал и открих, че мога съвсем точно да си ги спомня всичките: как изглеждаха, какво правеха, какво казваха, какво обичаха, какво обличаха и как се събличаха. Някои много ме бяха харесвали, някои се губеха в своите фантазии и аз се оказвах превозно средство за изразяването им, някои просто обичаха да се любят, но всичките бяха забавни и приятни.

Помислих си за Съюзън. Тя беше най-забавна и приятна от всички.

Мислех си за футбола и дали Джо Монтана най-накрая ще замести Унитас. Джим Браун беше вечен и, разбира се, Джим Паркър. Сара можеше да пее и Мел Торн, а Дейв Макена беше пианист и Четирите Сезона в Ню Йорк, за онази единствена вечеря и бира Катамаунт и немски овчарки и Али, който беше може би най-добрия по вдигане на тежести, въпреки че Рей Робинсън бе, разбира се, най-добрият за всички времена на всички тежести и за шампанско Круг, за Фолкнер, Върмиър, и Стан Кентън и Майк Ройко и най-накрая заспах.

Чух ги да идват и седях на леглото, когато светлините светнаха и шест души от тях влязоха в килията ми. Четирима бяха в униформи на заместници на шерифа от областта Алтън с полицейски палки, двама бяха цивилни. Приятелката ми с прическата и бадемовидните очи не беше с тях. И шестимата бяха мъже.

Един бабаит в костюм от три части на сини райета, каза:

— Стани на крака, задник такъв!

Това не беше нов подход, да нахлуят внезапно, след часове изолация, докато още спя и да ми извадят душата от страх, като ми задават въпроси. Седях на ръба на койката си с отпуснати в скута си ръце и го погледнах. Жилетката му зееше на кръста, като откриваше два инча лошо напъханата в колана риза да стърчи отгоре.

— Веднага се изправи на гадните си крака! — изрева той.

— Ако искаш да носиш костюм с жилетка — казах, — трябва да си го ушиеш при добър шивач. В противен случай жилетката ти се отваря и не е красиво, зее.

Г-н Жилетков изви глава и двама помощник-шерифи ме изправиха със сила на крака. Аз му се ухилих.

— Седни! — каза Жилетков и ме блъсна с двете си ръце.

Не седнах. Заклатих се малко, но успях да се удържа на крака. Жилетков врътна глава и същите двама помощник-шерифи, които ме изправиха на крака, поставиха по ръка на всяко едно от рамената ми и ме блъснаха да седна. Не поддадох. Жилетков сви юмрук и ме удари в стомаха. Беше бавен. Имах време да си свия стомаха и да го предпазя от целия удар. Но ме разклати достатъчно, за да могат помощник-шерифите да ме накарат да седна. Седнах.

— При кого тренираш? — попитах. — При Мери Бейкър Еди ли?

Той не знаеше коя е Мери Бейкър Еди, но се опита да не го покаже. Партньорът му, облечен в летен костюм и сламена шапка с периферия, обградена с цветна лента, застана подпрян до отсрещната стена с кръстосани ръце. Никой не показва значката си.

— Не ни пука дали си умен тарикат или не — каза партньорът му. — Ние ще те отървем от тази твоя черта. Рано или късно, за нас това няма значение. Ще те отървем от всички тарикатщини и ти знаеш, че сме в състояние да го направим — имаше мек, почти равнодушен глас без никакви признаци на местен акцент.

Беше прав. Можеха да го направят и аз го знаех. Всеки може да бъде принуден да отстъпи със сила; всичко е въпрос на време и техника, а ако имате време, техниката най-накрая ще се появи. Обаче това не означаваше непременно, че трябва да е скоро.

— Бихме искали да знаем — каза партньорът, — какво правиш ти тук наоколо и какво си открил за Оливия Нелсън.

— Вие, приятели, случайно да си носите значките или нещо друго? — попитах.

С напълно равен и лишен от всякакво чувство на хумор глас, партньорът каза:

— Значки ли, нямаме вонящите ти значки. Какво откри за Оливия Нелсън?

— Учила е в академията на Каролина. Обичала е конете — казах.

Тук под съдилището, в стаята без прозорци, не се чуваха никакви други звуци, само гласовете ни и дишането на заместник-шерифите. Без абажур, силната крушка от тавана светеше право върху нас.

— И какво още? — попита партньорът.

Той остана съвършено неподвижен до стената в поза, която вероятно беше практикувал хиляда пъти. Ръцете прегънати, шапката нахлупена над очите така, че лампата отгоре да запази лицето му в сянка.

— Това е всичко — рекох. В стаята настъпи тишина.

Партньорът се отдели от стената и се запъти към мен. Г-н Жилетков му отстъпи мястото си и застана до стената. Другите хористи заместник-шерифи стояха неподвижни, докато двамата направят рокадата. Партньорът протегна ръка към най-близко стоящия до него помощник-шериф и му шляпна полицейската си палка в ръката.

— Дълбоко си затънал, задник такъв — каза партньорът, — на път си да се удавиш.

Беше едър човек с високи квадратни рамене и широка отпусната уста.

— Не приличаш на заместник-шериф от областта Алтън — рекох.

— Без майтап — изхили се партньорът и ме удари силно по лявото коляно с палката. Болката си издигна нагоре и после слезе надолу по крака ми.

— Ще ти помогна да мислиш по-добре — каза той. — Може би си чул нещо, хм, свързано с правителството?

— Като какво например? — попитах и той отново ме удари по коляното.

Почувствах вътрешността на главата ми да почервенява и от седнало положение го ударих с юмрук в слабините, които се намираха на нивото на очите ми. Той изрева, преви се на две и залитна назад. Палката му падна на бетоновия под. Помощник-шерифите ме хванаха. Жилетков се отдели от стената, заел положение за стрелба, като държеше в ръка малък пистолет. Партньорът му стоеше превит на две. Знаех какво прави, бореше се с повръщането, което се надигаше в него на приливи.

— Сложете му белезници — кресна Жилетков. — Приковете го с белезници за решетките.

Помощниците се поколебаха. Жилетков прибра пистолета си, наведе се и взе полицейската палка, която партньорът му беше изпуснал.

— Не сме се договаряли за това — каза един от помощниците. Беше мускулест тип с пясъчна коса, ръце на лунички и голям неподстриган мустак.

— Правете каквото ви казвам — изръмжа Жилетков. — Това е правителствен въпрос.

— Ти казваш това — каза единият помощник. — Но аз не съм видял никакъв шибан документ да го докажеш.

— Никога ли не си закачал някого с белезници за врата на килия преди? — попита Жилетков.

— Разбира се, но шерифът не обича много да се гаврим с бели хора, освен ако е крайно наложително.

— Иди се шибай с шерифа — изруга Жилетков.

— Шерифът също така не обича хората да го псуват на тема шибане.

— Добре — каза Жилетков. — Добре. Но това е важно. За националната сигурност на страната. Трябва да открием какво знае той. И бързо трябва да направим това.

Партньорът му беше успял да се добере до стената и се бе навел с глава срещу нея, като се опитваше да диша дълбоко.

— Шерифът на теб се обади, нали? — каза той, като процеждаше думите си между вдишванията и издишванията. — Това е между него и нас.

Помощникът кимна, погледна другите помощник-шерифи и сви рамене. Пъхна палката под лявото си рамо и извади чифт белезници от задната част на колана си.

— Трябва да го направим — ми каза той. — По лесният или по трудният начин предпочиташ?

Отговорих:

— Мисля, че по трудния.

Помощникът отново сви рамене, извади палката изпод мишницата си и в този момент Мартин Куърк влезе в килията. Всички спряха по средата на действията си и го зяпнаха. Беше безупречно облечен както винаги. Син блейзер, бяла оксфордска риза, вратовръзка на кафяви и морско сини райета, кафява декоративна носна кърпа и сиви панталони. Носеше значката си в лявата си ръка. Държеше я така, че всички да могат да я видят.

Партньорът се беше изправил, все още дишаше тежко и се беше обърнал така, че сега се облягаше на стената с гърба си.

— Кой по дяволите сте вие? — попита той.

— Детектив лейтенант Мартин Куърк, командир на отдел убийства, Бостън, Масачусетс, от полицията.

— Ние сме по средата на разпит, лейтенанте — каза партньорът, — и, както знаете, тук не е Бостън.

Беше възстановил контрола над дишането си, но все още се облягаше на стената. И когато се движеше, го правеше стегнато. Куърк го погледна. Имаше нещо в погледа, с който го изгледа. Не беше просто опасен. Бях виждал този поглед в много очи. Беше повече от това. Беше презрителна увереност, че ако се намери някаква причина да го направи, той ще те убие и ти нямаш никакво участие във взимането на това решение. При всичкия си стегнат контрол и хубаво ушитите дрехи, и семейните снимки на бюрото му, Куърк носеше в

себе си лудост, която беше ужасяваща за другите, когато я пуснеше навън. Тук, в мазето на съдилището на областта Алтън, тази лудост не само се подаде навън, но и се изля с цялата си сила и мощ.

— Пет пари не давам какво правите вие, мръсни лайнари такива — каза Куърк и това, което се виждаше в погледа му, се усещаше и в гласа му. — Искам този тип и съм дошъл да го взема.

Жилетков, който не беше уловил погледа и бе твърде глупав, за да долови нотките в гласа му, заговори, като все още ме гледаше.

— Хей, лейтенант — рече той, — жилаво лайно, нали? Той е наш затворник и ние сме по средата на разпит. Защо не почакаш отвън? А?

Куърк отиде пред Жилетков и застана на един инч разстояние от лицето му.

— Искаш ли да се шибаш с мен, мръсен швестер? — меко попита.

Жилетков отстъпи назад, като че ли нещо го беше бутнало. Куърк се огледа из килията.

— Преди да сляза тук, в това шопарско въргалище, разговарях с министъра на правосъдието в Бостън, който ме свърза с министъра на правосъдието в Колумбия. И двамата знаят, че съм тук.

Той ме погледна и поклати глава.

— Хайде да тръгваме — рече.

— Разбира се — отговорих.

И ние излязохме бавно от килията и тръгнахме надолу по коридора под грозните лампи на тавана, изкачихме се по някакви стълби и влязохме в офиса на шерифа на областта Алтън. Куърк изиска личните ми вещи, в това число и пистолетът и ние слязохме без да бързаме, по стъпалата на съдилището, където слънцето грееше през арковидните дървета и падналите на земята листа образуваха безбройни шарки като шаваха насам натам по прашната улица.

Куърк беше паркирал колата си в оградения областен паркинг зад съдилището. Влязохме, той излезе с колата от единствения изход на паркинга и паркира при пожарен кран през улицата. Остави двигателят на колата да работи на празен ход.

— Как влезе там вътре? — попитах.

— Упражних тирания върху чиновника — небрежно каза Куърк.

— Ти си страхотно копеле — засмях се.

— Имаш късмет, че съм такъв.

Замълчахме.

— Тази кола под наем ли си я взел? — попитах. Куърк поклати глава:

— Федералните колеги в Колумбия ми я заеха за известно време.

— Така че защо седим тук сега в нея?

— Мислех, че трябва да разберем дали можем да научим нещо за онези двама цивилни там вътре — рече Куърк. — Бих искал да знам кой ги е изпратил.

От мястото, където бяхме паркирали, можехме да видим предната врата на съдилището и входа на паркинга от страничната улица.

— Ще ги следим ли? — Да.

— И ако те ни видят?

— Няма да ни видят — каза Куърк. — Аз съм професионален полицаи.

— Разбира се — рекох. Куърк се ухили.

— Е, ако го ни забележат — рече той, — да вървят да се шибат.

Някакви коли влязоха и излязоха от паркинга, но Жилетков или Партньора не бяха в нито една от тях.

Хората влизаха и излизаха от съдилището, но това не бяха нашите хора.

— Защо не изпрати Фарел? — попитах.

— Взел си е почивни дни. Има някакви проблеми вкъщи.

— Какви?

— Типът, с който живее, е болен от спин — каза Курък.

— Боже опази — възкликнах ужасен.

Куърк кимна, като гледаше към съдилището.

— А той как е? — попитах.

— Той е добре.

— Така че ти дойде, защото Фарел е зает?

— Точно така, а Белсън се опитва да влезе в дирите на другата Оливия Нелсън, или истинската Оливия Нелсън, или която и да е по дяволите онази мадама в Найроби, а случаят се очертава като тежък... и си помислих, че е по-добре да дойда аз и да ти спася задника, за да не се сърди Сюзън.

— Благодаря — рекох.

— Няма нищо — каза Куърк. — Обадох се на Хоук и той каза, че ще държи Сюзън под око, докато нещата тук не се поуспокоят.

— Мислиш, че някой може да се опита да ми повлияе чрез нея?

Куърк сви рамене.

— Няма нищо лошо в това да е внимателен човек.

Двата цивилни костюма слязоха по стъпалата на съдилището, минаха по страничната уличка и влязоха в паркинга. След минута те вече го напускаха в зелен Додж, минаха покрай нас и се запътиха към Мейн Стрийт. Куърк включи колата си на скорост и лесно ги последва, като пусна няколко коли между нас и тях. Бяхме твърде далеч зад тях за да успеем да ги проследим, ако се опитат да се отърват от опашката си. Но те не се и опитаха. Нямаха основание да мислят, че ще ги следим. Куърк и аз трябваше, според тях, да хвърчим през глава за в къщи. След десет минути те спряха на паркинга на Холиди Ин, близо до малко летище. Куърк и аз се помотахме малко из паркинга през улицата, докато костюмите излязоха и влязоха в мотела. След това и ние спряхме пред мотела и паркирахме. Куърк нагласи пистолета си пред колана си така, че да се вижда, като остави палтото си незакопчано. След това влязохме във файето и се приближихме оживено към администраторката. Куърк показа със замах полицейската си значка и веднага я прибра. На нея спокойно можеше да пише Бейкър Стрийт, нередовни войскови части, тъй като чиновникът изобщо не успя и да я прочете.

— Лейтенант Куърк — каза отсечено той. — Отдел убийства. Искам да знам номера на стаята на двамата мъже, които току-що влязоха тук.

Администраторката беше жена на средна възраст с гъста силно руса коса. Гледаше с празен поглед. — Хайде, сестро — наведе се към нея Куърк, — това е работа на полицията. Не разполагам с много време.

— Двамата господа, които току-що минаха оттук? Куърк ме погледна.

— Не е ли умничка? — попита той. — Колко бързо схваща! Отново я погледна.

— Точно така, сестро. Двамата мъже, които току-що минаха оттук. Номера на стаята и ако може по-бързо.

Той забарабани с върховете на пръстите си леко по гишето.

— Да, господине — измяука чиновничката. — Това са г-н О'Дел и г-н Граймс. Стая 211.

— Добре, качваме се — каза Куърк. — Ако изобщо правите нещо, освен да си гледате работата, ще затворя този нощен приют толкова здраво, че ще ти изцеди задника.

— Да, господине — мяукането беше още по-тънко.

— Стълбите са на края на коридора, господине. Втория етаж.

— Толкова здраво — повторих думите на Куърк, — че ще ти изцеди задника.

Качвахме се по стълбите.

— От ченгетата се очаква да говорят по този начин — каза Куърк.

— Хареса ми номера с „Убийците“ от Хемингуей.

— „Не е ли умничка?“ Да, често го използвам.

Стигнахме до втория етаж и спряхме пред стая 211.

Куърк залепи ухо до вратата. След това почука. Настъпи моментно мълчание, след това вратата се полуотвори и Жилетков надникна навън. Куърк подпря вратата с рамо и Жилетков отстъпи назад. Вратата широко се отвори.

Партньорът седеше на едно от двете еднакви легла с гръб към вратата, като разговаряше по телефона. Той се полуобърна като влязохме и аз изритах вратата, за да се затвори зад нас. Успя само да каже:

— Какво, по дяволите...

Куърк се приближи към него и прекъсна телефонната връзка.

— Точно така — рече му.

Малък пистолет в кобур лежеше над телевизора. Жилетков го грабна и го измъкна. Куърк едва го погледна, докато му взимаше пистолета от ръката, като го ритна под кревата. Жилетков замахна с юмрук към главата на Куърк. Но той отхвърли удара му с един замах и стъпи настрани. Погледна ме.

— Искаш ли това? — попита той. — За да си платят за побоя в затвора?

— Много ти благодаря — рекох и Куърк стъпи зад мен.

— Целият е твой — каза той и аз цапардосах Жилетков с пряк ляв удар право в носа, от който му потече кръв. Той хвана лицето си с две ръце, след това ги отдръпна и се втренчи в кръвта върху тях. От носовите тече много кръв. Партньорът му направи движение към мен, леко приведен, като се поклащаше с вдигнати ръце, събрани заедно. Аз леко се обърнах и забих левия си крак право в капачката на коляното му. Кракът му поддаде под него и той падна. Жилетков се втурна към вратата, като мина покрай мен. Ударих го отзад по главата със сгънатата лява ръка от лакътя до китката, той се просна напред, удари главата си във вратата и се свлече на земята. Партньорът му сега стоеше на ръцете и коленете си, като се тътреше към леглото. Хванах го, изправих го с всичка сила на крака, а когато той се опита да ме ръгне с коляно в слабините, се удари в бедрото ми. Блъснах носа му с челото си, бутнах го надалеч от мен и го ударих с ляво кроше право вдясно. Той падна на леглото и си остана там, като държеше носа си, от който също започна да тече кръв. Жилетков не беше в безсъзнание на пода, а стоеше там на стомаха си с ръце, покрили лицето му.

— Вие, момчета, сте изпаднали в беда — каза им Куърк, — на няколко нива.

Огледах се из стаята. Имаше портфейл и комплект ключове за кола на нощната масичка до другото легло.

— Преди всичко, когато разполагате с достатъчно помощ, биехте един безпомощен мъж с палка.

Приблжих се до нощната масичка и взех портфейла. Никой не помръдна.

— Сега сте сами, без подкрепление, в хотелска стая със същия мъж и вижте какво се случва.

Отворих портфейла и погледнах шофьорската книжка. Беше издадена във Вашингтон, окръг Колумбия, на името на Райли О'Дел. На нея беше залепена снимката на Партнъора, който беше сериозен и не се усмихваше. И един адрес в Джорджтаун.

— Това е едното ниво — продължи Куърк. Започна да брои от палеца си. Гласът му беше тих, без гняв, леко наставнически като че ли обсъждахме оценка за свидетелство в полицейската академия, но примесен с нюанс на тъга при мисълта в каква беда са изпаднали тези хора.

— След това идва фактът, че този задник — той посочи Жилетков на пода, — ми каза да си вдигам парцалите и да се връщам обратно в Бостън, и се подигра с акцента ми, като го произнесе Боштън.

Куърк отброи това с показалеца си.

— Разбира се, аз съм страхотно вбесен, което също не е хубаво, защото също мога да ви направя на пихтия.

Той кратко се усмихна без хумор на двамата и вдигна третия си пръст. В портфейла на Райли О'Дел намерих няколко бизнес визитки с името му на тях и името на фирмата му, Стелт Секюрити Консалтънтс — консултанти по въпросите на сигурността. Подадох шофьорската книжка и една визитка на Куърк. Като все още държеше вдигнат третия си пръст, посред броенето, той ги прочете. И ги сложи в джоба си.

— Трето — каза той, — вие, момчета, участвахте в незаконния арест и разпит на човек, като сте нарушили конституционните му права по-зле, отколкото Шърман е разрушил Атланта. За щастие аз се случих наоколо и като видях пред очите ми да се извършва незаконна несправедливост, се намесих, като изпълних дълга си на гражданин. И сега — Куърк вдигна четвъртия си пръст — откривам, че г-н О'Дел дори не е и полицай.

Наведох се над Жилетков и взех портфейла му от десния джоб на панталона. Отворих го и научих, че се казва Едгар Граймс и че също живее във Вашингтон. И той работи за консултантската фирма по въпросите на сигурността. Дадох шофьорската му книжка и една от визитните му картички на Куърк.

— Конте — рече с презрение Куърк, — какво има пък сега, дявол да го вземе?

Граймс се беше обърнал по гръб и седна на пода, с гръб срещу стената. Държеше главата си с ръце и разтриваше слепоочията си. Кръвта продължаваше да се стича между пръстите му и да пропива в ризата. О'Дел седна вдървено на леглото си, без да поглежда нищо. На лицето му почти нямаше цвят и можех да видя как адамовата му ябълка се движи, като преглъща. От носа му едва едва капеше кръв.

Отидох в банята, намокрех една кърпа за лице със студена вода, изстисках я и я подадох на Граймс на пода. Той я задържа на носа си. — Не можете да правите обструкции — каза Куърк. — Вие сте дошли тук, като представлявате някого с достатъчно власт, за да получи съдействието на местния шериф. Тъй като сте от окръг Колумбия, вероятно става въпрос за някой от правителството. Участвали сте в отвличане. Хванати сте от полицаи. Ще повикаме министъра на правосъдието да дойде тук от Колумбия само като вдигнем телефона. Ще повикаме и пресата с още един телефонен разговор. Вие сте сгазили лука и единственият ви шанс да се измъкнете е да ми кажете честно и откровено истината — Куърк отново се усмихна с лишената си от хумор усмивка.

Можех да чуя дишането и на двамата и след това О'Дел въздъхна.

— Имате добър аргумент — въздъхна той. Изчакахме.

Късното утринно слънце влизаше през източния прозорец на спалнята, като осветяваше пращните места. Мотелската стая беше с обширно приложение. Имаше комбинирано бюро, шкаф с телевизор. Стол с изправена облегалка, две легла с кралски размери, разделени от една маса. Телефон на масата и лампа на стената зад нея. Стените бяха бежови, килимът жълтеникавокафяв, на стената висеше репродукция в евтина рамка на круши на Анжу, поставени в купа с медальон от рози. Клозетът се намираще зад незастъклена врата, а банята бе зад него. До прозореца стоеше кафяво кресло.

Граймс продължаваше да държи кърпата пред носа си. О'Дел седеше изправен. Лицето му беше бяло и уплашено, широката му отпусната уста изглеждаше трудноуправляема.

— Вие сте работили за правителството — рече Куърк. — В продължение на двайсет години, след това сте си взели пенсиите,

запазили сте контактите и връзките и сте си установили свой собствен бизнес.

— Да — не отрече О'Дел.

— И когато сте работили във федералните служби — продължи Куърк, — сте прекарвали по-голямата част от времето си, като сте изнамирали документи и рапорти, които да послужат в съда.

О'Дел започна да протестира, но се спря, като сви високите си рамене и кимна.

— Сега сте попаднали при безмилостни момчета — рече Куърк.

О'Дел кимна. Ръцете му бяха сгънати при палците и той внимателно ги изучаваше, като че ли да се увери, че са свършено еднакви.

— Какъв беше първоначалният ви въпрос? — попита.

Куърк кимна. Изглежда, че кръвта беше спряла да тече от носа на Граймс. Но той продължаваше да седи на пода с глава в ръцете си.

— Проблемът е, че ние не знаем за какви шибани истории става дума тук.

— Кажете ми това, което можете — рече Куърк. Гласът му беше тих и кротък.

Светлата руса коса на Граймс започваше да изтънява на върха. С наведена надолу глава се виждаше какви грижи е положил, за да срещне косата си така, че да скрие този факт. Сблъсъкът му с мен я беше разбъркал лошо и наръсена с лак за коса, тя стърчеше на различни ъгли.

— Казаха ни да дойдем тук и да се опитаме да узнаем какво е научил той за Оливия Нелсън — каза О'Дел.

Куърк се усмихна:

— Ъ-хъ?

— Ето защо бяхме малко груби в килията там — каза О'Дел. — Наистина не знаехме какво да питаме.

Куърк се усмихна с разбиране.

— И си доведохте четири мъжаги, за да ви помагат.

О'Дел сви рамене.

— Кой ви помоли да откриете това? — попита Куърк.

— Мал Чепин.

— Съкратено от Малкълм?

— Мисля, че да.

— И кой е Мал Чепин? — се поинтересува Куърк. О’Дел изглеждаше изненадан. В неговите кръгове Мал Чепин вероятно беше важно име.

— От офиса на сенатор Стратън.

— Той ли ви нае?

— Ами да. Ние сме един вид приятели на този офис, нали знаете.

— И офисът ви праща бизнес — каза Куърк.

— Разбира се. Така се работи в окръг Колумбия.

— Кой уреди сделката с шерифа на областта Алтън?

— Не знам. Предполагам, че е бил Мал. Той има много влияние и власт над хората от Партията из страната.

— И когато установите какво знае Спенсър, какво трябваше да направите?

— Да видим дали можем да го посплашим — отговори О’Дел.

— Е, това приключва въпроса — рекох.

Прозвучах точно като Джон Уейн. Но никой не изглеждаше да забеляза това. Куърк погледна О’Дел дълго и мълчаливо. След това извади от джоба си една от визитните картички и отиде до телефона. Прочете инструкциите за набиране и набра номера.

— Обажда се лейтенант Мартин Куърк — каза той.

— Райли О’Дел там ли е?... А какво ще кажете за Едгар Граймс? Аз съм шеф на отдел „Убийства“ от Бостънската полиция. Моля, опишете ми О’Дел. Почака. След това кимна.

— А Граймс? — попита.

Почака още малко. След това каза:

— Не, госпожице, всичко е наред. Просто рутинна полицейска работа. Как се казвате, госпожице? Благодаря. Не, не са замесени в убийство.

Затвори телефона.

— Секретарката ви се безпокои за вас — погледна към тях.

Никой не каза нищо.

— Как е малкото име на секретарката ви? — Куърк попита О’Дел.

— Моли — отговори той.

— А как ѝ е фамилията? — този път въпросът беше към Граймс.

— Бъргин — отговори той. Продължаваше да държи главата си в ръце и да гледа втренчено пода между краката си.

Куърк го погледна.

— Имаш ли някакви въпроси? — сега питаше мен. Поклатих отрицателно глава.

— Добре — рече той.

Отидохме до вратата. Куърк спря и се обърна към О'Дел и Граймс. На челото на Граймс, където Куърк го беше ударил, за да се освободи от пистолета му, започваше да се образува синина.

— Приятен ден — любезно им пожела Куърк. Обърнахме се и напуснахме стаята. Никой не каза довиждане.

Когато Сюзън и аз се любехме в къщата ѝ, се налагаше да затваряме Пърл, кучето-чудо, във от спалнята ѝ, защото ако не направехме това, Пърл безкрайно щеше да опитва да се вмъкне в леглото ни. А на никой от нас не му се ставаше след това, за да я пусне обратно в стаята.

Беше неделя сутрин. Лежахме под един от ленените чаршафи на Сюзън, тя си беше сложила главата на гърдите ми в мъртвотихата къща и слушахме само звука на собственото си дишане. Бях я прегърнал с едната си ръка, а под чаршафа тя беше поставила дланта си леко върху стомаха ми.

— Имаш хубав тяло — каза Сюзън, — за човек на твоята възраст.

— Това е само една от моите добродетели — отвърнах.

Големият стар часовник с пружина равномерно тиктакеше в тишината.

— Един от нас трябва да стане и да пусне бебето да влезе — рече Сюзън.

— Да.

Слънцето просветваше и се скриваше през върховете на дърветата пред прозореца на спалнята ѝ, а сенките му образуваха малки разнообразни фигури на отсрещната стена. Това бяха непостоянни шарки, които изчезваха при преминаването на облак и отново се появяваха с изгряването на слънцето.

— Хоук идва и ме води на вечеря, докато те нямаше — каза Сюзън.

— Ъ-хъ.

— Всъщност той идва няколко пъти — допълни тя.

— Той те харесва — отвърнах.

— Мога да се закълна, че го виждах пред службата ми няколко пъти, когато изпращах пациенти до вратата.

— Е, добре. Куърк го е помолил да те наглежда, когато ми устроиша клопката в Южна Каролина. Знаел е, че нещо ще се случи, но

не е знаел какво. Все още не знае.

— И Мартин си е помислил, че ме очаква опасност?

— Не е знаел със сигурност. Просто е искал да бъде внимателен.

— Така че Хоук е бил тук всеки ден?

— Или някой друг през нощта също.

— Някой друг?

— Може би Вини Морис, може би Хенри, възможно е и да е бил някой, когото не познавам.

— Може би някой все пак трябваше да ми каже за това.

— Някой е трябвало да го направи, но аз съм единственият, който знае колко си силна. Те просто не са искали да те плашат.

— И ти си мислиш, че сега вече всичко е наред?

— Да. Намесиха се Куърк и федералните министри на правосъдието в Бостън и Колумбия. Котката изскочи от торбата, каквато и да е тази котка. Няма вече смисъл да ме прогонват надалеч.

— Така че нямам нужда от пазач?

— Не.

— Вини Морис не работеше ли при Джо Броз?

— Да, но го напусна преди известно време, след като Пърл и аз бяхме в гората.

Сюзън кимна. Помълчахме още малко. Тя движеше ръката си в малки кръгове върху корема ми.

— Един от нас трябва да стане и да пусне бебето да влезе — рече.

— Да.

Променливите шарки на отсрещната стена отново изчезнаха и можех да чуя ритмичното плискане на дъжда по стъклото на прозореца.

След малка пауза Сюзън добави:

— Аз бих го направила, но съм чисто гола.

— Аз също — рекох.

— Не, ти си само гол — каза Сюзън. — Мъжете са свикнали да се разхождат голи навсякъде.

— Мислиш ли, че чисто гол е по-гол от гол? — попитах.

— Абсолютно съм убедена — отвърна. Тя отхвърли чаршафа от себе си.

— Виждаш ли? — попита.

Позяпах чистата ѝ голота известно време.

— Разбира се — съгласих се, станах и отворих вратата на спалнята.

Пърл скочи с едно движение от черджето и веднага се пъкна в леглото на моето място с глава върху възглавницата ми, докато затворя вратата и се върна обратно в леглото. Подбутнах я малко с крак, вмъкнах се и издърпах към себе си своя дял от чаршафа за да се завия. Лежахме си там тримата с Пърл между нас, легнала по корем, с глава на възглавницата, размахваща опашка, като се опитваше да ни погледне и двамата едновременно.

— Следлюбовна отмора — рекох.

— Първо — рече Сюзън, — ми разкажи за Южна Каролина, а след това ще излезем и ще си хапнем хубаво и за закуска, и за обяд.

И така, аз ѝ разказах.

— Жената в Найроби наистина ли е Оливия Нелсън? — попита Сюзън.

— Да, човекът от американското посолство е ходил и разговарял с нея. Тя е истинската Оливия. Отпечатъците ѝ съвпадат с тези от времето, когато е учила в американската организация за оказване помощ на развиващите се страни, паспортът ѝ съвпада, както и актът за сключване на граждански брак, всичко.

— Тя има ли някаква представа коя може да е убитата жена?

— Казва, че не.

Пърл се размърда между нас, докато не се намести с главата надолу под чаршафите и не се сви на топка с неправилна форма, като зае много повече от една трета от леглото.

— Какво възнамеряваш да правиш сега? — попита Сюзън.

Беше протегнала ръка над издутината, която Пърл образуваше в кревата и държеше ръката ми, протегната по същият начин. Дъждът плискаше по прозореца, но не успяваше да се установи в един хубав, равномерен ритъм.

— Да разговарям с Фарел, да докладвам на Трип, да видя какво ще успее да открие Куърк.

— Той още ли е в Южна Каролина?

— Да, и Белсън ще ходи там. Те ще разговарят с Джек Нелсън и с Джеферсън, като ще се опитат да открият следите на Черил Ан Ренкин.

— Радвам се, че се върна.

— Куърк и Белсън ще успеят да проникнат по-навътре в нещата, защото са официални лица — рекох.

— Имаше време — каза Сюзън, — когато щеше да се чувстваш задължен да останеш там и да проучиш из основи нещата в шерифския офис.

— Вече съм твърде зрял за подобни постъпки.

— Радвам се да го чуя — отвърна Сюзън.

— Но ако трябва ще се върна.

— Разбира се. Не би било здравословно да пораснеш твърде бързо за толкова кратко време.

— Не го казвам само с цел да покажа, че съм жилав и издръжлив. Просто може да се окаже, че случаят го изисква. Не мога да правя това, което трябва, ако позволявам на някого да ме прогонва от дадено място.

Сюзън ме погледна:

— Един човек, който знае много по този въпрос, веднъж ми каза, че всъщност „всеки би могъл да бъде прогонен отвсякъде“.

— Да не би този тип да е бил уволнен чудотворец? — попитах.

— Не — отвърна тя.

Фарел и аз седяхме в офиса ми и си пийвахме уиски от служебната бутилка. Беше късен следобед в понеделник. Трип отсъстваше от града. От офиса на сенатор Стратън още не се бяха обадили, въпреки че бях помолил да го направят.

— Какво знаеш за Стратън — попитах. — Има ли нещо, което аз не знам?

Фарел изглеждаше изморен. Поклати глава.

— Само което съм чел във вестниците и ако някога си имал нещо общо с това, което пишат, ще знаеш, че не можеш да им имаш доверие.

Кимнах и придърпах телефона по-близо до себе си, за да се обадя на Косгроув от „Глоуб“. Откакто го бяха направили някакъв редактор седеше повече в офиса си, водеше своя политическа колона във вестника, на която имаше снимката му и излизаше три пъти седмично. Когато той вдигна слушалката, включих телефона на спикер.

— Ти говориш по спикер в момента, Уейн, и при мен има полицаи на име Лий Фарел, но целият ни разговор е неофициален и няма да се използва за други цели.

— Ти сега говориш и от името на Фарел ли? — попита Косгроув. Имаше южняшки акцент, който можеше да се реже с мотика, въпреки че беше напуснал Мисисипи най-малко преди трийсет години за да дойде със стипендия в Харвард. Винаги съм подозирал, че нарочно си поддържаше акцента.

Погледнах Фарел. Той кимна. Очите му бяха зачервени и натежали, а движенията му — забавени.

— Да — казах. — И от името на Фарел също.

— Добре, приятелю, какво искаш да знаеш?

— Разкажи ми за сенатор Стратън — рекох.

— А, да, Боби Стратън — възкликна Косгроув. — Първо на първо той е един доста добър сенатор. Има добър персонал, добра подготовка, по повечето въпроси излиза с добра постановка, с което

искам да кажа, че съм съгласен с политиката, която води. Има голямо влияние, особено вътре в Белтуей.

— А второ на второ? — попитах.

— Като оставим настрана, че е доста добър сенатор, той е отвратително шибано влечуго.

— Мразя пресата да се изразява с недомлъвки — рекох.

— Да. Пие твърде много. Би се чукал и със змия, ако има кой да я държи вместо него. Не мисля, че краде и дори не съм сигурен, че е подъл. Но има твърде много власт и няма чувство за граница. Може да направи каквото си поиска, защото го иска и ще е добре, защото той го е направил. Той е от този сорт хора, които преследват сервитьорки. Разбираш ли какво имам предвид?

— Пари? — попитах.

— Да, разбира се. Всички те имат пари. Как иначе ще ги изберат?

— Женен ли е?

— За момичето на мечтите си, има две свършени деца, кокер шпаньол, ясно ти е.

— И е женкар.

— Можеш да се обзаложиш — каза Косгроув. — Доколкото знам е колекционер на трофеи. Не мисля, че в действителност изобщо обича жените.

— Знаеш ли за някаква връзка между него и Оливия Нелсън, жената, която беше убита преди няколко месеца на площад Луисбърг?

— Съпругата на Лаудън Трип — сети се Косгроув.

— Ъ-хъ.

— Не знам да има някаква връзка с нея, но тя е жена, а Боби си е Боби. Мъжът ѝ със сигурност познава Стратън.

— Защо?

— Защото има пари и подпомага политиците.

— Политиците демократи? — попитах.

— Политиката създава странни приятелства — отвърна Косгроув.

— Това вече съм го чувал — рекох.

— Вярвай ми, аз вода колона във вестник — каза той. — Защо се интересуваш от Стратън?

— Някои хора, които работят за него, се опитаха да ме премахнат със сила от случая Оливия Нелсън.

— Може да я е чукал и да се бои да не би истината да излезе наяве.

— Не се връзва с образа на Оливия Нелсън, какъвто ми е представен, а дори и така да е било, чак толкова голяма тайна ли би представлявало? — попитах.

— Възможно е да се кани да навлезе в президентството — предположи Косгроув. — Нали помниш Гари Харт?

— А-ха-а — рекох.

— А-ха-а?

— Ти казваш „странни приятелства“, а аз си викам „А-ха-а“.

— Мислех, че ченгетата вече са приключили с този случай — рече той. — Обезумял убиец, случайна жертва.

— Докато разговарям с теб, досието в случая набъбва — припомних му.

— Естествено — отвърна. — Не винаги съм се занимавал с водене на колона във вестник. И как така се случи, че ти разследваш случая?

— Съпругът ѝ не искаше да се съгласи със заключението на полицията. Той ме нае.

— Имаш ли теория?

— Не.

— Напредваш ли?

— Не.

— А неофициално?

— Не.

— Значи аз ти казах всичко, което знам, а ти не искаш да ми кажеш нищо, така ли? — попита Косгроув. — Да.

Затворихме телефона. Фарел и аз се спогледахме.

— Предполагаш, че тя е спяла със Стратън? — попита Фарел.

Свих рамене.

— Дори не знам коя е тя — отвърнах.

Фарел замълча. Сръбна си малко от уискито. Беше хубаво уиски, Гленфидич. Пиехме го по малко от две водни чаши, които представляваха цялото ми имущество в офиса. Не обичах да пия чист концентрат, но Гленфидич беше напълно поносимо уиски.

— Как са нещата в къщи? — попитах.

— В къщи?

— Куърк ми каза, че любовникът ти умира. Фарел кимна.

— Колко още му остава?

— Колкото по-скоро, толкова по-добре — отвърна Фарел. — Той е вече на края. Тежи около четирийсет кила.

— При теб ли е? Фарел поклати глава:

— Хоспитализиран е.

Произнасяше думите с усилие. Като че ли не му бяха останали много.

— Как се чувстваш? — попитах.

— Като говно — отвърна той.

Кимнах. И двамата си пийнахме по малко уиски.

— Много ли пиеш? — погледнах го.

— Средна работа.

— Помага ли?

— Не много.

— Трудно е — казах.

Фарел ме погледна и гласът му беше равен.

— Ти нямаш никаква шибана представа за това — рече той.

— Вероятно не — отвърнах.

— Ти си имаш приятелка. Така ли е?

— Съюзън — рекох.

— Ако тя беше на смъртно легло, хората щяха да ти съчувстват.

— Повече, отколкото щяха да го направят, ако тя беше мъж.

— Ето тук вече правилно си разбрал нещата — отвърна Фарел.

— Знам. Това прави всичко по-трудно. Как се казва той?

— Брайан. Защо?

— Все трябва да се казва някак — рекох.

Фарел довърши уискито си, наведе се напред, извади бутилката от бюрото и си наля още във водната чаша.

— Почти веднага може да се каже дали хората имат проблем в тази връзка или не — каза той. — Ти нямаш. Ти наистина не се интересуваш дали съм нормален или с обратна резба, нали?

— Това няма нищо общо с мен — отвърнах.

— Това няма нищо общо с много хора, но изглежда, че те мислят, че има.

— Възможно е това да ги кара да се чувстват важни — отвърнах.

— Изследвали ли са те за спин?

— Да. Засега ми няма нищо, бяхме доста внимателни.

— Имаш чувството, че си го предал, нали? Защото не умираш заедно с него? — попитах.

— Да — отвърна той.

Наля си още малко уиски. Подадох си чашата и наля малко и в моята. Поседяхме тихо в стъмващата се стая и сърбахме уискито си.

— Можеш ли да работиш? — попитах.

— Не много — отвърна той.

— Не те виня за това.

Хоук подскочаше на въже в малката стая за бокс, която Хенри Симоли пазеше в иначе модернизирания палат, открит преди няколко години като пристанищен козметичен клуб на здравето. Това беше жест към мен и Хоук, но в по-голяма степен беше жест към дните, когато Хенри се боксираше с хора като Сенди Седлър и Уили Пеп.

Сега Хенри си имаше търговски директор и директор по здравословните въпроси и физическата пригодност, координатор на членството, счетоводител и личен мениджър, а клубът приличаше малко на фризьорски салон от типа За За. Но Хенри все още приличаше на свит юмрук и все още пазеше стаичката за бокс, където само той, аз и Хоук някога бяхме тренирали.

— Всяко движение е картина — казах.

Хоук извърши няколко вариации и няколко пъти смени скоростта на скачането.

— Никога не съм виждал ирландец да прави това — рече той.

— Расизъм — отвърнах. — Никога не ни е била давана възможност да танцуваме за няколко пенита.

Хоук се ухили. Тренираше в боксови шорти и високи обувки. Беше без риза, горната част на тялото и обръснатата му глава лъщяха от пот като полиран оникс.

— Сюзън още ли има нужда от наблюдение?

— Мисля, че вече не — отвърнах. — Кого използвахте?

— Повечето пъти мен. Хенри седя веднъж и Белсън взе една смяна.

— Белсън?

Хоук кимна. От ритъма на въжетото знаех, че на ум си тананика „Суийт Джорджия Браун“.

— Тя ви е разгадала — казах.

— Никога не съм си мислил, че не е умна — рече Хоук. — Но не съм се и опитвал да го скрия особено.

— Знаеш ли нещо за случая? — попитах.

— Нищо. Куърк само се обади и каза, че Сюзън има нужда някой да я наглежда.

Кимнах и продължих да тренирам върху тежката торба, обикалях около нея, като непрекъснато клатех главата си и я удрях шеметно с различни комбинации. Не беше като истински бой, но помагаше да се координират движенията, така че ако на човек се случеше да попадне в истински бой, мускулите му да могат сами да действат. Хоук играеше различни ритми върху скоростната торба и ние от време на време си разменяхме местата. Никой от нас не проговори, но когато правехме смените, го вършехме синхронизирано, така че движението на скоростната торба никога да не спира и торбата с формата на човешко тяло да може да запази комбинациите си. Тренирахме, докато имахме сила, след това отидохме в сауната, поседяхме, взехме си по един душ и се отправихме към офиса на Хенри, където имаше бира в хладилника.

Хенри се беше заредил с Кетъмаунт Голд тези дни, аз си отворих една бутилка и си вдигнах краката на масата. Хоук седна до мен. Разказах му малко за случая на Оливия Нелсън. През прозореца на Хенри се виждаше мазния покрив на пристанището, а вълните изглеждаха тъмни и лъскави. Фериботът си проправяше път през вълните от пристана на Роу, като се запътваше към летище Лоугън.

— Знаеш ли нещо за сенатора Робърт Стратън?

— Не.

Хоук беше облечен в джинси, каубойски ботуши и бяла копринена риза. Носеше големия си магнум 44, който ползваше, затъкнат под лявата си мишница в нещо, което приличаше на кобур за рамо от змийска кожа.

— Знаеш ли нещо за жена на име Оливия Нелсън? — попитах.

— Не.

— И аз също — въздъгнах.

— Ако бях на твое място — каза Хоук, — и трябваше да се върна в Южна Каролина, щях да разговарям с някои от черните ни братя и сестри. Те работят в къщите на белите хора, виждат някои неща, чуват някои неща, защото белите не ги смятат за хора.

— Ако те се съгласят да разговарят с мен — отвърнах.

— Само им кажи, че си бял либерал от Бостън. Те ще ти бъдат благодарни за тази възможност — увери ме Хоук.

— И също, че съм голям почитател на Майкъл Джексън — рекох.
Хоук ме погледна продължително:

— По-добре запази това за себе си.

След това поседяхме тихичко и си пиехме бирата, като гледахме как вечерта се спуска над водата.

Обади се самият сенатор Стратън. Беше десет и дваайсет сутринта и есенното слънце грееше в гърба ми, като осветяваше Бъркли Стрийт и проникваше през прозорците зад бюрото ми.

— Боб Стратън — каза той, като вдигнах слушалката. — Мисля, че ви дължа известно обяснение и бих искал да направя това по време на обяд днес, ако сте свободен.

— Разбира се — рекох.

— Чудесно. Какво ще кажете за Грил 23, в дванайсет и трийсет? Ще запазя маса.

— Разбира се — повторих.

— Само ние двамата — каза Стратън, — вие и аз, без никой да знае за това, нали?

— Разбира се — потретих.

— Шофьорът ми ще мине да ви вземе — добави той.

— Офисът ми се намира на две преки от ресторанта — рекох.

— Шофьорът ми ще се отбие да ви вземе — повтори Стратън.

— Разбира се.

Затворихме телефона. Набрах номера на Куърк, но никой не се обади. Позвъних на Белсън.

— Куърк върна ли се вече? — попитах.

— Не.

— Ти разговаря ли с него?

— Да. Старият негър, Джеферсън, не казва нищо повече по въпроса от това, което е казал на теб. Старецът изобщо нищо не говори. Куърк е съгласен с теб, че Джеферсън лъже за Черил Ан Ренкин, но не може да го накара да каже истината. Старата дама в кръчмата на конюшнията изглежда не работи вече там. Никой не знае къде е тя. Никой никога не е чувал за Черил Ан Ренкин. Ако той не успее да намери старата дама от кръчмата днес, ще се прибере вкъщи. Разноските за пътуване причиняват хемороиди на командния състав.

— Благодаря — казах, затворих телефона и започнах да мисля.

Самият Стратън ми се беше обадил. Това означаваше няколко неща. Първо, че искаше да ме впечатли. Второ, не искаше други хора да знаят, че се е обаждал и че ще обядваме заедно. Какво ли означаваше това? Защо майката на Черил Ан бе изчезнала? И защо Джеферсън, който иначе беше толкова непосредствен и открит за всичко останало, ще лъже, че не познава Черил Ренкин? Тъй като старият Джек изглежда бе смисъла на живота му, вероятно Джеферсън лъжеше, за да го прикрие. Което означаваше, че Джек има нещо общо с Черил Ан?

Прекъснах мислите си, защото шофьорът на Стратън чукаше на вратата ми. Не знаех нищо, което да не бях знаел и преди, но поне не знаех и по-малко.

Шофьорът беше учтив човек с коса, правена на четка и сешоар, облечен в сив габардинен костюм и розова копринена вратовръзка.

— Сенаторът ме помоли да проверя дали не носите в себе си подслушвателно устройство — рече той.

Имаше вид, че съжالياва, че трябва да направи това, но не може да не изпълни дълга си.

Станах и протегнах ръце настрани. Шофьорът ме опипа, като че ли бе правил това и преди.

— Може ли да погледна пистолета ви? — попита той.

Разтворих сакото си, за да може да се убеди, че не нося касетофон у себе си, дегизиран като деветмилиметров Браунинг.

— Благодаря — каза той.

Излязохме до колата Линкълн Таун, която беше паркирал под знака за взимане коли на буксир. Задържа задната врата отворена, за да вляза и аз се качих. Баркли Стрийт бе еднопосочна улица в обратната посока, така че трябваше да минем по Бойлстън, Арлингтън, Колъмбъс и отново обратно по Бъркли. Можех да извървя същото разстояние пеша за четири пъти по-малко време, но нямаше да бъда проверен дали не нося в себе си подслушвателно устройство.

Грил 23 имаше високи тавани и твърд под. Той е най-шумният ресторант в Бостън, което е вероятно причината Стратън да го избере. Трудно е да се подслушва в Грил 23. Оберкелнерът ми посочи масата без да нарушава позата си. Пред Стратън имаше тъмно полуизпито шотландско уиски и сода. Стана прав щом пристигнах и ми протегна

ръка, втвърдена от милиони ръкостискания. Това беше ръкостискане на политик. Ръката му беше също и влажна.

— Боб Стратън — представи се той. — Радвам се да ви видя, радвам се да ви видя.

Седнахме. Поръчах си бира. Стратън кимна към питието си, което бе двойно. Около нас помещението бе изпъстрено с кухненски прибори и порцеланови съдове, и пулсираше с разговори, от които не можах да доловя нито един. На обяд ресторантът бе изпълнен главно с мъже. Чат-пат се виждаше по някоя пригладена мадама, която нормално обядваше с трима мъже и една двойка, която по всяка вероятност беше дошла на почивка от Сейнт Пол. Но главно бяха мъже в консервативни костюми и високи вратовръзки.

— Е, как върви разследването? — попита Стратън. — Лаудън Трип е добър човек и за него това наистина бе огромна трагедия. Напредвате ли по следите на онзи кучи син?

Стаята бе ярка, добре осветена, изпълнена с мрамор, полиран месинг и махагон. През внимателно сресаната, напръскана с лак и направена с четка и сешоар прическа на Стратън можех да видя бледия отблясък на черепа му. Беше се позачервил. Движенията му бяха много бързи, говореше бързо, толкова бързо, че в шумната трапезария ми бяха необходими големи усилия и съсредоточаване за да го разбера. Не отговорих.

Сервитьорът се върна с бирата ми и уискито на Стратън — двойно, с отделна бутилка сода. Стратън взе содата и сипа малко върху уискито.

— Трябва да правя това внимателно — рече той и ми се усмихна с поне петдесетзъбова усмивка. — Не искам да си разваля питието.

Кимнах и сръбнах от бирата. Сервитьорът запитва:

— Ще искате ли менюто за да поръчате, господа? Стратън му махна да се отдалечи.

— Малко по-късно — каза той. — Следете чашите ни да не са празни.

— Разбира се, господине — отвърна сервитьорът и се отдалечи.

Стратън отпи голяма глътка. По челото му бе започнала да избива пот. Погледна ме над ръба на чашата като човек, който си купува палто.

— Накарах хората си да те проверят — рече. — Казаха, че си доста добър.

— Божичко! — възкликнах.

— Казаха също, че си труден случай, че си жилав, имаш много опит и си умен.

— И че адски добре мога да стрелям с пистолет — добавих аз.

Стратън се усмихна, защото знаеше, че бях казал нещо, което искаше да се усмихне. Бях съвсем сигурен, че не знае какво точно.

— Мислиш ли понякога да се преместиш? — попита той.

— Често са ми го предлагали — отвърнах.

— Наистина ли? — възкликна. — Мислех, че за човек като теб Вашингтон би могъл да предложи една наистина добра работа с истински предизвикателства.

— Така ли? — попитах.

— Чиста истина — увери ме той. Изпи по-голямата част от уискито си, като започна да търси келнера с поглед и повтори: — Чиста истина.

— Това би било страхотно — рекох. — Обожавам стридите от крайбрежието на Тихия Океан около Вашингтон.

Сервитьорът се приближи. Стратън кимна към почти празната си чаша. Аз поклатих отрицателно глава.

— Та какво казваше по въпроса за стридите? — попита Стратън.

— Нищо — отвърнах. — Просто се забавлявах.

— Обзалагам се — рече Стратън. — Както и да е, мисля, че бих могъл да ти помогна да получиш хубав стабилен пост във Вашингтон. Можеш да имаш постоянна работа и пак да си работиш на свободна практика.

— Ами! — възкликнах недоверчиво. Сервитьорът се върна с двойното шотландско уиски и содата отделно. Отворените бутилки с газирана вода започваха да се трупат. Стратън замълча достатъчно дълго, за да си налее съвсем малко сода от последната бутилка.

— Така че какво мислиш по въпроса? — попита той. Отпих малко от бирата си. Беше се стоплила да стои там, докато Стратън смучеше тъмното си уиски.

— Мисля, че си си наврял задника в цепнатина, от която няма измъкване — рекох.

Той се засмя професионално, но очите му изглеждаха много малки, студени и плоски като очите на някой малък хищник. Внимателно постави уискито си на масата.

— Сигурно се майтапиш, приятелю. Няма начин да не се майтапиш. Изпадал съм в трудни ситуации и преди и добре познавам безизходната ситуация щом я видя. Искам да кажа, че съм щатски сенатор от двайсет и три години, и позволи ми да ти кажа, че съм се сблъсквал с доста трудни моменти.

— Ти изпрати хората на шерифа на областта Алтън по следите ми — рекох.

Стратън започна да говори, след това спря, облегна се назад в стола си и ме загледа.

— И двама бивши федерални въшльовци — рекох. — И един от тях ме удари по коляното с полицейска палка и то все още е възпалено и боли. И сега или ще ми кажеш какъв е интересът ти към случая Оливия Нелсън, или ще вдигна олелия до бога.

Стратън не помръдна. Изчаках. Широка очарователна усмивка се появи на лицето му. Остави я да постои малко там за по-голям ефект.

— Е, за Бога, предполагам, че наистина съм си наврял задника в цепнатина без изход, нали? — рече той. — Те бяха прави по отношение на теб, ти си тип, който знае всички номера. Няма проклет номер, с който да не си запознат.

Засмя се и поклати глава. Сервитьорът се приближи и попита дали бихме желали да поръчаме. Без да го гледа, Стратън поръча:

— Коктейл от стриди, стек алангле, пържени картофи, салата и гарнитурата, която предлага ресторантът.

— Много добре, господине — каза келнера. Обърна се към мен. Избрах пилешки сандвич и нова бира.

— Бихте ли искали още едно питие, г-н сенаторе — попита сервитьорът.

Стратън поклати глава и го освободи с жест. Той се отдалечи.

Стратън сви ръце и ги постави на ръба на масата. Разгледа ги за момент, след това вдигна очи и дълго ме погледна, като лицето му изобразяваше самата невинност.

— Добре — рече той. — Ето как стоят нещата. Аз... — отново погледна кокалчетата на ръцете си. — Аз... — ухили ми се все още искрено, но този път и леко дяволито. — Аз се чуках с Оливия Нелсън.

— Какъв късмет за нея.

— Разбира се, това е неофициално — обясни той.

— Разбира се — отвърнах.

— Запознах се с нея на едно от благотворителните събирания. Съпругът ѝ е от онези стари богати либерали на Бийкън Хил. Докато се усетим и събитията така се развиха, че вече бяхме хлътнали и двамата намигна ми. — Знаеш как стават тези неща.

— Не — отвърнах. — Как стават?

— Ами, да ти кажа истината, дори идеята не беше моя. Искам да кажа, че Ливи се оказа горещо парче.

Наведе се през масата към мен, като че ли бяхме двама стари другари, които си споделяха завоеванията си.

— Знаеш, че имаше и официална версия — страхотна съпруга, съвършена майка, благотворителност, преподаване, патрон на изкуствата, цялото това публично боготворене, пълни глупости. И Лаудън, бедното дърто копеле, по всяка вероятност ѝ е вярвал. Той бе от този род хора, които казват „жена ми това, жена ми онова“, знаеш какво имам предвид. Дори и представа си нямаше, тъпият му глупак с глупак. И всеки път, когато трябваше да има някакво парти или нещо подобно, тя си избираше по някой гостенин и... — Стратън леко сви рамене и разпери ръце.

— Действала е хаотично — рекох.

— Кралицата-ебливка на важни клечки — кимна той. — Ако още не си свалил гащичките на Оливия Нелсън, просто не важиш в този град.

— И все важни клечки? — попитах.

— Разбира се, това беше своего рода ексклузивен клуб; човек се чукаше с Оливия Нелсън и знаеше, че са го допуснали вътре в него и е успял — отвърна Стратън.

— Връзката ви продължителна ли беше?

— Не бих я нарекъл връзка. За мъж като мен беше върха да чукна тук, да чукна там и да кажа „Благодаря, госпожо“. Обикновено тя идваше в офиса ми когато бях в града. Изключително дискретно. Пазехме се много на обществени места. Отново ми се ухили.

— Аз съм женен мъж — рече той.

— То си личи — отвърнах.

Сви рамене и продължи да ми се хили.

— И ти се боеше — казах, — че разследването ми ще разкрие тази твоя връзка.

— Точно така, приятелю. Точно така. Първо помислихме, че просто ще се престориш, че действаш, за да вземеш парите на Лаудън. Той ги има в изобилие. Но след това ти отиде там и ние разбрахме, че сериозно си се заел с нещата. И си помислихме, че можем малко да те попритиснем далеч от мен и от дома ти, нали знаеш, за да си по-уязвим. Имаме добър приятел в Южна Каролина, той има свои хора в шерифството на областта Алтън... — отново разпери ръце. — Виждаш как са нещата.

— Кой сте тези „ние“?

— Ние ли? Ами аз и персоналът ми.

— Значи вие отидохте и си направихте целия този труд само за да ми попречите да разкрия връзката ти с Оливия Нелсън?

— Да, и основно те проверихме. Не ни хареса това, което научихме. Изглеждаше, че обичаш белите и трудностите, а ние искахме да поемем нещата под свой контрол още сега.

— За да не научи жена ти — рекох.

— Ами, Лаура и аз сме постигнали разбирателство по този въпрос. Но... планираме да кандидатствам за президентския пост, може би при следващите избори, и това би ми попречило.

— Все още може — напомних.

— Ей, всичко това е неофициално.

— Какво искаш да кажеш с това „официално“? — попитах. — Мислиш си, че това е интервю? Аз съм детектив. Може ти да си я убил.

— Аз?

— Ти и твоите хора.

— Недей да говориш абсурдни неща — каза Стратън. — Аз съм щатски сенатор.

— Давам почивка на съда — рекох.

Офисът на Трип бе тих и спокоен както винаги. Ан беше зад бюрото си, облечена в семпла черна рокля. Тя си спомни за мен и се радваше да ме види — комбинация, с която рядко ме посрещат. От друга страна като се вземе под внимание заангажираността на офиса, би посрещнала и всеки друг със същата радост.

— Той се върна — казах.

— Да, току-що отиде надолу към залата.

— Вие ли се занимавате с чековата му книжка? — попитах.

— На г-н Трип ли? Всъщност не, защо питате?

— Банковата му сметка е на червено — рекох и извадих банковите сведения от джоба си, като ѝ ги показах.

— На г-н Трип ли?

— Ъ-хъ.

— О, божичко — простена тя.

— Може да е станала грешка — опитах се да я успокоя.

— О, сигурна съм, че е грешка.

Показа ми как да вляза в големия офис на Трип и ме покани да седна на кожения стол до бюрото му. Офисът бе обзаведен в зелено — стените и дървенията бяха зелени, на пода имаше зелен ориенталски килим, мебелите бяха черешови, въртящият се стол зад бюрото на Трип с висока облегалка беше от черешово дърво със зелена кожена тапицерия. Дългото бюро бе покрито с червена кожена покривка със златни листа, гравирани по краищата ѝ. Имаше мокър бар в далечния край на офиса и камина в стената зад бюрото на Трип. Тя беше облицована в плочки с цвета на слива, а по тях бяха нарисувани шарки на лозя. От двете страни имаше големи библиотеки, също от черешово дърво. Книгите изглеждаха чисти и повечето — изобщо нечетени. Много от тях бяха подвързани с кожени подвързии за да подхождат по цвят на стаята. В два от четирите ъгъла имаше ъглови шкафове от черешово дърво с орнаменти гравирани златни листа, които ги осветяваха. Ъгловите шкафове бяха пълни с най-различни дизайнерски

джунджурийки, а в средния рафт на единия от тях имаше снимка на Оливия Нелсън или на която и по дяволите да е била тя като по-млада. Горната част на бюрото на Трип беше празна, с изключение на една ониксова поставка за химикалки, телефон и голяма чекова книжка с по три чека. Чековата книжка беше поставена точно в центъра на бюрото, като че ли искаше да се заеме човек с нея веднага щом седне. Взех я, отворих главните счетоводни страници, прегледах ги набързо като търсех своя чек. Както четях, забелязах, че няма текущ баланс. Всеки чек бе старателно изписан, номериран и датиран, но като гледа, човек нямаше начин да научи с каква сума разполага. Намерих чека си точно под чека на д-р Милдред Кокбърн. Върнах се малко назад. На името на д-р Милдред Кокбърн ежесечно бяха издавани чекове. Всичко бе написано с един и същи почерк — бях го виждал на своите чекове. Повечето от останалите чекове бяха очевидни — за телефон, електричество, застраховки, химическо чистене, чистачи, изплащания на кредитни карти. Единствените неясни бяха тези на името на д-р Кокбърн. На много от тях върху оригиналните надписи по диагонал бе написано „Върнат“ с червено мастило и със същия почерк, включително и няколко на д-р Кокбърн. Погледнах малко по-съсредоточено. Не изглеждаше да има новонаписани чекове на мястото на анулираните. Още нещо липсваше в чековия регистър. В първия момент не го разбрах. Върнах се още няколко страници назад. И тогава го видях — нямаше депозити. В целия счетоводен регистър нямаше нито един нанесен депозит. Оставих чековата книжка на мястото ѝ, замислих се за това и след малко Трип влезе в офиса като носеше сгънат екземпляр от Уол Стрийт Джърнал.

— Спенсър — възкликна. — Радвам се, че дойде. Стиснахме си ръцете, той заобиколи бюрото си и седна в люлеещия се облечен в кожа стол. Постави вестника на бюрото до чековата книжка, която изправи автоматично така, че да има абсолютно същата квадратна форма като бюрото.

— Носиш ли ми доклад?

— Не съвсем — отвърнах. — Може би имам още няколко въпроса.

— О, разбира се. Но съм разочарован. Надявах се, че ще се натъкнеш на нещо.

Аз наистина се бях натъкнал на нещо. Но какво по дяволите беше то?

— Срещал ли си някога някой от семейството на жена ти? — попитах.

— Не. Тя нямаше роднини. Т.е. разбира се, че някога е имала, но те всички са починали преди да я срещна. Беше съвсем сама, имаше само мен.

— Бил ли си някога в Алтън? — попитах. Трип тъжно се усмихна.

— Не. Никога не съм имал причина да ходя там.

Кимнах. Помълчахме малко.

— Понякога — рече Трип, — си мисля, че би трябвало да отида, да се поогледам, да видя местата, по които тя се е разхождала, ходила е на училище, имала е приятели.

Той се втренчи някъде покрай мен към тавана. Далеч под нас на пресечката на Стейт Стрийт и Конгрес имаше движение, туристи търсеха мястото на Бостънската сеч, минаваха таксита. Тук горе нямаше и следа от всичко това. В офиса на Трип човек със същият успех можеше да се намира на най-високия връх на Хималаите, що се отнася до шумовете, които чуваше.

Внезапно поклати глава.

— Но какъв смисъл би имало да правя това? — попита той.

Имаше нещо сюрреалистично в тъгата му. Приличаше на незавързан и понесен от вятъра балон, без посока, носещ се над филцовата повърхност на живота.

— Колко добре познаваш сенатор Стратън? — попитах.

— Боб е скъп приятел. Поддържам го от години. Той беше също така и добър приятел на Ливи, помогна ѝ да я назначат за учителка, сигурен съм. Въпреки че никога не го е споменал.

— Вие с жена ти добре ли се разбирахте? — зададох въпроса неочаквано за него.

Трип ме зяпна, като че ли му бях предложил да му продам френска пощенска картичка.

— И ме питаш за това? Ти разследваш смъртта ѝ от дни и смееш да ми задаваш такъв въпрос? Ние бяхме по-близки, отколкото е възможно да бъдат двама души. Аз бях тя. Тя беше аз. Бяхме една и

съща личност. Как можа...? — поклати глава — Надявам се, че не съм допуснал грешка, като съм те избрал.

Продължих смело напред.

— И бяхте в интимни отношения?

Трип пак ме зяпна. След това внезапно стана, отиде до прозореца на офиса си и погледна надолу към улицата. Не каза нищо. Погледах гърба му известно време. Може би трябваше да се замисля за смяна на кариерата си. Да започна да продавам алуминиеви обшивки например. Или да стана телевизионен проповедник. Или пък да се заема със задяване на деца. Или да се кандидатирам за обществена служба.

— Вижте, г-н Трип — гласът ми звучеше дрезгаво, — проблемът е, че нещата смислово не се връзват. Знам, че страдате и сте тъжен. Но трябва да разбере как стоят работите. Трябва да задавам тези въпроси.

Той не помръдна.

— Има доста стабилни улики, г-н Трип, че истинското име на съпругата ви не е Оливия Нелсън.

Никаква реакция.

— Че тя е спяла със сенатор Стратън и може би и с други.

Пак никаква реакция. С изключение на това, че раменете му леко хлътнаха и главата му започна леко да се клати напред-назад като махало на метроном.

— Видях снимки на две различни жени, и двете много приличат на съпругата ви.

Главата му продължаваше да се движи напред назад. Не. Не. Не.

— Чували ли сте някога за някоя, която се казва Черил Ан Ренкин?

Не. Не. Не.

— Банковата ви сметка е на червено — рекох.

Мълчанието толкова натеза, че стана трудно да се диша. Неподвижността на Трип бе непреклонна. Почаках. Трип стана, като главата му все още продължаваше да отрича. Напред назад, отричаща всичко. Станах и си тръгнах.

Куърк, Фарел, Белсън и аз се намирахме в офиса на Куърк. Куърк ни каза, че докато е бил в Алтън не е научил абсолютно нищо.

— Всички са единодушни, че Оливия Нелсън е омъжена за един гражданин от Кения на име Мано Куанда и че живее в Найроби. Представител на посолството е разговарял с нея и е взел отпечатыци от пръстите ѝ. Сравнихме ги с тези от агенцията за оказване помощ на развиващите се страни. Не е била в Щатите от 1982 година. Никога не е била в Бостън. Няма и най-малка представа коя може да е била жертвата.

— Нищо ли не знае за Черил Ан Ренкин? — попитах.

— Не.

— Никога ли не е чувала това име?

— Не — отвърна Куърк. — Ти разговаря ли със Стратън?

— Да.

— И?

— Казва, че редовно е спял със съпругата на Трип и че не е бил единственият.

Куърк вдигна вежди.

— Нашият Боби? — изненада се той.

— Шокиращо — извика и Белсън. — И такъв тип да стане сенатор и всичко останало.

— Затова ли се опита да те сплаши и да те махне от разследването?

— Така твърди той. Казва, че се страхувал да не открия връзката им, защото това би провалило шансовете му да се номинира догодина.

— За президент? — попита Куърк. — Да.

— Господи! — изрече Белсън. — Стратън президент!

— А Трип?

— Разговарях с него.

— И?

— Той твърди, че всичко е било свършено.

— Ти имаш ли нещо, Лий? — попита Куърк.

Фарел леко трепна, като че ли не беше внимавал особено в разговора.

— Не, лейтенант, не, нямам.

— Защо пък ти трябва да се различаваш от останалите? — попита Куърк като дълго задържа поглед върху него.

— Има още нещо — рекох. — Не знам дали някой от вас се е сетил да провери банковата сметка на Трип.

— Безпокоиш се за хонорара си ли? — попита Белсън.

Беше два и трийсет следобяд и слабото му лице бе започнало да показва леки признаци за характерната за пет часа следобедна умора. Беше от онези мъже, които изглеждат свежо обръснати само в продължение на един час сутрин.

— Всъщност сметката му е на червено. Но мисля, че има и нещо гнило във финансите му.

Разказах им за чековата книжка.

— Тук може да има нещо — рекох.

— Лий? — попита Куърк.

Фарел кимна.

— Ще разбере това — отвърна той.

— Нещо друго?

— Името д-р Милдред Кокбърн често се среща в чековата книжка.

— Написано по този начин? — попита Белсън. Кимнах.

— Може да не е доктор по медицина — предположи той.

— Да — съгласих се, — иначе на чека щеше да пише Милдред Кокбърн, доктор на медицинските науки или Милдред Кокбърн, доктор по медицина.

— Може да е психотерапевт — рече Белсън.

— Или доктор, който лекува чрез гръбначния стълб или педиатър — не се стърпях аз.

— Надявам се да е психотерапевт — добави Куърк.

31

Сюзън и аз вечеряхме при Мишел в Кембридж с Денис и Ненси Апър. Сюзън познаваше Денис, защото и двамата бяха колеги психотерапевти. Ненси се оказа бивша танцьорка, така че можах да я смая с познанията си за танците, които бях получил от Пол Джакомин, докато Сюзън и Денис разговаряха за свои пациенти, които са познавали.

Попитах ги дали някой от тях е чувал за д-р Милдред Кокбърн. Никой не беше чувал за нея. Но имаше ризото с месо от раци и шам фъстък. Стаята беше елегантна, а барманът правеше най-хубавите мартинита, които някога съм пил.

— Трябва да разбере как ги прави — казах на Сюзън по пътя към къщи.

— Ами нали си детектив.

— И колко сложна може да бъде една готварска рецепта? — попитах.

— Водка и вермут? — Да.

— Звучи ми достатъчно сложно — рече Сюзън.

— Готварските рецепти не са стихията ти. Намирахме се на Мемориал Драйв. Бостънското небе приличаше на изкуствено. Сградата на общината стоеше на нисък хълм, а небостъргачите в центъра на града стърчаха около нея и подчертаваха равния залив. Застрахователните кули се виждаха в далечината и жилищните блокове изглеждаха омекотени от светлините на прозорците в холовете. Беше петък вечер. Щях да остана да спя при Сюзън.

— Защо се интересуваш от Милдред Кокбърн? — попита Сюзън.

— Видях името ѝ в чековата книжка на Трип. Всеки месец е издавал чекове на нейно име за петстотин долара. Потърсих я в указателя. Намерих, че е психотерапевтка и офисът ѝ се намира на улица Хилиърд в Кембридж.

— Странно — рече Сюзън.

— Ти да не би да я познаваш?

— Да.

— Когато разговарям с нея, какво мислиш, че е разумно да очаквам тя да ми каже? — попитах.

— От етична гледна точка ли? — попита Сюзън.

— Да.

— Не мога да кажа в абстрактен смисъл. — Би трябвало да се ръководи от най-добрите интереси на пациентите си.

Вляво от нас повърхността на реката изглеждаше сребриста на лунното осветление. Малко корабче с една каюта отмина мълчаливо нагоре по течението покрай нас под арковидните с форма на варели мостове. Улицата на Сюзън бе тиха, сградите наоколо тъмни, дърветата, наполовина без листа, правеха призрачни уличните лампи, които светеха през тях.

Сюзън живееше в старинна викторианска къща. Офисът ѝ се намираше от едната страна на входното антре, а голямата ѝ чакалня беше от другата. Качихме се по извитата стълба до втория етаж, където живееше. Когато отворихме вратата, Пърл се втурна насреща ни, започна да скача върху нас, скъса чорапогащника на Сюзън, облиза лицата ни, изтича до канапето, взе една възглавница и ожесточено я размаха насам натам, докато не ѝ видя сметката, след което се върна да ни я покаже.

— Умно — рече Сюзън.

Заведохме Пърл долу и я пуснахме да играе в оградения заден двор. Беше сенчесто на лунната светлина, но не тъмно и ние можахме да видим как тя се забърза из двора, като си търсеше подходящо местенце.

По-късно ние тримата лежахме в леглото, разговаряхме и гледахме тавана в осветената от луната тъмнина. Пърл почти нямаше какво да каже, но компенсираше мълчанието си, като заемаше най-много място в кревата.

— Тази Оливия Нелсън ли те подлудява така? — попита Сюзън.

Държехме се за ръце под чаршафите през гърба на Пърл.

— Излиза, че нищо не е такова, каквото изглежда да е — казах аз.

— Нещата често се оказват не такива, каквито са — отвърна Сюзън.

— О-ле! — възкликнах.

— Завършила съм Харвардския университет все пак — каза
Сюзън.

Д-р Милдред Кокбърн имаше помещение за офис в овехтяла, с изморен вид сграда на улица Хилиърд, по-надолу от американския репертоарен театър с ниска ограда от ковано желязо и с няколко ръждиви петна из двора. Оградата се беше попреместила с течение на годините от замръзването на земята всяка зима и разтопяването ѝ напролет, и сега се накланяше надолу към пътеката. В двора растеше трева между многото натрупан боклук от стари празни консерви. Предната пътека беше тухлена, леко повдигната от оградата. Тухлите бяха изкривени и сред тях растяха плевели. Много от кафявите шиндели се бяха напукали, а няколко се бяха разпаднали, предната врата бе лошо остъргана и плачеше за пребоядисване. Да, Кембридж не беше от най-чистите места.

На една табела пишеше „Влезте“, което и направих, и седнах в тясното предверие с врати, водещи навън през всяка една от стените. Имах определен час за единайсет, а вече беше и пет. Стените на предверието бяха боядисани в кремаво, въпреки че е възможно някога да са били бели. Няколко плаката рекламираха пътувания на стените, до тях висеше евтина репродукция на една от рисунките на Моне. В помещението се носеше настойчивата миризма на котка. На ниската маса от чамово дърво, до единствения стол с права облегалка, лежаха две сравнително нови списания „Психологията днес“ и едно на „Хроника на висшето образование“ от миналия май.

В 11:06 часа вратата на офиса се отвори и бледа жена със слабо лице и леко посивяла коса, вдигната на кок, излезе отвътре. Тя не ме погледна. Взе едно палто от туид от закачалката, облече го, внимателно го закопча и излезе през вратата, като маневрираше в приемната с размери на пощенска кутия без дори да забележи, че в нея има още някой.

Почаках още три-четири минути, след което вратата на офиса се отвори отново и чух гласа на д-р Кокбърн:

— Г-н Спенсър?

Носеше черен тюрбан и голяма свободно падаща на дипли черна дреха, която не успях веднага да идентифицирам, нещо между домашен пенъоар и отворен парашут. Очевидно беше едра, въпреки че обемът на дрехата оставяше място за известно съмнение относно теглото ѝ. Кожата ѝ беше бледа, очите — силно гримирани, не си беше сложила червило.

Станах и тя ме пусна да мина покрай нея. Офисът ѝ беше драпиран с кестенява дамаска. На прозореца имаше щори, отворени от горната половина и затворени от долната. Вдясно от вратата стоеше канапе от викторианската епоха, тапицирано с тъмнозелено кадифе и махагонов стол с висока облегалка с грозни дървени подпори за ръце. Срещу него имаше кресло с висока облегалка, също тапицирано в тъмнозелено. Тя седна срещу мен в креслото. Леко и едва забележимо кимна с глава, след това изчака с ръце на скута си.

— Това посещение не е професионално, нито е с цел лечение — казах. — Аз съм частен детектив и работя за Лаудън Трип, за да разследвам убийството на съпругата му, Оливия Нелсън.

Отново онова почти незабележимо кимване.

— Натъкнах се на името ви в процеса на разследването.

Кимване.

— Чудя се дали не бихте могли да ми кажете нещо за някой от тях — рекох.

— Това е съвсем малко вероятно — отвърна. Гласът ѝ бе дълбок и тя го знаеше. Харесваше ѝ да има дълбок глас.

— Разбирам, че има въпроси от конфиденциален характер, но би било в най-добрия интерес на пациента ви да ми помогнете да намеря убиеца на съпругата му.

— Лаудън Трип не е мой пациент — рече тя. Нищо в нея не помръдна, докато говореше, освен устните ѝ. Изглеждаше театрално недостижима в тъмните си дрехи и пълната ѝ неподвижност.

— Оливия Нелсън — казах аз.

Тя продължи да седи неподвижно. Огледах се из стаята.

— Вие сте психотерапевт.

Кимване.

— Доктор по медицина ли сте? — попитах. Тя съвсем леко поклати отрицателно глава.

— Доктор по философските науки?

Отново лекото отрицателно поклащане на глава.

— Тогава какво? — попитах.

— Аз съм доктор на хуманитарните изкуства.

— Разбира се — отвърнах. — И за каква институция става въпрос?

— Южния Тихоокеански университет.

— Обзалагам се, че е в Лос Анжелис.

Кимване.

— Там дават академични заслуги за цял живот.

— Това е напълно достатъчно, г-н Спенсър.

Кимнах и ѝ се усмихнах.

— Разбира се — отвърнах. — Така че разкажете ми за Оливия Нелсън.

Тя замълча дълго. И двамата знаехме, че е измамница. И двамата знаехме, че ако ми даде повод, бих могъл да влоша до голяма степен положението ѝ, ако се обърна към държавното министерство, което дава разрешения за работа. И двамата добре го съзнавахме. Тя тронаво поклати глава.

— Затруднена — рече тя, — сериозно затруднена.

Леко кимнах.

— И като повечето жени, ужасно измъчена.

Дълбокият ѝ глас бе бавен. Маниерите ѝ бяха тронави. Когато не говореше, оставаше напълно неподвижна. Тя знаеше, че аз знам, но не се оставяше да бъде подведена. Възнамеряваше да се задържи на положение. Кимнах.

— В същността на нещата стоеше фактът, че баща ѝ я е отхвърлил.

— Оригинално — казах.

— И тя символично непрекъснато го е търсила в други мъже.

— Била е хаотична в това отношение.

— Това е мъжки начин на изразяване на нещата. Той е продукт на мъжката култура, осъдителен и пейоративен.

— Разбира се — отвърнах.

— Когато се обърна към мен за помощ, вече бе пробвала по пътя на Фройдизма, който е, така да се каже по мъжки, психотерапия. Неуспехът е предсказуем. Бях в състояние да ѝ окажа помощ по женски в перспектива. И след като успя да разбере себе си за първи

път в тази перспектива, тя най-накрая започна да установява връзка със закоравялата си същност и детето-жена вътре в нея.

— И започна да спи безразборно наоколо с който ѝ падне — рекох.

— Тя си даде разрешение да открие собствената си сексуалност. И да направи това заради самия смисъл на думата, а не заради изкривена бащина любов.

— Знаете ли имената на някои други мъже, с които си е дала разрешение да разкрие собствената си сексуалност?

— Наистина, г-н Спенсър. Това е привилегировано общуване между пациент и терапевт.

— И един от тях може да я е убил — рекох. Тя поразмисли малко върху това.

— Мисля, че би било напълно в неин интерес да ми кажете имената им — казах. — Обзалагам се че в процеса на следването си в Южния Тихоокеански Университет сте научили, че е в най-добрия интерес на пациентите ви да пренебрегнете правилата на етиката при трудни обстоятелства.

Още малко поразмисли върху това, като се опита да смели думите ми.

— Не си водя бележки — каза тя най-накрая. — Вярвам, че съдържаната със сила жизнена спонтанност трябва да се отпусне и че това е необходимо за успешната терапия.

— Разбира се — отвърнах.

Позволи ми да я наблюдавам как мисли.

— Тя никога не е споменавала имена. Позоваваше се на мъжете в живота си по различни начини, водещия новините например, съдията, брокерът, от този род. Имаше важен свещеник. Знам. Но не знам кой е бил той.

— Вероизповедание? — попитах. Тя поклати глава:

— Дори не спомена това — отвърна. — Винаги го наричаше Светия човек. Мисля, че ѝ доставяше удоволствие да опита с човек със свещенически сан.

Попритиснах я още малко, но не открих нищо. Продължих нататък.

— Тя каза ли ви истинското си име? — попитах.

— Не знаех, че е имала и друго — каза Кокбърн.

— Как се е казвал баща й?

— Не знам. Предполагах, че се е казвал Нелсън.

— Споменавала ли е някога името Ренкин?

— Не.

— Черил Ан?

— Не.

Замълчахме. Д-р Кокбърн поддържаше тромавата си увереност дори в мълчанието си. От начина, по който седеше, просто лъхаше на висока нравственост.

— Тя наистина спомена, че е използвала името на друго момиче, за да влезе в гимназията, документите на някой друг и подобни неща — най-накрая рече Кокбърн. — Самата тя не бе завършила гимназия. Бе напуснала дома си на седемнайсет години и отишла в Атланта, където е изкарвала прехраната си както й падне, включително и чрез проституиране. В един момент е пристигнала в Бостън, водена от, според мен, някакво детинско впечатление за знатен произход, влязла е в университета, завършила го е, започнала е да посещава обществените мероприятия в Харвард, където е срещнала настоящия си съпруг.

— Не каза ли чие име е използвала?

— Не, но ако не е била Оливия Нелсън, както вие подметнахте, човек логично би предположил, че е използвала това име.

— Да, би могло и така да се предположи — отвърнах. — В какво точно се е изразило отхвърлянето от страна на баща й?

— Той изцяло е отказал да я признае.

— Разкажете ми за това. Как точно става. Преструвал се е, че тя не съществува ли? Отказвал е да разговаря с нея, когато си е идвала в къщи?

Д-р Кокбърн тромаво ме изгледа. Остави мълчанието да се позадържи като че ли с това искаше да подчертае сериозността си.

— Той не е бил женен за майка й. Отказът му да я признае е бил в буквалния смисъл на думата.

Седях в тежко драпираната стая, чувствайки се като Нютон, когато ябълката е паднала върху главата му. Д-р Кокбърн ме погледна с натезжало задоволство.

— Дявол да го вземе — рекох.

— И как точно мина всичко? — попита Сюзън по-късно.

— Всичко мина по същество — отвърнах. — Пълноценно използвах петдесетте си минути, но през останалото време беше просто като че ли си играехме на Орсън Уелс.

Седяхме и си пийвахме в хотел Чарлс, който бе на близко разстояние пеша от дома на Сюзън. Сюзън се бе прираствала към топла водка с пипер и маслини отстрани на чашата. Вечер често бе в състояние да изпие почти половин чаша.

— Тя наистина каза, че Оливия Нелсън е била прираствана към парите и очевидно бизнесът на семейството не е вървял на добре.

— Това би обяснило чека без покритие и чековата книжка без текущ баланс — каза Сюзън.

— Да. Кокбърн каза, че тя е имала някакъв отчаян план, но не е искала да ѝ го каже.

— План да намери пари?

— Очевидно. Кокбърн не знае или не иска да каже.

— Д-р Кокбърн всъщност е нарушила професионалната си клетва да пази тайната на пациентите си. Предполагам, че не би трябвало да има някаква особена причина да скрие и това обстоятелство.

— Напълно съм съгласен — рекох. — Ти какво мислиш?

— Теорията на д-р Кокбърн за Оливия Нелсън вероятно е правилна. Не изисква задълбочени психически познания, за да се забележи, че много млади хора се опитват да получат обратно обичта на родителя си като спят със заместители. Често обектите на тези опити са някакви авторитетни личности.

— Като например един щатски сенатор — подсказах.

— Разбира се. Понякога става дума за такава очевидна власт, а понякога е по-прикрита. Може би пари или сила.

— Това обяснява ли и нашата връзка? — попитах.

— Не — рече Сюзън. — Нашата се основава на неприкрита похот.

— Само на това? — възкликнах.

— Да — отвърна тя и глътна половин грам от водката си с пипер. — Винаги съм искала да спя с голям мъж.

— Всеки иска това — рекох.

— Защо — попита Сюзън, — ако тя наистина е спяла с всичките тези видни мъже, полицията не го е открила досега?

— Отчасти защото са били видни и известни — отвърнах. — Тези авантюри са били под формата на изневери, а известните хора не искат да се забъркват в подобни истории.

Сюзън кимаше с глава.

— И защото са били известни и видни — рече тя, — са имали възможностите и властта да прикрият нещата.

— Тя не е казвала нищо — отвърнах, — и те не са казвали нищо. Всички са били дискретни — свих рамене и разперих ръце.

— Какво може да направи едно ченге? — попита Сюзън.

— Особено ако на ченгето му се казва от всички, свързани със случая, че жертвата е била малката Дева Мария, света вода ненапита.

— И те затова не са търсили изневяра — кимна тя.

— Ченгетата са обикновени хорица и са претоварени с работа. Повечето пъти очевидният отговор е правилният. Дори понякога той да не е правилният отговор, е най-лесният и удобният. Особено в случай като този, където изглежда, че много видни хора те подбутват към правилния отговор.

— Дори и Мартин? — попита Сюзън.

— Не можеш да подбутнеш Куърк, но той е ченге, което гради кариера. Това е неговата националност — да бъде ченге. Ако верижната команда го ограничава, то той ще остане в рамките на тези ограничения.

— И няма да го каже?

— Няма дори да си помисли.

— Но той изпрати Лаудън Трип при теб.

— Така е — отвърнах.

— Възможно ли е Трип наистина нищо да не е забелязвал?

— Ами ако не е било така, защо иначе ще ме наема? Сюзън опита на вкус малко от маслинката, като че ли беше търговска мостра и я проми в стомаха си с глътка водка с пипер. Изглеждаше като че ли я хареса.

— Както знаеш, една от баналностите на работата на психотерапевтите е, че хората често са няколко неща по едно и също време. Да, Трип вероятно е толкова разсеян, колкото изглежда и нищо не е забелязвал, и в същото време не е така. Част от него може би се е страхувала да признае това, което другата му част е отричала. Искал е

да те наеме за да си докаже, че тя е била такава, каквато той е чувствал
нужда да си я представя.

— Така излиза, че той не ме е наел, за да намеря кой я е убил.
Наел ме е, за да докажа, че тя е била свършена.

— Може би — рече Сюзън.

— Може би ли? — попитах. — Вие, психотерапевтите, никога ли
не казвате нещо със сигурност?

— Разбира се, че не — каза тя.

— Може би убийството ѝ за него е било извинение, така да се
каже, да успокои страховете си, дори и в ретроспектива.

Сюзън кимна.

— Той би имал по-належаща нужда след като тя вече е умряла —
рече тя. — Но сега няма начин нещата да се оправят. Това, което е
било, е било всичко, което той е имал.

Барът бе почти празен вечер в средата на седмицата.
Сервитьорката дойде, взе празната ми чаша и ме погледна. Поклатих
отрицателно глава и тя се отдалечи. Другата двойка в бара стана.
Мъжът помогна на жената да си облече палтото и си тръгнаха. Във
вътрешния двор на хотела мина една двойка на училищна възраст, като
се държаха за ръце, с наведен и, за да се прикрият от вятъра, глави.

— Той не иска истината — рекох.

— Вероятно не — съгласи се Сюзън. — Възможно е да те е наел,
за да подкрепиш опровержението му.

— Може би трябва да научи истината при всички положения.

— Може би — отвърна Сюзън.

— А може би не? — попитах.

— Трудно е да се отговори абстрактно.

Сюзън ми се усмихна. В усмивката ѝ имаше съчувствие,
разбиране и тъга.

— От друга страна, трябва да изпълниш дълга си, който може би
не съвпада с това, което той иска от теб да направиш.

Още малко погледах вътрешния двор на хотела. Сега той бе
празен, с няколко мъртви листа по него, които се размотаваха, наоколо
носени от вятъра.

— Страхотно — рекох.

Фарел влезе в офиса ми късно следобед след смяната си.

— Имаш ли нещо за пиене? — попита. Изплакнах чашите в мивката, измъкнах бутилката и налях по едно на всеки от нас. Всъщност не ми се пиеше, но той имаше вид на човек, който има вопиюща нужда да пийне с някого. Беше малка жертва от моя страна.

— Първо отново се върнахме към Черил Ан Ренкин — каза Фарел.

Държеше уискито си с две ръце без да пие от него.

— И не открихме нищо. Нито акт за раждане, нито никакви следи да е учила в някакво училище, абсолютно нищо. Жената, която е работила в кръчмата на конюшнията, е изчезнала, всичко, което знаем е, че се е казвала Берта. Никой не е чувал нищо за дъщеря ѝ. Там няма никаква снимка, както ти я описваш, само една на Оливия Нелсън на кон.

— Да — рекох, — тя си беше там и преди.

— Никой не помни някога да е имало и друга.

— Някой разговаря ли с черната жена, която работеше там?

— Да, Куърк. Тя не знае абсолютно нищо. Вероятно знае по-малко от това да разговаря с бял полицай от севера.

— Кой се занимава с останалата част на разследването?

— Отделът на шерифа на областта Алтън — отвърна Фарел.

— Напълно можеш да разчиташ на тях — рекох.

Фарел сви рамене.

— Съвсем точно казано — одобри.

Все още държеше чашата си с уиски с две ръце. Не беше пил от нея.

— Направил си удар с Трип — рече той. — Изпаднал е в безизходно положение. Първия път, когато се занимавахме с този случай, никой не се сети да провери финансовото му състояние. Доколкото можахме да установим този път, той не разполага с никакви пари в брой и единствените му ценности са домът и автомобилът му.

Няма никакъв кредит вече. Изостанал е с плащанията за обучението на децата си с един семестър. Не е плащал на секретарката си от три месеца. Стои там, защото се бои да го остави сам.

— Какво се е случило? — попитах.

— Нямаме представа как е загубил парите си, знаем само, че ги е загубил.

— Как стои въпросът със семейния бизнес?

— Той е семейният бизнес. Боравел е с ценните книжа на семейството в банката. Очевидно само с това се е занимавал. Отнемало му е само два-три часа, а е стоял в офиса си по цял ден, като се е преструвал, че е редовен бизнесмен.

— Секретарката явно е запазила това за себе си — рекох.

— Прикривала го е. Когато я запознахме с това, което знаем, тя лесно ни каза всичко. По дяволите, като че ли получи адско облекчение; не можеше да прекара остатъка от живота си да се грижи за този дето духа.

— А той какво казва за всичко това?

— Напълно отрича всичко — каза Фарел. — Даже пред данните на компютъра и клетвените показания. Казва, че е абсурдно.

— Мисля, че прекалено много отрича.

Фарел кимна, погледна към уискито, което продължаваше да държи неизпито. Вдигна чашата с две ръце, наведе глава и пийна малко, след това погледна нагоре, а по лицето му потекоха сълзи.

— Брайан? — попитах.

Фарел кимна.

— Починал ли е?

Фарел отново кимна. Бореше се с дишането си.

— Съжалявам — казах.

Той изпи остатъка от питието си, постави чашата на ръба на бюрото и хвана лицето си в двете си ръце. Седях тихо заедно с него без да казвам нищо. Нямахме какво да кажа.

Леонард Бейл имаше офис в Иксчейндж Плейс, огромен черен стъклен небостъргач, който бе построен зад закърнялата фасада на старата Бостърска стокова борса на Стейт Стрийт. Поддържането на фасадата бе обявено от човека, който се грижи за развитието на града като грижа за запазване на старинните сгради. В резултат се бе превърнало в голямо нарушение на данъчните такси за същия този човек.

— Лаудън загуби почти всичко през октомври 1987 година, когато пазарът тръгна надолу — рече Бийл. — При нормални обстоятелства не бих говорил така откровенно за положението на даден клиент. Но Лаудън... — Бийл поклати глава.

— Той има проблем, нали? — попитах.

— И то голям — отвърна Бийл. — И не става въпрос само за пари.

— Не знаех, че брокерите казват фрази от сорта на „не става дума само за пари“.

Бийл се ухили.

— Да бъдеш добър брокер означава да се грижиш за клиента си пълноценно — отвърна той. — Това е бизнес от сферата на обслужването.

Бийл бе човек с квадратна фигура и светеща чисто плешива глава. Беше облечен в хубав костюм. Приличаше на човек, който е играл много хандбал.

— Загубил си е парите през 1987 година ли? — попитах аз.

— Да. Ако трябва да си кажа истината, не му помогнах. Бях един от многото хора, които не бяха в състояние да прочетат правилно завъртането на пазара. Не мислех, че ще хлътне така дълбоко. Но той главно загуби парите си поради невнимание.

Винаги настояваше самият той да се грижи за тях. Предполагам, че това му осигуряваше някакво занимание. Караше го да ходи в офиса си в девет часа сутринта и да се прибира в къщи в пет следобед, да си

пийне коктейл, да вечеря със семейството си. Нали знаеш как стават тези неща? Като Норман Рокфелер. Но не го биваше много в мениджърството и когато се случи белята, той бе главно на ръба.

— И трябваше да излезе насреща с пари в брой — рекох.

— Да.

— И защо се е случило така, че е бил на ръба? — попитах. — Бях останал с впечатлението, че богатството му е неизчерпаемо.

Бийл сви рамене и погледна навън през прозореца, през залива Бей към реката. Небето беше ярко синьо и на места имаше бели облаци. Някъде по средата на това разстояние можех да видя парка Фенуей, празен и зелен.

— Семейство Рокфелер на ръба ли са? — попитах. — Харвардския университет ли са завършили?

Погледът на Бийл бавно се върна към мен.

— Никой от тях не е бил женен за Оливия — каза той.

— Тя толкова много ли е харчила?

— Някой го е правил. В по-голяма степен отколкото е позволявала сумата на капитала.

— И затова той е започнал да го подрива — рекох. Бийл кимна.

— Първият сигурен признак на приближаване на бедствието за богатите — рече той. — Богаташите не изкарват парите си с труд. Техният капитал им печели пари вместо тях. Ако започнат да го делят на части, той им докарва по-малки приходи и тогава, тъй като имат по-малки приходи, те захапват по-голяма хапка от капитала си, след което получават още по-малки приходи и така нататък.

— Той ли ти каза това?

— Не — отвърна Бийли. — От него не можеш да откопчиш ни една дума като че ли устата му е заключена с катинар. Доколкото се отнася до него, тя е била свършена. Децата са свършени. За Бога, синът е арогантен малък главорез и гангстер, а Лаудън се държи като че ли е самият Том Сойер. Откупва го с пари от всяка беля, в която изпадне. Или поне го правеше в миналото.

— А дъщерята?

— Не знам. Липсата на новини по всяка вероятност е добра новина. Лаудън никога не е говорил много за нея, така че вероятно тя не е изпадала в беда.

— И той е икономически банкрутирал от 1987 година?

— Банкрутирал е — рече Бийли — и става все по — и по-банкрутирал.

— От какво живеят? — попитах. — Имат две деца в колеж, имение на хълма, представителен офис. Как правят този номер?

Бийли поклати глава.

— От рѐба, на който се намират — отвърна той.

— Просто не е така — каза Лаудън Трип.

— Тогава защо всички ми казват обратното? — попитах.

— Не мога да си представя дори — отвърна Трип.

— На секретарката ти не ѝ е плащана заплата — рекох.

— Разбира се, че ѝ е плащана.

Той извади чековата си книжка от мястото ѝ на левия ъгъл на бюрото, отвори я и ми показа новите вноски на името на Ан Самърс.

— А чекът, който ми даде, е без покритие — рекох. Той веднага намери в книжката отрязъка от чека ми.

— Не — рече, — тук е. Всичко е напълно в ред.

— Няма текущ баланс — казах.

— Всичко е в ред — отново повтори Трип.

— Знаеш ли, че жена ти не ти е била вярна? — попитах.

— За Бога, Спенсър — рече той — стига толкова. Гласът му бе изпълнен с неотстъпчивост, но лишен от страст.

— Страхувам се, че направих грешка с теб и е време да я поправам.

— Което означава, че съм уволнен — рекох.

— Боя се, че да. Съжалявам. Но ти самият си го докара до главата. Отправи необосновани обвинения. Жена ми може да е мъртва, но паметта ѝ е жива и докато и аз съм жив, няма да допусна никой да говори лоши неща за нея.

— Г-н Трип — рекох. — Съпругата ви не е била това, за което се е представяла, нито дори тази, за която се е представяла. Животът ви не е това, което вие казвате, че е. Има нещо, което наистина из основи не е наред тук.

— Желая ви приятен ден, г-н Спенсър. Моля изпратете ми сметка за разходите си досега — той погледна часовника си, — и днешния ден включително — каза.

— И вие ще ми платите с чек без покритие — рекох. — И внимателно ще го впишете в чековата си книжка и няма да го включите

в баланса си, за да не е нужно да откривате, че е без покритие.

— Приятен ден, г-н Спенсър!

Не знаех какво да правя. Беше като че ли говориш на полярен леден блок. Станах и излязох като затворих вратата след себе си.

— Той е луд — казах на Ан Самърс. Тя тъжно поклати глава.

— Защо не ми казахте истината за него още първия път?

— Не знам. Той е... той е толкова сладък човек. И изглеждаше, че нещата се трупат постепенно, той изглеждаше толкова сигурен, че всичко е наред и...

Тя разпери ръце.

— Дори когато не ви плащаше заплатата? — попитах.

— Съжалявах го... не, не е точно това, чувствах се... неудобно заради него. Не исках никой да научи за това. Не исках той да знае, че аз знам.

— Има ли още нещо, което да не сте ми казали? — попитах.

Поклати глава. Помълчахме малко. След това тя заговори.

— Какво възнамерявате да правите сега?

— Имам намерение да проуча нещата до край — отвърнах. — Ще продължа да се ровя до край докато не открия истината.

Тя ме изгледа продължително. Нямах какво повече да кажа. Тя също. Най-накрая бавно кимна. С тържествеността си лицето ѝ изглеждаше доста красиво.

— Да — рече тя. — Ще го направите, нали?

Колежът Уилямс се намираше в Уилямстаун, в отдалечения северозападен край на Масачусетс. Пътуването дотам отнемаше повече от три часа, независимо дали карате по Мас Пайк или изберете шосе 2. От една страна, ако попаднете зад някой турист на двупосочното шосе 2, пътуването можеше да се проточи до безкрайност. От друга страна пътят по шосе 2 беше по-красив от Мас Пайк и по него нямаше нито един ресторант Рой Роджърс.

Сюзън и аз си бяхме запазили стая в едно място в Уилямстаун, наречено Орчардс, където сервираха домашен пай и можехме да си запалим огън в камината в стаята си. Докато аз разговарях с децата на Трип, Сюзън щеше да посети музея Кларк.

Тръгнахме по шосе 2. Сюзън имаше нова кола, една от онези японски щуротии, които тя харесваше и която имаше форма на ряпа, а в по-голямата си част се състоеше от двигател. Тази беше зелена. Тя ме остави аз да карам, което беше добре дошло за мен. Когато тя караше изпитвах желание да си стисна здраво очите от ужас, което би ми попречило да видя по-голямата част от пейзажа, заради който на първо място бяхме избрали шосе 2.

Срещнах Чип и Мередит Трип в бара на един ресторант наречен Ривър Хаус, който посред бял ден беше почти празен. Чип и аз си поръчахме по една бира. Мередит си поръча диетична кола. Чип бе похладен от сока на киви със своите широки като торба панталони, лилаво униформено сако, килнатата си назад шапка и зелени слънчеви очила, които висяха около врата му. Мередит беше облечена в плисирана пола и черно поло. Бе обута в каубойски ботуши. Както винаги си беше сложила прекалено много грим.

— Трябва да говоря с вас за майка ви — казах аз.

Чип ме погледна кръвнишки. Мередит внимателно загледа горната част на масата.

— Това, което ще ви кажа, може да бъде потвърдено в по-голямата си част от полицията. Така че не е нужно да губим време да

спорим дали това, което ви казвам, е истина или не.

— Това е, което ти казваш, пиперлийо — рече Чип.

Пиперлия. Поех си дълбоко дъх и започнах.

— Преди всичко е почти сигурно, че майка ви в действителност не е била Оливия Нелсън.

Очите на Мередит отново се фокусираха на стената покрай стола ми като силно се разшириха. Брат й каза:

— Ти говориш пълни глупости!

— Някой от вас срещал ли е някога някой от роднините на майка ви?

— Те са мъртви, задник такъв — рече Чип. — Как бихме могли да се срещнем с тях?

Отново бавно поех дъх.

— Ще приема това за отрицателен отговор — казах и погледнах Мередит.

Тя кимна с все още наведена надолу глава.

— Чували ли сте някога за някоя на име Черил Ан Ренкин?

Чип само ме погледна втренчено. Мередит поклати глава.

— Знаете ли, че баща ви е изпаднал в голяма финансова трудност? — попитах.

— От какъв вид? — попита Чип.

— Банкрутирал е — казах.

— Пълни глупости — рече Чип.

Бавно кимнах за минутка и отново внимателно поех дъх.

— Знаете ли, че майка ви безразборно е спала наоколо с когото й падне? — попитах.

— Ти, кучи сине — изрева Чип и се изправи. — Стани прав — извика отново.

Не се помръднах.

— Трудно е да се научи истината — казах. — Не ви виня. Но тя трябва да се знае и да се поразмишлява малко върху нея.

— Ще се изправиш ли, жълто копеле, или ще трябва със сила да те вдигна на крака?

— Не ме докосвай — предупредих го.

И Чип долови нещо в гласа ми. То го накара да се поколебае.

Опитах се да запазя гласа си спокоен.

— Имам намерение да открия как е починала майка ви и единственият начин да направя това, е да обикалям насам натам и да задавам на хората въпроси. Често това не им харесва. Свикнал съм. И все пак го правя. Понякога те подлудяват и искат да се бият с мен, като теб сега.

Поспрых и задържах погледа си върху него.

— Това е грешка от тяхна страна — казах.

— Ти си мислиш така — рече той.

— Ти си аматьор в борбата — отвърнах, — а аз съм професионалист.

Мередит постави ръка на рамото на Чип без да го гледа.

— Хайде, Чип — рече тя. Нямаше почти никакво чувство в гласа ѝ.

— Нямам намерение да седя и да му позволявам да говори за нея по този начин.

— Моля те, Чип. Остави го... — гласът ѝ заглъхна.

Изчаках. Той ме изгледа за момент, след това тръшна стола си срещу масата.

— Дяволите да те вземат — ми каза, обърна се и си тръгна.

Мередит и аз замълчахме. Тя неловко се засмя, въпреки че нямаше нищо смешно.

— Чипи понякога е толкова фалшив — рече.

Изчаках. Тя отново се засмя, странен непривичен смях, нещо, което да наруши мълчанието.

— Ти знаеш ли за майка си? — попитах.

— Д-р Фей казва, че ние всички знаем, но не искаме да си го признаем. Нямам предвид, че се е представяла за някой друг, а другото...

Кимнах.

— Татко си седеше в стаята с включен телевизор — каза Мередит с тихия си равен глас. — Чип беше в колежа. И тя се връщаше в къщи; можех да видя, че е пила. Червилото ѝ беше малко размазано, а устата ѝ изглеждаше като че ли се е целувала. И аз ѝ казвах „Ти имаш някаква любовна връзка.“

— И?

— И тя казваше „Не ми задавай такива въпроси.“ И аз казвах „Недей да ме лъжеш.“

Наведох се леко напред, за да мога да я чувам. Беше скръстила ръцете пред себе си на масата, а очите ѝ се бяха втренчили в тях.

— И очите ѝ се насълзяваха и тя поклащаше глава. И казваше „О, Мер, толкова си млада.“ И поклащаше глава и заплакваше, без звук, само сълзите мълчаливо се стичаха по лицето ѝ и казваше нещо от сорта на „Животът по всяка вероятност е лъжа.“ След това ме прегръщаше, галеше косата ми и си поплакваше още малко.

— Трудно ти е било — казах.

— Когато дойдох на училище — продължи тя, — имах известна трудност, докато се приспособя. И разговарях с Джейн Бърджес, съветничката ми и тя ми определи час при д-р Фей.

— Той психиатър ли е?

— Да — думата почти не се чу, изстискана от нея с най-възможния тих глас. Лицето ѝ като на кукла Барби, лишено от характерни черти, не показваше никакви признаци на борбата на възрастен човек, която преживяваше. То оставаше спокойно, скрито зад безчувствения грим.

— Знаеш ли нещо за парите? — попитах.

— Понякога те се караха. Тя казваше, че ако той не намери пари, тя ще намери. Тя знаела откъде да вземе.

— А той какво казваше?

— Нищо. Просто се качваше горе в стаята и си пускаше телевизора.

— А тя какво казваше?

— Излизаше.

— Ти не знаеш ли какъв е бил планът ѝ по отношение на парите?

— Тя винаги само казваше, че знае откъде да ги вземе.

— И колко дълго си живяла по този начин?

— Не знам. През цялото време, предполагам. Д-р Фей казва, че на мен не ми минава номерът със семейния мит.

Протегнах ръка и погалих свитите ѝ юмруци. Тя застина неподвижно като направих това, но не се отдръпна.

— Продължавай да работиш с д-р Фей — рекох. — Аз ще работя в другите направления.

Сюзън и аз се намирахме в трапезарията на Орчардс, като Сюзън бе облечена в тесни черни панталони и карирано сако, очите ѝ бяха ясни, гримът ѝ — съвършен.

— На брадичката ми има раничка от брада — рекох.

— Може би нямаше да я има ако се бръснеш по-внимателно — сръфа ме тя.

— Ти не ми даде време — казах. — Освен това има много хора, които биха счели това за признак на чест.

— Назови ми поне двама — полюбопитства Сюзън.

— Не взимай нещата в буквалния смисъл на думата — отвърнах.

Имаше пресни хлебчета в кошчето за хляб и сервитьорката ми беше обещала да ми намери парче пай за закуска. Бяхме до прозореца до терасата и слънцето грееше по ленената покривка на масата ни. Пиех кафе.

— Много по-добре е — рекох, — да бъдем ние двамата, отколкото това да бъдат повечето хора.

Сюзън се усмихна.

— Да, така е — рече тя. — Особено е по-добре от това да бъде някой от семейство Трип.

— Това, което не разбирам, е момичето, Мередит. Как е успяла да избяга от всичко това? Очевидно е в затруднение. Повечето време като че ли не е там изобщо. Но точно тя е тази, която гледа истината в очите и не ѝ минава мита за семейната идилия.

— Има твърде много неща, които не знаеш — каза Сюзън.

— Можех, да напечатам това на визитните си картички — рекох.

Сервитьорката се появи с дебел резен пай от къпини и парче сирене чедар до него.

— Баща ми закусваше пай с кайма — обясни сервитьорката, — почти всяка неделя сутрин.

— И са му се родили красиви дъщери — рекох. Сервитьорката се усмихна и ми наля още малко кафе, даде на Сюзън нова каничка с топла вода и се отдалечи. Сюзън ме наблюдаваше как ям пая. Тя си беше поръчала стандартната закуска с от всичко по малко и чаша гореща вода с лимон.

— Какво ще правиш — попита, — сега, след като са те уволнили?

— По всяка вероятност ще се върна в Алтън — отвърнах — и ще задам още няколко въпроси насам натам.

— Няма ли да е опасно?

— Вероятно не, по-голямата част от нещата вече са ясни. Няма голямо основание да се опитват да ме сплашат и този път.

— Мислиш ли, че Алтън е мястото, където ще откриеш истината?

— Не знам — отвърнах, — но не знам къде другаде да търся.

Намирах се в детективската стая на шерифския отдел на областта Алтън и разговарях с красивата полицайка, която ме бе тормозила преди. Казваше се Фелисия Будро и беше детектив втори ранг.

— Работата много не ми хареса — каза тя, — но и ти си бил полицай. Знаеш, че се правят много неща, които не ти харесват особено.

— Е, вече не съм полицай — обясних. Тя сви рамене.

— Знаеш ли кой ни прати по следите ти на първо място?

Кимнах.

— Сенатор Робърт Стратън — отвърнах.

— От Масачусетс?

— Точно този — казах, — поне никога не съм гласувал за него.

— И какъв е бил неговият проблем? — попита тя.

— Разследвам едно убийство — заговорих търпеливо. — Стратън е спял с жертвата.

— И се е боял, че името му ще изскочи на бял свят?

— Да.

— И какво от това? — попита тя. — Нали точно с това се занимават в сената. Нали и те спят?

— Той иска да се кандидатира за президент — рекох.

— Разбира се — отвърна тя. — Да му се поднесе по-хубаво легло, за да си вкарва в него мадамите.

— Кой пусна опашката след мен? — попитах.

Тя поклати глава. Седеше с крака на бюрото, кръстосани при глезените. Показваше се дългата гладка хубава линия на бедрата. Беше облечена в светлосиви панталони върху черни боти и блуза на цветя с големи ръкави. Пистолетът ѝ в кобур, някакъв деветмилиметров вид, лежеше на бюрото до портмонето ѝ. Всички вече ползваха деветмилиметрови.

— Ти тук в Алтън ли си израснала? — заинтересувах се.

— Да.

— Познаваш ли Оливия Нелсън?

— Момичето на стария Джек Нелсън? — попита Фелисия.

— Да. Разкажи ми за нея.

— Какво има за разказване. Богато хлапе, с около десет години по-голяма от мен. Бащата е легендата на града, може би дори легендата на областта. Голяма къща, състезателни коне, добри училища, слуги, ловджийски кучета, бърбън и скъпа вода.

— Какво стана с нея? Фелисия се ухили.

— Скандалът на града — обясни тя. — Записа се в американското дружество за оказване помощ на развиващите се страни. Омъжи се за някакъв африкански принц с родови белези по лицето. Старият Джек не можа да го преглътне.

— А какво стана с майка ѝ? — поинтересувах се аз.

— Майка ѝ ли?

— Да. Всички говорят за баща ѝ. От никого не чувам нищо за майка ѝ.

— Имаше и майка — замислено каза Фелисия.

— Това е добра новина — зарадвах се аз.

— Беше един вид благовъзпитана, бих казала. Елегантна фина жена, която не обичаше да има кални кучета в къщата си и ненавиждаше факта, че съпругът ѝ през по-голямата част от времето идва на вечеря с конски лайна по ботушите си.

— Това вече е наистина благовъзпитание — възхитих се аз.

— Да, трудно е да се опише. Но тя беше винаги като някой, който си мисли, че би трябвало да живее в Париж и да чете романите от авторите, които сега са модерни там.

— Пруст — рекох.

— Разбира се.

— Какво се случи с нея? — попитах.

— Самоуби се.

— Кога?

— Аз водих разследването. Чакай да видя. Хиляда деветстотин... и осемдесет и седма, на края на годината. Почти на Коледа. Спомням си, че работихме в извънработно време по това самоубийство точно преди празниците.

— 1987 година — казах замислено аз.

— Да. Това говори ли ти нещо?

— Това е годината, когато е рухнал пазара — рекох, — октомври 1987 година.

— Мислиш, че се е самоубила, защото е загубила парите си на стоковата борса?

Поклатих глава.

— Не ми се струва да е била от този тип хора — отвърнах. — Знаеш ли защо го е направила?

— Не. Прибрала се е в стаята си, погълнала е достатъчно количество хапчета за сън за да мине номера и се е наливала с бяло вино, докато ѝ подействат. Не е оставила бележка, но няма основание да се съмняваме, че не е това, което изглежда.

Тя стана и наля две чаши кафе от автомата на кантонерката. Добави малко сметана и захар, попита ме как го пия и сложи по малко и в моята чаша. След това донесе чашите до бюрото си и ми подаде едната. Сивите ѝ панталони ѝ прилягаха съвсем гладко като се движеше.

— Какво ще кажеш за Черил Ан Ренкин? — попитах.

— Твоят лейтенант, как му беше името?

— Куърк.

— Да, твоят лейтенант Куърк разпитваше наоколо за нея. Аз не си я спомням.

— Той разговаря ли с теб?

— Не. Шерифът каза да стоим надалеч от него. Никой не искаше да разговаря много-много с него.

— Как така разговаряш сега с мен?

— Шерифът нищо не каза за теб. Вероятно не допуска, че ще имаш смелостта да се върнеш пак тук.

— На стената на кръчмата в конюшната имаше снимка на Черил Ан Ренкин — казах аз. — Много приличаше на Оливия Нелсън. Жената, която работеше там, каза, че това е Черил Ан Ренкин и че тя ѝ е майка. Сега снимката е изчезнала и жената също.

— Не знам много по този въпрос — отвърна Фелисия. — Хората, които работят в тази кръчма, идват и си отиват. Плащат им на час, не ги водят по документи и никой не им държи сметка кои са и какви са. Ако можеш да пържиш ядене в мазнина, значи си нает.

— Ако се опитваше да научиш нещо за нещата в този град, към кого би се обърнала?

— За тази Черил Ан ли?

— За каквото и да е, за Черил Ан, Оливия, Джек, жена му, Боб Стратън, за който и да е. Единственото нещо, което знам със сигурност тук е, че ти си правиш косата в Бейтсбърг.

— И че е страхотна — рече тя.

— И че е страхотна.

И двамата пийнахме по малко кафе, което беше брутално лошо.

— Един приятел ми каза, че бих могъл да поговоря с домашните прислужници — рекох. — Тези, които работят по всички къщи, по всички офиси. Те чистят точно пред всички врати и си разказват разни неща едни на други.

Фелисия пийна още малко от отвратителното кафе и направи физиономия.

— Опитвала съм и това-каза тя. — Никакъв смисъл, не искаха да ми кажат нищо. Точно както няма да искат да ти кажат и на теб. Ще те изслушат внимателно, ще кажат „Да, гос-не“, ще кимнат, ще ти се усмихнат и няма да ти кажат нищо.

— Свикнал съм — кимнах. — Всички раси, вероизповедания и цветове отказват да ми казват някои неща.

— А когато го направят, те лъжат — рече тя.

— Особено това — потвърдих аз.

В кръчмата на конюшната липсваше снимката на Черил Ан Ренкин. Бялата жена, която беше изявила претенции към нея, също я нямаше. Там беше само черната. Тя не знаеше къде е бялата. „Не, гос-не“, тя не знаеше и името ѝ. Никога не го е знаела. Нищо не знаеше и по въпроса за никаква снимка. „Да, гос-не. Съжалявам, господине. Разходете се, господине.“

Върнах се в Алтън Армс и седнах на предните стъпала. Старата хрътка, която бях видял по време на предното си посещение, се беше опънала на слънцето на предната пътека. Завъртя очите си към мен и ме погледна мълчаливо като сядах. Кимнах ѝ. Леко завъртя опашка.

— Въздържай се — направих ѝ забележка.

През улицата двойка сойки хвърчаха насам-натам из клоните на едно от старите дървета. Докато ги наблюдавах, поставих затворения си юмрук надолу към хрътката. Без да вдига глава, тя замислено ме помириса. След това изведнъж се изправи и сложи главата си на крака ми. Почесах я зад ухото. Бавно размаха опашка. Зад мен вратата на хотела се отвори и излезе пълна двойка с посивели коси. Сидейл се появи зад тях с четири броя багаж, които си подхождаха по цвят. Той складира багажа в багажника на сребрист Мерцедес седан, прие малко дребни пари от съпруга и държа вратата отворена, докато съпругата му се напъха на мястото на пътника до шофьора.

— Денят ви днес ще бъде хубав, чувате ли — каза той.

След това затвори вратата и им се усмихна. Като отпътуваха, той напъха дребните пари в джоба на жилетката си.

— Големи пътешественици са тези — обадох се аз.

Хрътката продължаваше да държи главата си на крака ми и продължавах да я чеша зад ухото. Сидейл ми се усмихна.

— Как сте днес, господине? — попита той.

— Имаш ли една свободна минутка да седнеш тук на стъпалата с мен и да поговорим?

— Не обичам да сядам на стъпалата, но мога да постоя прав докато вие седите.

— Няма ли да имат нещо против, ако поседя на стъпалата? — запитах учтиво.

— Вие сте гост на хотела, господине — каза Сидейл. Кучето ме изостави и отиде при него. Той разсеяно го погали по начина, по който постъпват собствениците и кучето го облиза.

— Аз съм детектив — рекох.

— Зная, господине.

— Трудно ми е да докажа това, което съм открил досега — споделих.

— Вероятно става въпрос за много труден случай, господине.

Кучето се върна при мен, за да го почеша пак зад ухото.

— Какво знаеш за мен? — го попитах.

— Знам, че сте частен детектив от Бостън и разследвате убийство. На дъщерята на господин Джек Нелсън.

— Ъ-хъ.

— С изключение на факта, че тя не е дъщеря на господин Нелсън.

— Познаваш ли Джеферсън? — попитах. — Работи за господин Нелсън.

Сидейл се усмихна.

Спрях да чеша ухото на кучето като говорех и то размаха глава срещу ръката ми.

— Съжалявам — казах му и го почесах още малко. — Видях една снимка на стената на кръчмата в конюшнията на една млада жена, която изглеждаше точно както Оливия Нелсън е изглеждала на тази възраст. Жената, която работеше там, каза, че момичето се казва Черил Ан Ренкин и че ѝ е дъщеря. Сега снимката е изчезнала и жената също. Сидейл се усмихна насърчително.

— Знаеш ли нещо за Черил Ан Ренкин? — попитах.

— Не, господине.

Кимнах.

— Проблемът е, Сидейл, че е твърде голямо съвпадение в града да има двама души, които приличат на Оливия Нелсън и след двайсет години да се установи, че едната от тях е изчезнала, а някоя се представя за другата.

— Да, господине.

— И тъй като знаем, че истинската Оливия Нелсън е жива и се намира в Африка, на мен ми се струва, че мъртвата жена трябва да е Черил Ан Ренкин.

Лицето на Сидейл не изразяваше нищо. Не показваше никакви признаци на нетърпение или неудобство. Просто се бе вгълбил в себе си: спокоен, любезен и напълно не на разположение на някакъв си бял човек, който му задаваше въпроси за някакъв си бял проблем. Той кимна.

— Искам да открия кой я е убил.

Сидейл отново кимна.

— Разкажи ми за Черил Ан Ренкин — помолих.

— Не зная нищо за това, господине — отвърна той.

— По дяволите не знаеш — не издържах аз. — Джеферсън знае нещо за нея и ти също. Но се скриваш зад черното си лице в момента, в който те попитам. Допреди пет минути беше истинска човешка личност. След това започнах да ти задавам въпроси за Черил Ан Ренкин и ти се превърна в олицетворение на гробно мълчание. Дори и акцентът ти стана по-осезаем.

— Да, господине — рече Сидейл и се ухили.

И двамата замълчахме. Продължих да чеша ухото на кучето. То продължи да върти опашката си. Сидейл продължи да опира бедрата си на перилата на верандата. След това бръкна в джоба на жилетката си с два пръста и извади четвърт долар и трийсет цента. Подържа ги в дланта си и ми ги показа.

— Виждате ли какво тези дебели туристи ми дадоха като бакшиш? — попита.

— Позволи на добрите времена сами да дойдат — отвърнах.

Сидейл внезапно се ухили.

— Вие не сте толкова идиотски глупав като повечето бели — рече той.

— А и кучето ти ме харесва — отвърнах.

— Това е неоспорим факт — потвърди той и погледна часовника си. — Свършвам след час. Ще ме почерпите две-три питиета в Хънт Грил на Елм Стрийт. И аз ще ви разкажа за Черил Ан Ренкин.

Бях единственият бял човек в Хънт Грил. На никой не изглеждаше особено да му пука от този факт, няколко глави се обърнаха и поне един тип смушка друг, но повечето хора си се интересуваха от напитките и гледаха предаването „Опасност“. Стаята бе с борови панели. Имаше снимки на атлети по стените, спортни вимпели и графици на телевизионни игри. На два телевизора с много големи екрана висеше голяма табела, рекламираща „Щастливия час“, в който, според табелата, бях попаднал.

Барманът ми кимна докато се промъквах да седна на един от високите столове до бара. Поръчах си бира и си я получих. Тъмните му очи бяха лишени от изражение. По лицето му не се четеше нито враждебност, нито доброжелателство. Постави купичка фъстъци на плота на бара пред мен и се отдалечи. Взех си един фъстък и внимателно го изядох. Нямаше нужда от цяла шепа. Да ядеш по един бе също така вкусно и приятно. Сръбнах малко от бирата. Взех си два фъстъка. Всички в „Опасност“ страхотно се забавляваха. Точно като мен. Взех си шепа фъстъци и усилено ги задъвках.

Сидейл влезе и се запъти към мен. Хрътката му беше с него. Барът бе почти пълен, но и от двете ми страни имаше по един празен стол. Сидейл седна на единия от тях. Хрътката се разположи на пода близо до краката му.

— Седем и седем — поръча той на бармана.

— Ти обичаш това? — го попитах. — Или просто го поръчваш, защото ти харесва как звучи?

Барманът постави напитката пред него и Сидейл изпи половината на един дъх.

— Знаеш ли каква е разликата между тоалетна чиния и работник в хотел? — попита Сидейл.

— Не, не знам.

— Тоалетната чиния обслужва само по един задник наведнъж.

Изпи остатъка от питието си и направи жест на бармана.

— Той черпи — Сидейл ме посочи с глава. Барманът ме погледна. Кимнах в знак на съгласие и потвърждение.

Сидейл си взе шепя фъстъци, изяде няколко и даде два-три на кучето. Барманът му донесе напитката.

— Леля ми Хестер, най-голямата сестра на майка ми, е акушерка. Била е акушерка в продължение на повече от петдесет години. Тя е много по-стара от майка ми — започна Сидейл.

Той спря и сръбна от второто си питие.

— Една жена на име Берта Вос е дошла при леля ми Хестер преди около четирийсет години или малко повече и я е попитала дали може да ѝ направи аборт.

Кучето, седящо на пода, тренираше обонянието си към фъстъците. Взех няколко и му ги подадох. То ги изяде.

— Берта ѝ се явила като добре дошла в този момент и леля ми е имала нужда от тези пари, но Берта била бяла. А в онези дни негрите са ги линчували за подобни неща. Леля ми Хестер ѝ отговорила „Не, трябва да намериш някой друг или трябва да родиш бебето.“

Сидейл отново сръбна. Поемаше второто си питие доста деликатно, като държеше чашата с върха на пръстите си. Първата бе изпита по необходимост. Втората изглеждаше, че се пие за удоволствие. Свърших си бирата. Барманът погледна към нас и му посочих чашата си. Той ми донесе нова и още една купичка фъстъци. Първата купа някакси се беше изпразнила. Трябва да е дал на кучето твърде много.

— Е, Берта не е успяла да намери никой друг, предполагам, защото се е омъжила за един тип на име Хили Ренкин и е родила бебето, като е казала на всички, че е от него.

— Черил Ан? — попитах.

— Да, господине — отвърна Сидейл и в погледа му блесна подигравка.

— Ренкин вярва, че той е бащата?

— Изглеждаше така. Хили не е много умен.

— А ние май знаем кой е бил гордият татко?

— С пълна сигурност — отговори той. — Искате ли да пробвате да отгатнете?

Сидейл ми се ухили като че ли бе водещият на предаването „Опасност“. Остави бременната пауза да виси между нас.

— Джек Нелсън — пробвах се аз. Усмивката на Сидейл се разшири.

— За Бога, вие сте истински жив детектив, нали? — рече той. — Берта е казала на леля ми, че е забременяла от Джек Нелсън.

Хрътката потри глава под ръката ми и се загледа втренчено в купата с фъстъци. Дадох ѝ малко. Предаването „Опасност“ бе свършило на големия екран и сега предаваха местните новини. Те звучаха точно както навсякъде звучат местните новини: телевизионен водещ със сериозен вид, привлекателна, въпреки че не повърхностна водеща; кратка прогноза за времето и нахакан тип, който бързо изкоментира спорта.

— Знаеш ли къде се намира Берта Ренкин сега? — попитах.

— Разбира се.

Гласовете ни ми звучаха глухо. Като че ли не идваха от човешки същества.

— Къде?

— Тя и Хили имат нощен приют на Бейтсбърг Роуд на около пет мили. Точно като се отmine чакълената яма мръсният път тръгва надолу вдясно. Те са на края му.

— Познаваш ли Черил Ан? — попитах.

— Не. Трябва да е ходила на училище в Бейтсбърг.

— Те са го пазили в тайна през цялото време — рекох. — През цялото това време.

— Разбира се — потвърди Сидейл. — Само негрите знаеха.

— И сега тя е мъртва — промълвих.

Беше едно от онези неща, които човек е знаел дълго време преди да ги научи. Мъртвата жена в Бостън бе Черил Ан Ренкин.

Времето в Алтън беше все още топло и не приличаше на есен. Но в седем без четвърт вечерта на Бейтсбърг Роуд вече беше тъмно. И толкова празно, като че ли на никой не му се ходеше в Бейтсбърг дори и само да си направи косата. От друга страна на никой не му се искаше да напусне Бейтсбърг и да отиде до Алтън. Аз лично не бих предпочел нито едното, нито другото.

Минах покрай чакълена яма и завих надясно по мръсното шосе, като бавно си проправих път до края му. Фаровете ми осветиха една колиба с порутен метален покрив, която изглеждаше като че ли някога е била използвана за да дава подслон на трактори. Някой бе запълнил големите тип гаражни порти с парчета небоядисан шперплат със странни форми и изрязал врата, достатъчно голяма, за да може да мине човек през нея, в средата на една от тях. Вратата висеше на лошо заковани поцинковани порти и се отваряше с дърпане на едно въже. Имаше ръждясала купчина от нещо, което някога си може и да е било Плимут модел 1959 година в двора и няколко стари автомобилни гуми. Мръсна стара свиня, която лежеше зад една от гумите, надигна глава и се втренчи във фаровете ми. Излязох от колата и почуках на предната врата. Жената от кръчмата на конюшната я отвори. Тя надникна и се опита да види кой съм в тъмнината.

— Казвам се Спенсър — рекох. — Срецали сме се веднъж в ресторанта на конюшната.

Отдръпна се назад като че ли я бях ударил и погледна през рамото си.

— Не ви познавам — отговори.

— Да, познавате ме. И аз ви познавам. Вие сте Берта Ренкин, преди това сте се наричали Берта Вос. Имате дъщеря на име Черил. Къде е съпругът ви?

— Спи — отвърна тя и отново хвърли поглед назад към стаята.

Можях да усетя силната миризма на пържен в мас и керосин бекон и уиски.

— Трябва да поговорим за Джек Нелсън — казах. — Ако искате, можем да излезем навън.

Тя се поколеба, след това излезе от къщата и издърпа вратата да се затвори след нея. Беше облечена в някакъв вид безформена рокля, нахлузена над безформено тяло. Сивата ѝ коса бе разпусната и разрошена, а лицето ѝ беше зачервено. На челото ѝ бе избила пот и можех да помириша дъха на уискито.

— Какво искате?

— Знам, че Джек Нелсън е бащата на вашата дъщеря, Черил Ан Ренкин. Не е нужно да казвам на други хора за това точно сега. Но трябва да говоря с вас.

— Откъде знаете това? — попита тя.

— Няма значение. Кажете ми кога е родена Черил Ан.

— През 1948 година.

— Същата година, през която е родена Оливия Нелсън?

Берта Ренкин кимна.

— Тя приличаше ли на Оливия Нелсън?

Берта Ренкин кимна.

— Къде е ходила на училище? — запитах.

— В Бейтсбърг.

— Баща ѝ знае ли истината за нея?

— Да.

— Давал ли ви е пари?

Стояхме на светлината на фаровете ми. Като че ли бяхме на театрална сцена. Тя ме погледна, след това се обърна към къщата, после към земята.

— Сега сме само вие и аз — казах. — Джек Нелсън давал ли ви е пари?

— Дава ми по сто долара всеки месец.

— И ви е казал да си затваряте устата — промълвих.

— Не беше нужно. Ако Хили научеше, това щеше да го убие. Хили си попийва, но ме обича. Била съм му вярна в продължение на четирийсет и три години. Не бих искала някога да научи.

В кривогледите ѝ очи имаше сълзи. Лицето ѝ беше подпухнало от алкохола, пълно, остаряло и уморено.

— Черил Ан знаеше ли кой е баща ѝ? — попитах. Сълзите рукнаха и потекоха по лицето ѝ. Тежките ѝ рамене хлътнаха, дишането

й се затрудни. Наведе глава и се втренчи в земята.

— Тя знаеше, нали? — повторих.

Берта кимна.

— Нямах да е честно да не й кажете — казах.

— Казах й, когато навърши седемнайсет години. Искан да се гордее с произхода си. Да знае, че не е като нас.

— И малко след това тя напусна града — размишлявах си на глас аз.

— Да.

— И повече не я видяхте и не получихте никаква вест от нея.

Берта вече плачеше с пълни сили, с рамене, приведени настрани. Тя поклати глава. Нямах сили да й кажа, че дъщеря й е мъртва. Все щеше някога да научи. Но не бе нужно точно аз да й казвам.

Протегнах ръка и я потупах по рамото. Тя се отдръпна.

— Съжалявам — рекох.

Обърнах се, качих се в колата си и потеглих.

Когато си мислех за това по тъмния път назад към Алтън, разбрах, че тя по някакъв начин знаеше, че дъщеря й не е жива. Което не ме накара да се почувствам по-добре.

Беше осем и трийсет вечерта и започваше да вали, когато Джеферсън ме пусна да вляза в голямата бяла къща на хълма. В предното антре почувствах тихото раздвижване на кучетата наоколо и старото куче алфа подуши с носа си ръката ми.

— Добър вечер, г-н Спенсър — каза Джеферсън.

— Трябва да говоря с г-н Нелсън — отвърнах. — Той в къщи ли си е?

Можех да усетя усмивката в гласа на Джеферсън, въпреки че антрето беше твърде тъмно, за да я вида.

— Господин Нелсън винаги си е в къщи, г-не. По какъв въпрос желаете да го видите?

— Черил Ан Ренкин — отговорих.

Стояхме мълчаливи в тъмното антре, което бе изпълнено с миризмата на кучета. Джеферсън все още държеше ръката си на отворената врата. Старото алфа куче седна до мен, като очакваше да го погалия. Погалих го. Мълчанието се проточи. Тогава Джеферсън леко затвори вратата след мен.

— Оттук, г-н Спенсър — рече той и минахме обратно през къщата по същия път, по който бяхме минали предния път, за да отидем в огромната стъклена стая, където Джек Нелсън си държеше уискито.

Тогава стаята бе обляна със светлина. Сега беше тъмна с изключение на ексцентричното осветление от телевизора. Дъждовните капки удряха по стъкления покрив и се стичаха по стъклата на спираловидни линии. Звукът на удрящия по стъклото дъжд се чуваше като постоянен тропот в тъмнината.

Нелсън се бе изтегнал на стола си до телевизора. Водата и бърбънът му бяха под ръка. Мълчаливите кучета също. Климатичната инсталация бе все още включена и изстудяваше стаята, в която човек се чувстваше като че ли е заключен в хладилна камера на кланица.

Нелсън ме погледна без да реагира докато приближавах към него. Джеферсън се отдръпна сред кучетата. Започнах:

— Господин Нелсън, помните ли ме?

Нелсън се втренчи в мен и поклати глава. Изглеждаше, че е станал още по-инертен откакто го бях видял последния път. Близо сто и петдесет неподвижни кила алкохол и бъбречна лой. Звукът на телевизора бе намален и на екрана двама младежи се преструваха, че се бият. Дъхът на Нелсън се разнесе из стаята.

— Казвам се Спенсър. Детектив съм от Бостън, Масачусетс. Идвах при вас преди известно време и разговаряхме за дъщеря ви.

— Нямам дъщеря — процеди той.

— Съжалявам, господин Нелсън, но това не е истина. Всъщност имате две дъщери.

В тъмнината на стъклената стая се разнесе звук, подобен на въздишка.

— Негърска любовница — отвърна Нелсън. Пийна още малко бърбън. Очите му се отправиха обратно към телевизора.

— Дъщеря ви Оливия Нелсън е омъжена за африканец — продължих аз. — А другата ви дъщеря, Черил Ан Ренкин, се е омъжила за един богаташ от Бостън.

Очите на Нелсън не се отместиха от телевизора. Имаше вид като че ли продължава да се отпуска все по-дълбоко и по-дълбоко в собствената си огромна маса. Дъждът се стичаше по черното стъкло на покрива на оранжерията.

— Тя бе убита преди известно време — произнесох аз. — В Бостън. Опитвам се да открия кой го е извършил.

Нелсън пийна още малко бърбън, потърси с ръце бутилката, наля си и добави вода от гарафата. Докато вършеше това, не отмести очите си нито за миг от телевизора. Изля малко от бърбъна и малко от водата. Не си направи труда да го разрежда с лед. Застанах пред телевизора.

— Имате незаконна дъщеря на име Черил Ан Ренкин — рекох.

Нелсън наведе глава настрана като се опита да погледне през мен към екрана. Изглежда не означавах нищо за него.

— Той няма да проговори, г-н Спенсър — промълви Джеферсън. — Вече не говори.

— Тогава ти ще трябва да проговориш, Джеферсън — казах аз. — По един или друг начин имам намерение да науча истината за

Черил Ан Ренкин. И ако това означава да получа заповед за екстрадиране на името на Джек Нелсън, то бъди сигурен, че ще го направя.

Джеферсън включи отнякъде осветлението и светлината обля леко стаята. Нелсън имаше вид на човек който не съзнава нищо. Джеферсън посочи канапето до вътрешната стена на оранжерията. Отидохме и седнахме, той от единия край, аз от другия. Нелсън седеше, гледаше мача по борба и продължаваше да пие уиски, заобиколен от кучетата си.

— Аз съм с господин Джек повече от шейсет години — започна Джеферсън, — откакто бях четиринайсетгодишен, току-що завършил осми клас и имах намерение да стана дърводелец.

Той внезапно стана, приближи масата, пригответи едно питие за себе си и едно за мен, и ги донесе. Подаде ми чашата. Остана прав, като държеше своята с двете си все още силни ръце и гледаше тъмния дъжд отвън.

— Винаги съм обичал да се занимавам с инструменти — продължи той. — Обичах да правя разни джунджурийки, с които да си осигурявам удобство — бавно огледа оранжерията. — Започнах работа при бащата на г-н Нелсън. Като чирак. Но още тогава ми се удаваше и бащата на г-н Джек казваше „Браво, ти си добър работник. Имам нужда от едно момче, което да ми помага в работата. Искаш ли да работиш за мен?“ попита той й аз отговорих „Разбира се, г-н Нелсън.“ И оттогава през цялото време съм работил тук.

Отново се бе втренчил в тъмнината и вероятно през нея към коридорите на миналото си.

— Черил Ан — подметнах леко.

— Разбира се, прав сте. Тя е дъщеря на г-н Джек. Господин Джек си падаше по жените. И може би г-ца Аби е знаела това, а може и да не го е знаела, но никога не научи, защото г-н Джек не искаше да я поставя в неудобно положение, нали разбирате? Той може да си има слабост към жените, но те винаги са били от потекло и с положение в обществото. И никой никога няма да постави г-ца Аби в неудобно положение.

— Г-ца Аби е била съпругата на Джек, така ли?

— Да, г-не — поклати глава Джеферсън.

Нелсън се мъчеше да си пригответи нова напитка.

— Берта дойде да работи при нас в кухнята. Не като готвачка, само да бели зеленчуците, да ги мие, от този род неща. Тя е от Бейтсбърг. Идваше с автобуса всяка сутрин и се прибираще с него всяка вечер.

Едно от кучетата се разходи из стаята, скочи на канапето, завъртя се три пъти и легна между нас. Джеферсън разсеяно погали главата му.

— Тя сега на нищо не прилича, но като млада беше хубавичка. И в нея имаше нещо, нали знаете, г-н Спенсър. Тя имаше... бе шавлива, ако ме разбирате правилно... предизвикваше мъжете, нали знаете?

— Да, знам.

— И г-н Джек не можа да си удържи ръцете далече от нея.

— Не са били ръцете му, които са го поставили в затруднено положение по-късно.

— Да, господине. И когато тя забременя и роди бебето, г-н Джек се засрами. Наистина се почувства много зле и не искаше г-ца Аби да научи, не искаше и никой друг да научи за това. Даде ѝ пари и ѝ каза да пази всичко в тайна, и че докато пази тайната ще продължава да ѝ дава пари.

— По сто долара на месец — вмъкнах аз. Джеферсън сви рамене.

— По онова време това бяха много пари за някой като Берта Вос — отвърна той. — И тя се ожени за Хил Ренкин, като го накара да мисли, че детето е от него. Така го изработи, че всичко остана в тайна.

— С малкото изключение, че е казала истината на дъщеря си — допълних. — Казала ѝ е да се гордее с баща си, колко богат е той, дъщерята е запомнила това за цял живот и го е намразила, задето не я е признал. И по причини, които биха могли да се обяснят с лудостта ѝ, е приела името и семейната история на законната дъщеря.

— Да, г-не.

— И когато е навършила четирийсет и три години и е банкрутирала, се е сетила колко богат е баща ѝ и е дошла да му иска пари.

— Да, г-не.

Шумът от мача по телевизията подсили мълчанието в стаята. Джеферсън приготви още две питиета, донесе ги и ми подаде едното. Джек през цялото време не помръдна нито веднъж.

— Той даде ли ѝ пари? — попитах.

— Дори не разбра коя е — отвърна Джеферсън. — Или поне така каза. Трудно е вече да се каже какво знае г-н Джек и какво не.

— Ти даде ли й пари? — попитах.

— Давах й известно време, след това спрях.

— Защо спря?

Джеферсън бавно поклати глава.

— Нямах повече пари — отговори той.

— И Джек ли нямаше? — попитах.

— Г-н Джек никога не е имал толкова пари, колкото си мислят хората — обясни Джеферсън. — И харчеше това, което имаше.

Замислено се усмихна като се сети за начина, по който Джек харчеше пари.

— Купуваше коли и коне, уиски и храна, подаръци за госпожица Аби и госпожица Ливи, харчеше и много по жени. Господин Джек винаги е казвал, че парите са за харчене. Казвал е, че не иска да го мамат. Също, че хората, които залагат на конни състезания, умират разорени.

— Значи той е разорен, така ли?

— Да, господине. Тази празна къща е всичко, което има.

— От какво живее?

— Не му трябва много. — Храна за кучетата, да си купи уиски. Това са всичките му разходи.

— Ти получаваш ли заплата?

— Все още се занимавам с дърводелство от време на време, когато г-н Джек спи. Внукът ми идва и го пази вместо мен. Монтирам шкафове на хората, такива работи. Не мога да се заемам с големи поръчки. Те са трудни, а и все още ме бива много по дооформянето.

— Ти го издържаш — констатирах. Джеферсън отпи от чашата. Аз сръбнах от моята.

Не си падах много по бърбън, но нямаше как.

— Да, господине — потвърди той.

— И ти си казал на Черил Ан, че няма откъде да й дадеш повече пари, така ли?

Джеферсън кимна. Отново се беше загледал през тъмните поля отвъд предверието. Вдигна чашата си и бавно пийна. Напитката беше бърбън, но той я пиеше като мляко. Дъждът се изливаше по стъклените стени на стаята.

— И тя не съумя да скрие разочарованието си — вмъкнах.

— Каза, че не ми вярва — продължи Джеферсън. — Нарече ме крадлив негър и започна да крещи на г-н Джек. Той вече не е добре, виждате това. Всеки може да го види. Викаше, че той й е баща и че й дължи парите. Каза, че му дава една седмица срок да ги намери. Това го разстрои.

Сръбнах още малко бърбън. Джеферсън допи напитката си и погледна към моята. Поклатих отрицателно глава. Той отиде да си налее още, сипа и на Джек. Почесах хрътката, свита на кълбо на канапето до мен, зад ухото. Погледнах дъжда, който се сипеше по извитото стъкло. Обърнах очи към Джеферсън. Той също се изви към мен. Замълчахме. И двамата знаехме. Струваше ми се, че отдавна съм знаел.

Като ме видя да чеша ухото на хрътката, друго куче стана, приближи и постави глава на ръба на канапето. Останалите забелязаха тази рокада, станаха и мълчаливо започнаха да се движат из стаята, като че ли невидим дресьор им бе дал заповед. Върнаха се обратно по местата си, наредени в права редица.

— И тя си тръгна — размишлявах на глас.

Джеферсън кимна.

— И се върна в Бостън.

Кимване.

— И ти взе големия чук с дълга дръжка като лост, защото вече не си толкова силен като преди и също отиде там.

— Взех автобуса — потвърди той и ме гледаше право в очите без никакъв израз на лицето си. — Пътувах три дни с автобуса.

— Намери адреса й, почака да се стъмни и когато тя мина покрай теб, я преби до смърт.

— Да, господине.

Старият Джек седеше и зяпаше в телевизора, заобиколен от три кучета, заспали до него в различни пози. Изпи половината от уискито си, изля малко по брадичката и го избърса с опакото на ръкава си. Това бе най-активното му движение откакто го познавах. Не ни погледна дори за миг. Като че ли беше сам в стаята с кучетата и уискито си. По лицето му бавно се стичаха сълзи. Оставих чашата си на масата и потрих слепоочията си с ръце. Кучето вдигна глава и ме погледна. Отново го почесах по ухото.

— Джеферсън — рекох, — пак ще се върна при теб.

Стоях до печката и сипвах тънка струйка царевично брашно в кипящото мляко, като го разбивах с тел.

— Качамак ли правиш? — обади се Сюзън.

— Ние, чревоугодниците, го наричаме италиански качамак — отвърнах.

Поставих телта на масата, взех дървена лъжица и започнах бавно да бъркам качамака, за да се сгъсти.

— И какви са тези отворотелни неща на дъската за хляб? — поинтересува се Сюзън.

Беше седнала на тезгяха и се справяше с чаша шампанско със скоростта на ерозията. Носеше стегнати кафяви панталони, светложълт пуловер и кафяво палто в тон с панталоните. Приличаше на холивудско видение на преуспяваща бизнесменка.

— Това са пилешки гърди, начукани и поръсени с трохи от царевичен хляб — обясних, — и подправени с розмарин.

— И ще ги пържиш в мас? — попита ужасено тя.

— Ще сложа в тигана царевично олио, ще го загрее, след което ще го изсипя, като оставя тънък слой и леко ще запържа котлетите от пилешките гърди докато се позачервят — търпеливо продължих да ѝ обяснявам.

— Точно така — възкликна Сюзън.

— А за десерт — продължих, — ще има кисел черешов пай.

Тя си наля още една чаена лъжичка вино в чашата. Пърл скочи покрай нея, постави предните си лапи на тезгяха и направи опит да стигне пилешките котлетчета. Не успя, взех малко от дъската за хляб и ѝ ги подадох.

— Награждаваш я за лошото държане ли? — ме упрекна Сюзън.

— Да.

Пърл се втурна в спалнята, за да изяде остатъците от пилешкото. Продължих да бъркам качамака, като търпеливо изчаках да се сгъсти колкото е необходимо.

— Не си ми казал нищо за събитията в Алтън — рече Сюън.

— Знам. Имам нужда да премисля нещата — отвърнах.

— Преди да ги споделиш с мен ли?

— Да.

Сюън вдигна вежди и очите ѝ се разшириха.

— Знаеш ли — продължих, — откакто те видях в онова бюро за запознанства в Смитфийлд през 1974 година, никога не съм те поглеждал без да изпитам лека тръпка ток да минава през слънчевия ми възел.

Качамакът беше готов. Махнах го от печката и го поставих на тезгяха.

— Дори и когато ме видиш сутрин без грим и с рошава коса? — попита учудено Сюън.

— Дори тогава — потвърдих. — Въпреки че при тези обстоятелства вероятно реагирам с потенциална енергия.

Сюън се наведе през тезгяха и ме целуна. Аз ѝ отвърнах и почувствах как остатъчната тъмнина на преддверието започна да отстъпва. Тя притисна устните си към моите още по-силно. Сложих ръце под мишниците ѝ и я вдигнах от стола като я пренесох над тезгяха. Чашата и се счупи на пода. Не ѝ обърнахме внимание. Тялото ѝ ме подлудяваше като отдавна жадуван въздух. Не успяхме да стигнем до спалнята. Едва се добрахме до канапетото.

След това лежахме тихо един до друг. Пърл също бе успяла да си намери място до нас.

— Пред бебето! — рече Сюън с укор.

— Може би се е показала възпитана и е гледала настрана — предположих аз.

— Струва ми се, че я чух да лае в най-критичния момент.

— За Бога — възкликнах, — мислех, че това си ти! Сюън си изхили в рамото ми.

— Ти ме издърпа над тезгяха — ме обвини тя.

— Не те издърпах — рекох, — пометох те.

— Разля виното и счупи чашата.

— В този момент ми се стори, че си струваше — обясних.

— Обикновено обичам да се събличам и спретнато да си подреждам дрехите.

— Тогава защо не ми се противопостави? — попитах.

— И да пропусна всичко това? За нищо на света!

— Разбира се, че не.

— Кога мислиш, че ще можеш да разговаряме за Алтън?

— Много скоро — отвърнах. — Просто имам нужда от малко време.

Сюзън кимна и ме целуна леко по устата.

— Хайде да скачаме — рече тя. — И да глътнем малко италиански качамак.

— Да глътнем?

— Разбира се.

— Ние, чревоугодниците, обикновено казваме да се насладим — обясних с достойнство аз.

Сюзън кимна, стана от канапето и подреди дрехите си. Погледна ме, усмихна се и поклати глава.

— Точно над проклетия тезгях — повтори тя.

Дъждът се бе придвижил към брега. Беше пътувал по-бавно от мен и пристигна в Бостън едва сутринта, когато Сюзън и аз все още с вкус на италиански качамак, пиле и алзацко вино в устата, отидохме на погребението на любовника на Фарел, който се казваше Брайан, в една бяла унитариянска църква в Кембридж. Фарел имаше вид на човек, не спал цяла нощ. И родителите на починалия бяха там. Майката, вдървена от транквилантите и бледа от мъка, се бе облегла тежко на съпруга си, едър човек с голям сив мустак.

Сюзън и аз седнахме отзад в малката семпла църквица. Свещеникът дрънкаше празни приказки. Не беше негова вината за това. От свещениците се очаква да говорят така, като че ли смъртта не е краят на живота. Но това звучеше обикновено като празни приказки. Фарел седеше с един младеж, който приличаше на него, една жена и две малки деца. Майката и бащата на Брайан бяха седнали през прохода между редовете. В църквата имаше още осем души. Не познавах никой от тях освен Куърк, който бе застанал отзад с кръстосани пред себе си ръце и лице, лишено от израз. Вратите бяха отворени и сивият дъжд безлично се сипеше по тъмната улица. Сюзън ме бе хванала за ръка.

След службата Фарел излезе и ни запозна с младежа, който приличаше на него. Беше брат му. Жената бе съпругата на брат му, а децата — племенници на Фарел.

— Майка ми и баща ми не поискаха да дойдат — рече той.

— Не са постъпили хубаво — опита се да го утеши Сюзън.

Куърк се приближи и застана до нас.

— Благодаря ви, че дойдохте, лейтенанте — каза Фарел.

— Няма защо — отвърна Куърк.

Фарел се отдалечи с брат си от едната си страна и снаха си от другата. Племенниците му, малки и тихи, изплашени до смърт, бяха хванали родителите си за ръка.

— Лошо — каза Куърк. — Ти си се върнал от ново посещение в Южна Каролина?

Стояхме под един навес, за да се предпазим от дъжда, който падаше тъжно надолу.

— Да.

— Научи ли нещо?

— Още не знам. Куърк се намръщи.

— Какво, по дяволите, означава това?

— Означава, че още не знам.

Куърк погледна Сюзън. Тя се усмихна като Мона Лиза.

— Господи — обърна се Куърк към нея, — всеки път като те видя изглеждаш все по-добре и по-добре.

— Благодаря, Мартин — отвърна тя. Той отново ме погледна.

— Когато узнаеш, обади ми се — вдигна яката на шлифера си и заслиза надолу.

Хванах Сюзън под ръка и се отдалечихме от църквата в студения дъжд.

Сутринта бе мрачна и навъсена. Бях в офиса си, мислех за Джеферсън и се чувствах като Хамлет, само че по-стар. Фарел влезе с две кафета, даде ми едното и седна.

— Не те ли тревожи факта, че Стратън толкова много се интересуваше от този случай? — попита ме той.

— Искат да става президент — обясних.

— И мислиш, че всичко, което се опитва да прикрие, е една съпругеска измяна?

Свих рамене.

— Прикритието се превърна в по-голяма опасност за него, отколкото това, което се опитваше да прикрие — рече Фарел.

— Типове като Стратън не разсъждават по този начин. Те мислят как да прикрият нещата, как да ги завъртят и реорганизируют по такъв начин, че да стане по тяхному.

— Той е откраднал по-голямата част от парите на Трип — изрече Фарел.

— Как така ти знаеш това, а аз — не? — учудих се аз. Фарел продължително духаше кафето си, след това отпи. Лицето му все още бе стегнато от мъката, но в него се долавяше и нотка на задоволство.

— Ти мислиш за това кой е убил жената — обясни Фарел, — а аз мисля за другите неща. За Стратън и какво, по дяволите, е станало с всичките тия пари? Казват, че Трип си е изхарчил парите, но за какво? Трудно е да похарчиш толкова пари в магазините на Блумингдейл.

— Така че ти се зае да проучиш къде и как Трип си е харчил парите?

— Да. Чековете, написани от него или нея. Имали са обща сметка. В неговата не открихме нищо необичайно. Той непрекъснато е вписвал чековете си, дори когато вече е нямал никакви пари в сметката. Но ти знаеш това.

— Моят е без покритие — рекох.

— Има една улика — продължи Фарел като отпи още малко от кафето си. — Нейните чекове са по-интересни.

— Не видях нито един от нейните — промърморих.

— Но тя вече бе мъртва от известно време, така че е логично да не е писала.

— Умно казано — усмихна се Фарел. — Върнах се пет години назад.

— И Трип не възрази ли? Фарел поклати глава.

— Не съм го питал — рече той. — Проверих банковите данни. Тя е изписвала редовно големи чекове на името на една организация наречена „Коалиция на по-доброто правителство“, която е посочила като адрес само пощенска кутия в Кембридж и се ръководи от човек на име Уиндзър Фриймън. Срещаме известни затруднения да установим местонахождението му. Посочва адреса си като Юнивърсити Грийн на улица Маунт Обърн. Това е голям жилищен комплекс и там никога не е чувал за него. Но държавният секретар на щата Масачусетс е вписал в списъка си „Коалицията за по-добро правителство“ като филиал на Американската Демократична Мощ в окръга Колумбия. А президент на тази операция е един тип на име Мал Чепин.

Фарел спря за да пийне кафе. Погледна ме.

— Това име ми е познато — промълвих.

— Така каза и Куърк. Спомняш ли си къде си го чувал?

— В една мотелска стая в Алтън, Южна Каролина — отговорих.
— Мал Чепин е от офиса на Стратън.

— Много добре — похвали ме Фарел. — Разбира се, аз споменах, че и Куърк знае за това.

— Да — рекох, — развълнуван съм. Обикновено когато попадна на улика се спъвам в нея и я разработвам докато не си протъркам коленете.

— Куърк разговаря с някой от ФБР, за да види дали ще накара някого от неговите счетоводители да провери Демократичната Мощ и да види какво вършат те с парите.

— Мислиш, че те отиват за поддръжка на кампанията на Стратън?

— Разбира се — отвърна Фарел. — Благотворителност без офиси, оглавена от тип, който работи за Стратън. Ти какво си мислиш, че ще открием?

— Че тя поддържа Стратън — повторих аз.

— Точно така — продължи Фарел. — Може в това да се крие мотивът. Може Оливия Нелсън да е знаела какво се върши, да са се спречкали като любовници и тя да го е заплашила, че ще го издаде.

— И той е взел един чук и я е пребил до смърт една вечер — продължих иронично аз.

— Може да е накарал някой друг да направи това.

— Някой, който би използвал чук?

— Възможно е.

— Разбира се — потвърдих, — но вижда ли ти се вероятно?

Фарел бавно поклати глава.

— Не много.

— Стратън знае ли, че ти го разследваш?

— Не би трябвало — отвърна Фарел.

— Бих искал да ги събера всички заедно и да го конфронтирам с тях.

— Всички кои?

— Трип, децата му, Стратън, да видя какво ще излезе от всичко това.

Фарел ме зяпна продължително. След това отново бавно поклати глава.

— Все още се опитваш да оправиш това семейство — рече Фарел. — Просто искаш да измъкнеш стареца от транс му.

Свих рамене и пийнах малко кафе.

— Би могъл да се ограничиш само с това да откриеш кой е убил жената.

— Може да има смисъл да ги съберем всички заедно — рекох замислено. — Може нещо да изскочи. Вреда няма да има във всеки случай.

— Няма да има вреда за теб — каза той. — Може да навреди, обаче, на един детектив втори ранг, който отправя обвинение срещу щатски сенатор за углавно престъпление, без да има доказателства за това.

Кимнах.

— Би било глупаво да се направи това — разсъди Фарел. — Особено ако един детектив втори ранг с обратна резба постави в неловко положение командния състав.

Кимнах отново.

— Освен, разбира се, ако ти не направиш това и не отправиш обвинението — рече Фарел.

— Без да казвам как съм го разбрал — продължих аз. — А ти просто си ни събрал заедно, за да дадеш на сенатора възможност да отговори на някои въпроси преди да започне някакво официално разследване.

— Възможност да отхвърли тези необосновани обвинения — каза Фарел.

— Разбира се — потвърдих.

— Тук ли искаш да се срещнем?

— Аз съм този, който отправя необоснованите обвинения — промълвих.

— Добре — отвърна Фарел.

Замълчахме и доизпихме остатъка от кафетата. След това Фарел хвърли чашката си в кошчето и стана.

— Ще поддържам връзка с теб — рече.

— Знам, че си в много неизгодно положение — отвърнах.

— Благодаря. Хубаво бе от твоя страна да дойдеш на погребението — каза той.

Те дойдоха. Никой не изглеждаше особено доволен от това събиране, но Фарел ги накара да дойдат. Тримата Трип дойдоха заедно. Стратън беше с двама от хората си в Лондон от сорта на онези, облечени винаги в тъмни шлифери, които изчакаха в коридора пред офиса ми и изглеждаха неустрашими.

Стратън не погледна нито към Фарел, нито към мен. Ръкува се с Лаудън Трип и сложи ръка на рамото му. Мълчаливо поднесено съболезнование. След това раздруса ръката на Чип, прегърнаха се по мъжки и се потупаха по гърба.

— Радвам се да те видя, Боб — каза Чип.

Не беше много голям и се виждаше, че му прави кеф да се обръща към един щатски сенатор на малко име.

Подредихме се да седнем. Стратън и Лаудън Трип в двата стола, предназначени за клиенти. Фарел се облегна на стената вляво от мен. Двете деца на Трип застанаха от дясната ми страна, малко по-назад от групата. Чип изглеждаше агресивен, готов да зашлеви на някой половин шамар а ла Нелсън, а Мередит гледаше безразлично към пода.

— Добре, господа — започна Стратън. Усмихна се на Мередит, която не му отговори. — Хайде да си дойдем на думата. Вие ни събрахте заедно, офицер. Какво имате за нас?

Изглеждаше почернял от слънцето и имаше здрав вид. Косата му бе съвършено подстригана и по нея бяха положени всички усилия да изглежда по-буйна. Костюмът му на тънки райета бе добре скроен. Бялата му риза бе колосана и чисто нова. Все още носеше тренчката си, разкопчан, като коланът му бе затъкнат в джобовете. Изглеждаше напълно прям, компетентен, искрен, не криещ нищо от никого, здравомислещ и добър.

Фарел изглеждаше настръхнал и уморен.

— Спенсър дойде при мен с някои изявления, които мислех, че ще е по-добре да чуете в тесен кръг, сенаторе.

Погледът на Стратън се премести към мен. Бледосините му очи бяха твърди като хром.

— Изявления?

— Във връзка със семейство Трип — поясни Фарел.

Стратън продължи да ме гледа втренчено.

— Започвате да ставате леко досаден — каза той. — Може би трябваше да ви отнема разрешителното за работа преди известно време.

— Да съм досаден ми е професия — обясних аз. — Коя е първата дума, която ви идва наум, когато кажа Коалиция за по-добро правителство?

Очите на Стратън станаха още по-непроницаеми.

— А Американската Демократична Мощ? — попитах.

Стратън не проговори.

— Мал Чепин?

Стратън се изправи.

— Мисля, че това е достатъчно — каза той. — Нямам намерение да седя тук и да слушам някакъв си евтин частен детектив как се опитва да си изгради име за моя сметка.

— Аз съм далеч по-евтин, отколкото си мислите — продължих. — Единственият чек, който получих за тази работа, е без покритие.

Стратън се обърна към вратата. Фарел го превари и се облегна на нея.

— Защо не го изслушате, сенаторе, пред свидетели? Може да чуете нещо, което да даде основания за съдебно преследване?

— Махнете се от пътя ми — каза заплашително Стратън.

Гласът на Фарел бе мек. Беше се изправил срещу Стратън лице в лице.

— Седнете — каза той.

— Кой по дяволите си мислите, че... — започна Стратън.

— Сега.

Стратън отстъпи назад от силата на тази една едничка дума.

— Повръща ми се от теб, Стратън — процеди Фарел.

— Гади ми се от фалшивата ти мъжественост. Гади ми се от значението и важността, които си придаваш. Повръща ми се от начина, по който си решиш косата, като я пригладяш и зализваш над

проклетата си плешивина. Седни и слушай, или ще ти бухна един по глупавия сенаторски задник.

— Какви са обвиненията? — попита Стратън.

Но гласът му беше слаб. Играта свърши от момента, в който той отстъпи.

— Нарушение на правилата за непрекращане извън рамките на някои ограничения — отвърна Фарел. — Седни.

Стратън седна.

— Коя е първата дума, която ти идва наум, когато кажа Коалиция за по-добро правителство? Американска Демократична Мощ? Мал Чепин? — повторих.

— Мал работи за мен — отговори Стратън. Гласът му леко трепереше. — В офиса ми. Не знам нищо за другите неща.

— Мал през цялото време ли работи само за теб? — попитах.

— Да. Той е шеф на персонала ми.

— Работата му трудна ли е?

— Трудна. — Сенаторът започна да се възстановява и съвзема. Плуваше в свои води. — И слава богу. Ние се занимаваме с много национални и международни въпроси от съществено важно значение. Мал работи по десет, петнайсет часа на ден.

— Значи не му остава време за друга работа — изкоментирах.

Стратън разбра, че е бил подведен с този въпрос.

Опита да се измъкне.

— Разбира се, че работи усилено, но какво прави в свободното си време... — сви рамене и разпери ръце.

— Той е записан в списъка като президент на Американската Демократична Мощ — продължих, — благотворителна организация във Вашингтон.

Стратън мълчаливо поклати глава.

— Преди смъртта си Оливия Нелсън редовно е внасяла големи суми в полза на Коалицията за по-добро правителство в Кембридж. Коалицията е филиал на Американската Демократична Мощ, която е оглавена от твоя завеждащ личен състав.

Стратън се втренчи право напред.

— И ти ми каза направо, че си бил в интимни отношения с Оливия Нелсън — изтърсих аз.

Думите увиснаха в стаята, като се разпръснаха като прахта на разрухата. След което Лаудън Трип каза:

— Достатъчно. Не искам да слушам повече, Спенсър. Аз нося отговорност за всичко това. Аз те въведох, теб и мръсното ти подсъзнание и гадния ти морал във всичко това. И сега ти се опитваш да свържеш мъртвата ми съпруга и приятеля ми с една мръсна лъжа.

— Той не е ваш приятел, господин Трип — рекох. — Спял е с жена ви. Откраднал е парите ви.

— Не — каза Трип. — Не искам да слушам повече.

Той се изправи. Чип застана до него.

— Не можете да ме спрете — каза Трип на Фарел. — Хайде деца.

— Последен шанс — помолих Трип. — За всички вас. Трябва да погледнете истината в очите. Трябва да спрете да се преструвате.

— Махни се от пътя ми — повтори Трип. Гласът му прозвуча приглушено. — Не жена ми, не с приятеля ми.

Той мина покрай Фарел и се упъти към вратата. Чип тръгна с него, трептящ от възбуда, готов да експлоадира. Мередит го зяпна с полуотворена уста, неподвижна.

— Хайде, Мередит — подвижна ѝ Трип. С това изключение, че гласът му бе приглушен, той ѝ говореше като че ли се бави в магазин за детски играчки.

— Той... не... е... твой... приятел — изрече Мередит.

— Мередит — възкликна Трип.

Изцеденият му глас звучеше по родителски, вбесен, измъчен, но не и лишен от обич.

— За бога, Мер — намеси се Чип.

— Тоя... я... чукаше — каза Мередит.

Трип се сепна. Лицето на Чип почервения.

— Той чукаше и мен — изрече тя на един дъх. — Откакто навърших четиринайсет години и влезе в стаята ми на едно от онези големи партита.

Мълчанието в стаята бе задушаващо. Никой не помръдна. Мередит стоеше неподвижна, с ръце, отпуснати покрай тялото и поглед на човек, преживял шок.

— Господи — промълви Чип, — Мер, защо не ми...?

— Д-р Фей казва, че съм искала да подражавам на мама и съм искала татко да... — Тя внезапно запуши устата си с ръце и ги

притисна към лицето си, като бавно се свлече покрай стената докато не седна на пода със свити пред себе си крака. Чип погледна баща си, който изглеждаше като замразен във времето, след това изведнъж падна на колене до сестра си и притисна главата ѝ към гърдите си.

Лаудън Трип се втренчи в тях и, без да погледне никой друг, пресече офиса, излезе през вратата и мина по коридора покрай двамата телохранители на Стратън. Колебливо надзърнаха вътре. Фарел им направи знак с глава и отстъпиха от вратата. Стратън продължаваше да седи в стола си с наведена глава, като зяпаше пода и съзерцаваше поражението си.

Една ярка неделна утрин Сюзън и аз заведохме Пърл на харвардския стадион, за да я оставим да потича на воля. Седнахме на първия ред от пейките, докато Пърл пресичаше футболното поле нащрек за пойни птички или някои паднали обвивки от шоколад и вафли. Носът ѝ бе сведен надолу, опашката ѝ вирната и тя цялата изглеждаше съсредоточена като препускаше напред-назад из игрището, по което поколения харвардски младежи яростно са се сражавали.

— Името ти е във вестника тази сутрин — рече Сюзън. Бе облечена в топъл костюм в черно и светлолилаво, а тъмната ѝ коса проблясваше на слънцето.

— Изряза ли го и закачи ли го на хладилника с мъничък магнит?

— По-голямата част от историята се отнасяше за обвинението срещу сенатор Стратън. Обширно цитират детектив Фарел.

Пърл съзря ято гълъби близо до трийсетярдовата линия и влезе в нея като крачеше горделиво и приведена. Колкото повече се приближаваше, толкова по-бавно вървеше, докато най-накрая гълъбите литнаха. Пърл се втурна до мястото, където до преди малко стояха и завъртя опашка.

— Той свърши работата — рекох. — И я свърши, въпреки че не се чувстваше върховно.

— А ти как се чувстваш? — попита Сюзън. — И ти свърши доста работа.

— Не достатъчно.

— Безпокоиш се за семейство Трип — констатира Сюзън.

— А ти не би ли се безпокоила на мое място? — попитах.

— До известна степен — отвърна тя. — Не ти си ги вкарал в тази отвратителна бъркотия. Ти направи нещо, за да им помогнеш да започнат да се измъкват от нея.

— Като повдигнах капака — казах. Сюзън кимна.

— Като повдигна капака. Все някой трябваше да го стори. Ако би могло да се случи по-безболезнено и по-постепенно, щеше да е по-добре. Но това вече не зависеше от теб.

Кимнах.

Пърл приключи ловуването си из стадиона, приближи се към нас и седна отпред с отворена уста и изплезен навън език.

— Д-р Фей е уважаван и опитен терапевт — каза Сюзън.

Отново кимнах. Бяхме близо до открития край на стадиона. През шосето Солджърс Фийлд реката бавно си проправяше път към пристанището на Бостън.

Сюзън постави буза на рамото ми.

— Освен това — добави тя, — ти си ми умен.

— Това звучи утешително — съгласих се.

Сложих каишката на Пърл, станахме и излязохме от стадиона. Сюзън ме хвана за ръка и бавно се разходихме из харвардския спортен комплекс към моста Ларз Андерсън. Спряхме.

— Какво възнамеряваш да правиш във връзка с убийството? — попита тя.

— Когато Джеферсън онази нощ ми каза истината — отвърнах, — в преддверието спяха шест или осем кучета.

Светофарът смени светлината си и ние започнахме да пресичаме.

— Мисля, че ще ги оставя да продължат да си спят.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.